

အောင်မြင်စာပေ

မိုးမိုး

တပည့်
လက်စာင်း

နတ်ရွာမိုး

တပည့်လက်စောင်း/နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃၊

၁၅၃ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ

၈၉၅.၈၃

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

မြန်မာရေး အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ (ဇူလိုင်လ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

♣ ခေတ်ကပြောင်းနေပြီ...

အတွေးဟောင်း...

ဝါဒဟောင်း၊ အယူအဆအဟောင်း...

အရိုးစွဲ စကားပုံအဟောင်းတွေပါ
ပြောင်းဖို့ လိုအပ်လာပြီ။

♣ ဖအေထက်သားက တစ်လမက

အစစအရာရာ ကြီးရမယ်၊

ဖအေက ဖိနှပ်ချုပ်ရင်

သားက ဦးထုပ်စက်ရုံ တည်ရမယ်။

♣ တပည့်က ဆရာထက် လက်စောင်း

လက်ဝါးစောင်း ထက်ရမယ်

ဆရာက အုတ်ဆယ်ချပ် ကျိုးရင်

တပည့်က အုတ်တစ်ပုံလုံး

ဘူဒီဇာနဲ့ ထိုးပစ်နိုင်ရမယ်၊

ဒါမှ တိုးတက်မှာလေ...

အကျိုးများမှာလေ...။

အခန်း(၁)

“နို့ဉာဏ်ပေါ့.. မောင်လေး”

“ခင်ဗျာ.. ခင်ဗျ..”

“ဘာတွေ ဝယ်လာတုန်း”

“ကျွန်တော့် အာစရိ အကြိုက်တွေပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က တော့ တစ်ဈေးလုံး မ၊မလို့ပဲ၊ မကြွတာနဲ့.. ဟဲ့.. ဟဲ့”

“လာပါ.. ခဏဝင်ပါဦး..၊ အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်ရှင် ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ ဝင်သောက်သွားပါဦး”

www.burmeseclassic.com

နတ်ရွာစိုး

ဉာဏ်ပေါ် ဈေးဆွဲခြင်းနှင့် ဈေးထဲကအထွက် ဈေးဝ. . အလှကုန်စတိုးက အပျိုကြီး“မတိုး”က အတင်းထွက်ဆွဲပါတော့သည်။ အပျိုကြီးဆိုသော်လည်း မတိုးသည် လေးဆယ်မကျော်သေးသည်မို့. . လှဆဲ. . ပဆဲ. . သဆဲ. . တောင့်ဆဲ. . ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးသလောက်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အပျိုကြီးပီပီ ယောက်ျားတိုင်းကို ပရောပရည် လုပ်လေ့မရှိသော်လည်း ဉာဏ်ပေါ်ကိုတော့ ခင်မင်သည်။ အကြောင်းက ရှိပါသည်။

ဉာဏ်ပေါ်၏အာစရိ ‘နေဝင့်မော်’ကို အပျိုလေးဘဝက တည်းက တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မောင်လေးမော်. . မောင်လေးမော်နှင့် သည်းသည်းလှုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က လူပျိုပေါက်ကလေး အာစရိနေဝင့်မော်နှင့် မမတင်တင်တိုးသည် ရပ်ကွက်မျက်နှာဖုံး အိမ်နီးချင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်တဲ့. . ။

ယခုအခါ အာစရိနေဝင့်မော်သည် လှိုင်မြင်းမိုရ် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သော်လည်း ကြင်ဖက်မရှိသေးခြင်း. . ၊ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ် မပြတ်ခြင်းကြောင့် မမတိုးသည် ငယ်ချစ်လေးကို မျှော်လင့်နေနိုင်သေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်တဝလူချောလူလှလေးဖြစ်သော(‘နေဝင့်မော်’၏ ဘယ်လက်ရုံး. . ညာလက်ရုံးလည်း ဖြစ်တော်မူထသော)ဉာဏ်ပေါ်သည် တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် သည်လှိုင်မြို့မဈေးသို့ လာဝတ်ခြင်း၊ နေဝင့်မော်၏ နောက်ဆုံး အိမ်တွင်းရေး၊ လူမှုရေး၊ အချစ်ရေး အခြေအနေများကို လိုအပ်သလို ဖောက်သည်ချ သတင်းပေးနိုင်ခြင်းအပြင်. . ၊ မတိုး

တပည့်လက်တေး

ဝါသနာပါသော နှစ်လုံးထိဂဏန်း ပေးနိုင်ခြင်း၊ ဟာသဉာဏ်ရှိ၍ ရယ်ရခြင်း. . စသော အကြောင်းခြင်းရာများကြောင့် ပရောပရည်မက. . ဉာဏ်ပေါ်မလာလျှင် မျှော်နေတတ်ပြီး၊ ယခုလို လက်နှင့် ဈေးခြင်းကိုပါ ကိုယ်တိုင်ထွက်ဆွဲရခြင်း ဖြစ်ချေသည်တမုံ။

ဆိုင်အကူ ကောင်မလေးတွေကိုပင် ကော်ဖီမဖျော်ခိုင်းဘဲ ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးနေသော မမတိုးကြီး၏အလှကို ကောင်တာဘေးနားက ကုလားထိုင်တွင် ဈေးခြင်းချပြီး ဉာဏ်ပေါ်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်ကသိုဏ်းရှုနေမိသည်။ ဘေးတိုက်ပို့စ်မို့. . .

‘အင်း. . အေးရိုးဗစ် ကစားတုန်းဆိုတော့ ဗိုက်သားကတော့ ချပ်ရပ်နေတာပါပဲလား၊ လေးဆယ်ဝန်းကျင်ဆို ဗမာအမျိုးသမီး အတော်များများကို အလှဖျက်ပစ်လိုက်တာ. . အဲဒီ ဝမ်းပြင်းသား ဆူလာတာပဲ’

ဟု. . . ဘာဝနာ ထိုင်ပွားနေမိသည်။

‘ဪ. . . ငါ့အာစရိကို မျှော်ရင်းမျှော်ရင်း လေးဆယ်တောင် ပြည့်ရောမယ်၊ ငါ့အာစရိကတော့ သူ့ကို ဖုတ်လေသည့် ငဝီ. . ငန်သလား၊ စပ်သလားတောင်. . တို့မကြည့်၊ ဖုန်းမှတ်တမ်း စက်ထဲတွင်သာ ထားလေ၏. . ’

ဟူ၍ သနားနေမိတော့သည်။ ပြီးတော့ သည်အလှတုံးကြီး ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းကပင် နေပူထိသော ချောကလက်လို တအိအိ ပျော့ဆင်းလာသည်ကိုလည်း နှမြောနေမိပြန်သည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်ခါစကဆို ထုတ်ခနဲ ဒုတ်ခနဲ နေမှာပဲဟုလည်း အလကားနေ အလကား တွေးမိနေတော့သည်။

“ရော. . မောင်လေး ကိုဉာဏ်ပေါ်၊ ဒါ. . ရှယ်ကော်ဖီနော်

အထုပ်ဖောက်ဖျော်တာ မှတ်ဘူး.. ။ ကွတ်ကီးကလည်း ဟော်လန် ကွတ်ကီး”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကိုက်လိုက်ရင် ထုတ်ခနဲ ထုတ်ခနဲ လျှာပေါ် ဝဲပြီး.. နှလုံးသည်းပွတ်ထဲအထိ စိမ့်မှန်းသိပါတယ်ဗျ၊ စားဦးမှာ.. ”

ခုံပုလေးပေါ် လင်ဗန်းချရင်း.. သူမက.. နံဘေး မွေးခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။

“ညဉ့်က ကိုးနာရီလောက် မင်းအာစရီဆီ ဖုန်းဆက်သေး တယ်၊ မင်းလည်း မရှိဘူးထင်တယ်၊ ဖုန်းစက်ထဲကပဲ ပြောထည့်ခဲ့ရ တယ်၊ ဆရာတပည့် ဘယ်ကို သဝေထိုးနေကြလဲ ပြောစမ်း”

ချက်ချင်းပြန်ဖြေရမည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ အာစရီ မနိုးခင် ဖုန်းစက်ထဲက စကားတွေအားလုံးကို ဉာဏ်ပေါ် နားထောင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အဖြေက ပြင်ဆင်ပြီးသား ရှိသည်။

“ဆရာတပည့် ဘုရားကိုးဆူသွားတာ မမတိုး၊ ဘုရားကိုး ဆူက အပြန်ကျမှ အုတ်ကျင်းက အာစရီဘော်ဒါရင်း ကိုဗလတို့ အုပ်စုက ကားနောက်က အတင်းလိုက်လာပြီး မီးအချက်ပြ ရပ်ခိုင်း တာ၊ မတွေ့တာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်အာစရီ သူတော် ကောင်းလေးခမျာ ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာပဲ ဘာတာက ဘီယာဘား ကို ပါသွားရရှာတာပါ၊ ဆိုင်ပိတ်မှပဲ ပြန်ရောက်ကြတယ် ဆိုပါတော့၊ ထုံးစံအတိုင်း ဘော်ဒါရင်းတွေနဲ့တွေ့ရင် အာစရီက များသွားတတ် တယ်လေ၊ ကျွန်တော် ဓါတ်လှေကားထဲကနေ ကျောပိုးပြီး အခန်းကို ပြန်ရတာပေါ့၊ ဒီမနက် နိုးနိုးချင်း ခေါင်းကိုက်ပြေအောင် ပျားသံပုရာ ရယ်၊ ကျူးဘားဒရိုင်းဂျင်ရယ် စပ်ပြီး.. အိပ်ရာဘေး ဖန်ချိုင့်နဲ့ ထား ခဲ့တယ်၊ ဘဲပေါင်းမြူစွမ် ချဉ်ငန်စပ်လုပ်ဖို့ ဈေးပြေးလာတာလေ”

“အင်း.. မင်းကြောင့်လည်း သူ မိန်းမ၊မယူတာ နေလိမ့် မယ်၊ ဒါနဲ့.. ဟို ဘိုစပ်မ အင်ဂျလင်း အိမ်ကိုလာသေးလား”

“အဲ့ဒီဟာမကို ကျွန်တော်လည်း ကြည့်လို့ကို မရတာပါဆို၊ အာစရီနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသိမသာ တကျက်ကျက် ဖြစ်နေရတာပဲ မမတိုးရေ၊ ကိုယ့်အာစရီကို ပေါ်တင် လည်း မတားရဲတော့ မသိမသာ ဆန္ဒပြုနေရတာပဲ.. ။ အာစရီက အပျော်တွဲတာပါ၊ ဟိုက အာစရီကို အပိုင်ဖမ်းဖို့ အဘက်ဘက်က ထောင်ချောက်တွေ ကျော့ကွင်းတွေ လှလှပပ ဆင်ထားတာကို ကျွန် တော်က သိနေလို့ ဝင်ဝင်ဖျက်တယ်၊ အာစရီ မသိအောင် မရိပ်မိ အောင်လည်း ဉာဏ်ကို လွှာပြီးသုံးရသေးတယ်”

တကယ်လည်း သူ့အာစရီကို ဉာဏ်ပေါ် ပညာပါပါ ကာ ကွယ်ခဲ့ရသည်များ ရှိပါသည်။ ဘယ်လိုထောင်ခြောက်ကို ဘယ်လိုမြေ ပုံညွှန်းနှင့် လွတ်အောင်ကွင်းအောင် လုပ်ခဲ့ရသည်။ မည်သည့်ကျော့ ကွင်းကို မည်သို့မနင်းမိအောင် အကြံပေးခဲ့ရသည်များကိုလည်း.. ဉာဏ်ပေါ်က မမတိုးအား သာသာထိုးထိုးလေး ပြောပြလေ့ရှိခဲ့ သည်။ ထိုစကားများသည် မမတိုး၏ စိတ်နှလုံးကို ကြည်မွေစေပြီး ဉာဏ်ပေါ်၏ အစာလမ်းကြောင်းကိုတော့ အကောင်းစားတွေနှင့် ဖြည့်တင်း ခံတွင်းတွေစေခဲ့သည်လေ။ စားကောင်းသောက်ကောင်း ရှိလှ၏။

“ကော်ဖီ အဆင်ပြေရဲ့လား.. ငါ့မောင်၊ ကွတ်ကီးတွေ လည်း ကုန်အောင်စားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့မမ.. စားဦးမှာ”

“အဲ့ဒီ အင်ဂျလင်းက လေယာဉ်မယ်ဘဝက နိုင်ငံခြားသား

တွေနဲ့ လေယာဉ်ပေါ်တွင်ချိတ်ပြီး ဟိုတယ်လိုက်အိပ်နေခဲ့ဖူးတာ မင်းဆရာကို ပြောမပြလိုက်ဘူးလား”

ကော်ဖီခွက် ပြန်ချရင်း ကွတ်ကီးနှိုက်သည်။

ထုတ်ခနဲ ဝါးရင်း...

“သေချာတဲ့ အထောက်အထားမရှိဘဲ အာစရိကို ကျွန်တော်က သွားပြောရင် နားကားသွားမှာပေါ့ မမရဲ့၊ အထောက်အထားတော့ ကျွန်တော် နီးစပ်နေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါရရင်လည်း ဝှက်ဖဲအဖြစ် လုံခြုံအောင် မှောက်ထားရမှာပဲ၊ ဟိုဘက်က ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ကျုံးသွင်းလာတဲ့အခါကျမှ အဲ့ဒီဝှက်ဖဲကို ထုတ်သုံးရမှာလေ”

“အေးပေါ့၊ ဒါပေါ့၊ မင်းဆရာကို မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်တာမှ မှတ်ဘဲ၊ သိန်းပေါင်း သောင်းဂဏန်းလောက် မင်းဆရာရထားတဲ့ မိဘအမွေတွေအကြောင်း အဲ့ဒီ ဘိုမစုတ်က သိနေမင့်ဟာကိုး၊ မင်းဆရာ ဘိုမစုတ် ကျုံးထဲမဝင်အောင်တော့ မင်းရော မမပါကာကွယ်ရမယ့်တာဝန် ရှိတယ်ကွဲ့၊ ဟုတ်တယ်လေ... ဒါမှ မမက ငယ်ပေါင်းပီသမယ်၊ မင်းလည်း တပည့်ကောင်း ပီသမယ်လေ”

“အင်း... ကျုံးမှန်း သိသိကြီးနဲ့ အတင်းတိုးဝင်တဲ့ ဆင်တွေလည်း ရှိတယ် မမတိုးရဲ့၊ ဟဝါယိုရင်လေ”

“ဘာဟဝါလည်းကွဲ့ မင့်ဟာက ဘာယိုတာလဲ”

“မုန်... မုန်... မုန်ယိုတယ်ပြောရင် ရိုင်းမှာစိုးလို့”

မမတိုးက ကိုးတန်းကိုးခါကျဖြစ်သည်။ ထုံထုံအအ နိုင်သည်။ စာလည်း ဖတ်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ ဆင်မုန်ယိုတယ် ဆိုခြင်းကို ကြားဖူးဟန်မရှိ။

“ဘာလဲဟဲ့... ဘာယို”

“မုန်ယို... မုန်ယို”

“အွန်... ဆင်ကြိုက်တဲ့ယိုလား၊ ဆင်တောင် ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ယိုဖြစ်မှာပဲ မင်းက နဲ့စပ်တဲ့ စားဖိုမှုပဲ အဲ့ဒီ မုန်ယိုထိုးနည်းလေးဘာလေး မသိဘူးလား၊ ဘယ်လိုထိုးရလဲဟင်”

ကော်ဖီသီးမတတ် ရယ်လိုက်မိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အာစရိက ပြောတာနေမှာ ငါကလည်း မအူမလည်ကောင်၊ မင်းမမတိုးကလည်း ထုံထုံအအကြီး၊ ဘယ်လောက်လှလှ ငါနဲ့မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ထက်ထက်မြက်မြက် သွက်သွက်လက်လက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးမှ ငါနဲ့ဖြစ်မှာ ဟူသတက်။

ဉာဏ်ပေါ်ရယ်ရင်း မျက်စိထဲ ဧရာမကြီးကို မြင်ယောင်လာသည်။

“လုပ်ပါ... မုန်ယို ဘယ်လိုထိုးရသလဲ၊ မင်းဆရာကို ထိုးပေးချင်လို့”

“မ... မထိုးချင်ပါနဲ့ မမတိုးရယ်၊ ဧရာမကြီးဗျ”

“ဘာဧရာမလဲဟဲ့!...”

“ဟို... ဟိုဒင်း...၊ ယောင်းမ... ယောင်းမ ဧရာမဆိုတော့ ဒယ်အိုးကလည်း ဧရာမကြီးနဲ့မှ ရမှာဆိုတော့ မကြံကောင်း မစည်ကောင်းတွေပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ထိုးတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလို့ မသိပါဘူး”

ဈေးဝယ်သူကို ငွေအမ်းစရာရှိလာခြင်းက စကားစကို ဖြတ်လိုက်၍ တော်ရောသည်။

လှပအိညက်သော မမတိုး၏ ကျောဘက်အလှကို ဖတ်ခနဲ

လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြီး စကားတစ်ခုကို သတိရမိပြန်သည်။

‘သေမှတော့ အကျယ်မချဲ့ချင်ပါနဲ့တော့ကွာ၊ ငါကတော့ ဆင်နဲ့ချစေချင်တာပေါ့’ဟူသော လူရွှင်တော်စကားဖြစ်သည်။ ကွတ်တီးနှင့်ကော်ဖီကို လက်စသတ်နေစဉ်.. မမတိုး သူ့ဆီ ကောင်တာဘေးက ပတ်ထွက်လာရင်း..

“ကဲ.. ကြုံတုန်း ထိပ်စီးဂဏန်းလေး ပေးခဲ့ဦး၊ ဟိုတစ်ပတ်က မင်းပေးတဲ့ ခြောက်ပတ်တာ မမ နှစ်ရာဖိုးရတယ်၊ ဒီနေ့ ဘာထိပ်စည်းလဲ”

ဟိုတစ်ပတ်က ချဉ်ပတ်သည်ကြီးကို ခါးတို့၍ ယောင်သော အသံကို အတိတ်ကောက်ပြီး ကော်ဖီသောက်ကောင်းရန် ရမ်းသန်းပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူ ပြန်သတိရသည်။

“ဒီနေ့တော့ မနက်လား၊ ညနေလားတော့ မသေချာဘူး၊ လေးထိပ်စီး မမတိုး”

ပြောရင်း ဆွဲခြင်းကောက်မ၍ ထရပ်သည်။

“ဘာကို အတိတ်ကောက်တာလဲ ငါ့မောင်”

သူက မွေးကြိုင်နေသော မမတိုး နားနားကပ်၍ လေသံနှိမ့်ခါ..

“ဈေးအိမ်သာအဝက တိုင်ကီအဖုံးပေါ်မှာ ဆွမ်းချိုင့်တစ်လုံး မြင်လို့ ကျွန်တော် အံ့သြပြီးရပ်ကြည့်နေတုန်း အိမ်သာထဲက ကပ္ပိယကြီးဦးလှရွှေ ထွက်လာတယ်၊ အောက်ပိုင်းမှာ ရေတွေကွက်ပြီး စိုနေတယ်၊ ဒါနဲ့.. ကျွန်တော်က ကပ္ပိယကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ ကပ်မေးတော့.. ဟိုကောင်မလေးပေါ့ မျှစ်ချဉ်ဟင်း အပူကြီးကို ဆွမ်းဟင်းချိုင့် ပေါင်ပေါ်တင်ထားတုန်း ခွက်လျှံကျအောင် လာလောင်း

ထည့်တယ်လေကွာ၊ အဖုံးပေါ်က လျှံကျတာပေါ့၊ ပူလိုက်တာကွာ၊ ဟူး.. ခုမှပဲ နည်းနည်းသက်သာသွားတယ်တဲ့၊ ထိုး.. မပေါက်ရင် ဟောသမ္မာ..”

“ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!..”

ပါးကိုရိုက်ပြရင်း.. ။ ဉာဏ်ပေါ်ရဲ့ပါး.. ။

“ဘာလဲ.. မပေါက်ရင် ရှိုက်ရမှာလား”

“ဖက်နမ်းလိုက်”

ကောင်မလေးတွေရော ဈေးဝယ်သူတွေပါ ဝါးခနဲ ကျန်ခဲ့သည်။ သူ ဆိုင်ဝအရောက် မမတိုးက..

“ဟဲ့.. မောင်လေး ဘာထိပ်စီး”

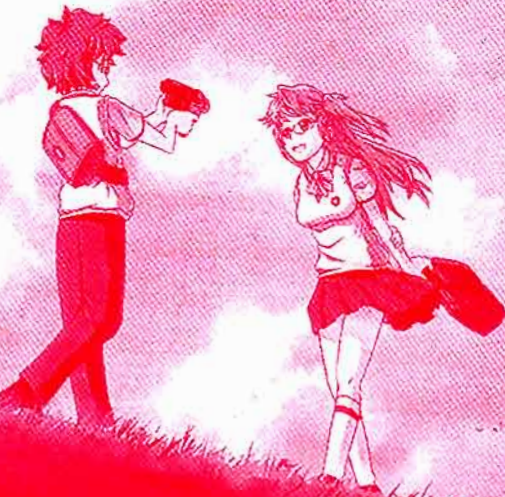
“လေးထိပ်ဆီးပါဆို၊ ကပ္ပိယကြီး.. ကပ္ပိယကြီး လေးထိပ်ဆီး.. လေးထိပ်ဆီး”

ဉာဏ်ပေါ် သူ့ဟာသူ ရယ်မောရင်း.. မောင်းလာသော အာစရိကား တံခါးသော့ကိုဖွင့်၍ ဈေးခြင်းကို လှမ်းတင်သည်။ အဆစ်တောင်းလာသော ဝက်အူချောင်းတစ်ချောင်း ကားကြမ်းပြင်ပေါ် ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသည်။ ပြန်ကောက်တင်ရင်း..

အင်း.. ဆင်အူချောင်းဆိုရင်တော့ ဧရာမကြီးပဲဟု တွေးရင်း ကားစက်နှိုးသည်။ အဟိခနဲလည်း ရယ်မိ၊ အာစရိ နိုးဦးမည်မထင်။ (ထိုမနက်က ၄၃ ထွက်၏။ ဤကား စကားချပ်)

ပိုးဖလံမျိုး ပိုးကိုတိုး...တဲ့
မြေအောင်းနေတာကြာတော့
လက်လက်မြင်တာကို
ဝင်တိုးတာပါ။
ကျုပ်လည်း ပိုးဖလံပါပဲ...
ကျုပ်ရှေ့က ဝင်တိုးတဲ့ကောင်
ပိုးလိုးပက်လက်လန်သွားတာကို မြင်တယ်။
အဲ့ဒါ အသိဉာဏ်ပဲ...ဟဲ...ဟဲ...
ဝေ့ပြီး ယုံလိုက်တယ်။

အခန်း(၂)

နိုးနိုးချင်း ဖွင့်လိုက်မိသော မျက်စိနှစ်လုံးကြောင့် သူ့အိပ်
ခန်းထဲ သူရောက်နေကြောင်းတော့ သေချာသွားသည်။ ဘယ်လိုပြန်
ရောက်လာသလဲဟု တွေးနေမိသေးသည်။ အင်း. . နှုတ်ဆက်ရင်း
သူ့ကို ဖက်ရင်း. . နမ်းရှုံ့နေသော အုတ်ကျင်းက သူငယ်ချင်းဗလ
မျက်နှာအဆီပြန်ကြီးကို ပြန်သတိရသည်။ ကျန်တာ ဘာမှမမှတ်မိ
ပါလေ။ တဒီဒီ အော်မြည်နေတာက အဲယားကွန်းက မဟုတ်နိုင်၊
သူ့ ဦးခေါင်းထဲက ဖြစ်နေသည်။ စောင်ကို ဆွဲခွာ၍ ထထိုင်သည်။

ခုတင်ဘေးက မီးအုပ်ဆောင်း ခုံလေးပေါ်တွင် ရေခဲတုံးများနှင့် ဖန်ချိုင့်တစ်ချိုင့်က အသင့်ရှိနေ၏။ မထဘဲ လှမ်းဆွဲ၍ . . . တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကို ဂလု ဂလု အသံပြည်အောင် မော့ပစ်လိုက်မိသည်။ ပေါင်ခြုံကြားထဲ အေးခနဲဖြစ်မှ ဖန်ချိုင့်ကိုချ၍ ပေါင်ကြားသို့ ငုံ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ရေခဲတုံး ဖိတ်ကျခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေခဲတုံးကိုပါ ကောက်ဝါးပစ်လိုက်သည်။ အခုနု တဒီဒီ အသံကို ရေခဲကွဲသံ တကျွတ်ကျွတ်က ကျော်တက်သွား၏။ ခဏအတွင်းမှာပင် ကြည်လင်လန်းဆန်းလာသည်။

“ငါ တော်တော်ကို တော်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဉာဏ်ပေါ်လို တပည့်တို့ ရွေးမိတာ ငါ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ်မိတာပဲ”

ဟု ဆရာပီပီ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးခြင်းဖြင့် မနက်တံခင်းတို့ စတင်ဖွင့်လှစ်ရင်း ပီတိဖြစ်လိုက်၏။ ရေချိုးခန်းဝင်လာတော့ သွားတိုက်ဆေး တင်ထားသော သွားပွတ်တံနှင့် မျက်နှာသစ်ခရင်(မ်)တ ဗေစင်တွင်အသင့် . . . အဖုံးပါ ပွင့်လျက် စောင့်ကြိုနေသည်။

သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ပြီး ရေနွေးကန်ထဲ ဝင်စိမ်ရင်း ခိုတိဝေတေ ပြန်ဖြစ်လာသော အရသာနှင့် ဇိမ်ကို ပြန်ယူနေလိုက်၏။ ခဏကြာတော့ ရေနွေးတွေ ဖောက်ချလိုက်ပြီး ရေအေးခလုတ်ကို သက်တစ်ကမ်းမို့ လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ ကျလာသော ရေအေးထဲ ခေါင်းပါ ထိုးပေးထားလိုက်၍ ပို၍ ကြည်လင်လန်းဆန်းလာသည်။ ဘအောင်အကြာ၌ သူ၏ လုံးတီးခန္ဓာကြီးကို ရေအေးတွေ ဝန်းရံနေပြန်သည်။

ခုတင်ဘေးက ဖန်ချိုင့်ကို သတိရလာပြန်၏။ လက်ကျန်လေး မော့လိုက်ရလျှင် ဟန်ကျလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း၊ သို့သော် . . . ဇိမ်ကျ

နေသဖြင့် ရေအေးထဲက မထချင် ဖြစ်နေပြန်သည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဒေါက်! . . ဒေါက်! . . ”

“ဖွင့်ထားတယ် . . ဝင်ခဲ့”

ကျီခနဲ တံခါးဟသွားပြီး ဖန်ချိုင့်က အရင်ပေါ်လာသည်။ ပြီးမှ ဉာဏ်ပေါ်၏ လက်နှင့်လူက ဝင်လာသည်။ စိတ်ချင်းဆက်နေသလို အလိုက်သိလှသော တပည့်ကျော် ဉာဏ်ပေါ်ကို ညဉ့်က သူ့လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် သောက်မိ၍ ရှက်တက်တက် ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် ဆပ်ပြာတုံးဆီ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

လက်တစ်ကမ်းတွင် ဖန်ချိုင့်တင်၍ ပြန်ထွက်သွားမှ . . .

ဟာ . . . ညဉ့်က ဒီကောင်ကို ဝိုင်းထဲခေါ်ထိုင်ပြီး အမြည်းစား၊ အအေးသောက်၊ ညီတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံဖို့ မေ့သွားပါလား။ ကားထဲမှာ ဉာဏ်ပေါ် သန်းခေါင်ကျော်အထိ ဗိုက်ဟာလာ လူငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားသလို ဖြစ်သွားပါလားဟု သတိရလာသည်။

သူပဲ ငါ့ကို ခုတင်ပေါ် အရောက်ပို့ခဲ့တာနေမှာ၊ သူ့ပြဿနာ အတော်များများကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့သူ၊ သူ၏ လိုအပ်သမျှကို ပါးစပ်က ပြောနေစရာမလိုအောင် လုပ်ကိုင်ပြုစု ပေးနေသူ၊ အိမ်တွင်းရေး၊ လူမှုရေး၊ အချစ်ရေး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကအစ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း ပေးနိုင်သူ၊ ငွေရေးကြေးရေး စိတ်ချရသူ . . . ဉာဏ်ပေါ်မရှိလျှင် လူ့လောကအလယ်၌ ရပ်တည်ရန်ပင် ခက်မည်ဟု ရွှေကျင်မှ ကြီးတော်ကြီးက ပြောဖူးသူ . . .

“ကျီ . . . ”

တံခါးဟလာပြန်သည်။ သူ ဖန်ချိုင့်ကို မော့နေရာမှ ပြန်ချ
ရင်း... ပြောခဲ့သော ချီးမွမ်းစကားတော့ ဒီမနက် ပြောဦးမှဟု
ဉာဏ်ပေါ်ကို (မျက်နှာချိုသွေးရန်)လှမ်းအကြည့် တံခါးဝတွင် ကျော
ပေးထိုင်ချ၍ တက္ကသိုလ်ပြည်နေသော ရေချိုးခန်းတံခါးပတ္တကို ဆီ
ထိုးရင်း ဖွင့်ပိတ်ကြည့်နေသည်။ အသံမြည်မှပင် ဂျိတ်ခနဲ အပြင်က
ဆွဲပိတ်၍ ထွက်သွားသည်။

မျက်နှာတော်ပင် မော်ဖူးခွင့် မရလိုက်...။

'နေကွာ... မပြောဘူး၊ ငါက ဆရာပဲ... 'ဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ်
မဲတင်းလိုက်၏။ မင်းက ငါ့တပည့်ဉာဏ်ပေါ်... ငါက ဆရာနေဝင့်
မော်... ဒါပဲ၊ စိတ်က မဲတင်းရင်း ဗိုက်က ဆာလာသည်။ ညဉ့်က
ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာမှမစားဖြစ်သည်ကို သတိရလာသည်။

ဆပ်ပြာနည်းနည်းတိုက်၍ ရေလေ့ထဲက ထသည်။ ရေပန်း
နှင့် သန့်စင်လိုက်သည်။ တဘက်ပတ်၍ ကျွဲခနဲပင် မမြည်သော
တံခါးမှ ဖြတ်ထွက်၍ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ခါးပတ်၊ ကုတ်အင်္ကျီနှင့်
နက်ကတိုင် အသင့်ရှိနေ၏။ အတွင်းခံတွေပါ စီရီချထားသည်။

ဟုတ်သား ဒီနေ့မနက် ဆယ်နာရီတိတိမှာ ဗိသုကာအသင်း
အစည်းအဝေးရှိသည်။ နိုင်ငံခြားပညာရှင်များနှင့် Workshop ထိုင်
ကာ ကြိုတင်တိုင်ပင်၍ စာတမ်းပြုစုထားရန် ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ပေါ်
အဝတ်အစားနှင့် သတိပေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ အဝတ်လဲနေစဉ် ရေချိုးခန်းထဲက ဖန်ချိုင့်လာသိမ်း
ရင်း...

"မတိုး ဖုန်းစကားနားထောင်ပြီး တစ်ခုခု နှစ်သိမ့်လိုက်ပါဦး။

အာစရိ ဘုရားကိုးဆူသွားရင်း အုတ်ကျင်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့
လို့ မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြောင်း မတိုးသိထားနှင့်ပါပြီ"

"အေးကွာ... သင့်ခယူပါ၊ ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ၊ ပူပူနွေးနွေး
ဘဲပေါင်းမြူစွမ်း ချဉ်ငံစပ်လေး"

သူ့စကားမဆုံးသေး။

"ထမင်းစားခန်းမှာ အသင့်ပါပဲခင်ဗျာ"

စိတ်ထဲကကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်မိသော်လည်း ကိုယ်က
ဆရာကောင်မို့ ပြောမယ်ပြောမယ်နှင့် မပြောဖြစ်ခဲ့သော ပြောစရာ
တ နံရံပေါ်က ဓါတ်ပုံနှစ်ချပ်ကို လှမ်းမြင်ရာမှ ပြောဖြစ်သွားသည်။

"နေပါဦးကွ၊ မင်းကို ငါ ပြောမယ်ပြောမယ်နဲ့ မပြောဖြစ်
တာလေး ပြောလိုက်ပါရစေဦး"

ပြောရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဉာဏ်ပေါ်မျက်နှာက ရှု
တည်တည်နှင့် သခင်အမိန့်ကို နာခံရန်လား၊ အာခံရန်လား၊ ခွဲခြား
မရသော မျက်နှာထားနှင့် အခုနက သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သော ဓါတ်
ပုံနှစ်ပုံကိုပင် ကြည့်နေသည်။

"အဲ့ဒီ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဓါတ်ပုံမှာ တစ်ပုံက ဖုန်
သုတ်ထားလိုက်တာ ပြောင်လက်နေတယ်၊ ဒီဘက်ကပုံကတော့
ကြက်မွေးနဲ့ တစ်ခါမှ ထိဖူးပုံတောင် မရတဲ့အပြင် ဟိုဘက်ပုံက
ဖုန်တွေကို ဒီဘက်ပုံမှာ ခါချထားသလိုပဲ မှန်ဝါးနေတာ ဘာဖြစ်တာ
လဲ"

"ဒီမိုကရေစီဆန်ဆန် ဆန္ဒအမှန်ကို မဝံ့မရဲ ထုတ်ဖော်တာ
ပါခင်ဗျ"

"ဟ!... စကားလုံးက မြင့်လှချည်လား၊ မဝံ့မရဲ ဆန္ဒပြရ

တယ်လို့ ဘာဆန္ဒလဲကွ”

“စေတနာမှန်သော ဆန္ဒပါ အာစရိ”

“စေတနာမှန်ရင် ရဲရဲပြောရဲရဲမှာပေါ့”

“အဲ့ဒီ မအင်ဂျလင်းကို ဆရာနဲ့ကျွန်တော် သဘောမတူတဲ့ တပည့်ကောင်းရဲ့ စေတနာပါခင်ဗျ”

“ဟ၊ . . ဒီလောက်လှပြီး ဒီလောက်ထက်ထက်မြက်မြက် မှီတဲ့ ပညာတတ်မလေးနဲ့ မင်းက ငါ့ကိုသဘောမတူဘူးပေါ့. . . ဟုတ်လား”

ဆရာနေဝင့်မော်၏ အသံက နည်းနည်းမာဆတ်နေ၍ . . တပည့်ဉာဏ်ပေါ် ရှေ့တူရှုသို့ မျက်နှာမူ၍ ငူတူကြီးပင် ရပ်နေသည်။ ဘာမှ ပြန်မပြော။

“ငါမေးနေတာ ဖြေလေကွာ”

“ဖြေပြီးသား မေးခွန်းကြီးမို့လို့ပါ”

“အေး. . ဟုတ်သားပဲ၊ မင်း သဘောမတူဘူးလို့ ဖြေပြီးပြီပဲ၊ ဘာလို့ သဘောမတူတာလဲ”

“အဲ့ဒီမေးခွန်းကို မေးရမှာပါခင်ဗျ၊ ဆရာ အခုနေ နားထောင်ဖို့ အချိန်မရနိုင်ပါဘူး၊ ဆရာသမား အဝတ်အစား လဲရမယ်၊ ဘော်ဒီစပရေး စွတ်ရမယ်၊ ခေါင်းဖြီးရမယ်၊ ဘဲပေါင်းမြူစွမ် သောက်ရမယ်၊ ကော်ဖီသောက်ရမယ်၊ ပလုတ်ကျင်းပြီး ဂျင်နဲ့ မထွက်အောင် ခံတွင်းသန့်ရမယ်၊ ကျွန်တော်က ရှုမဝနပ် ကြိုးချည်ပေးနေချိန်မှာ မတိုးနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောရမယ်၊ အစည်းအဝေးကို ဆယ်နာရီ တိတိရောက်ဖို့ ကျွန်တော်ရွေးထားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း မိနစ်နှစ်ဆယ်နဲ့ရောက်အောင်မောင်းဖို့ အခုအချိန်ကစပြီး သုံးဆယ့်နှစ်

မိနစ်အတွင်း အိမ်ထဲက ထွက်ရပါမယ်၊ လူကြီးလူကောင်းတွေဟာ အချိန်ကို လေးစားရပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ ဘော်ဒီစပရေးဘူးပါခင်ဗျ၊ စွပ်ပြုတ်အပူအနွေး သမမျှတနေတုန်း. . ထမင်းစားခန်းကို ကြွခဲ့ပါခင်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ခါးကိုင်လက်ခင်း၍ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။ နေဝင့်မော် သူ့နက်ကတိုင်စီးရင်း စိတ်ထဲက သုံးခွန်းသောစကားသာ ပြောနိုင်ပါတော့သည်။

“လုပ်. . လိုက်. . ဟ. . .”

သူ့စိတ်စကားကို ကြားသွားသလို ပြောင်လက်သန့်စင်နေသော ‘လေးရည်မွန်’က ဓါတ်ပုံထဲမှ သူ့ကို ပြုံးပြနေသည်။ ကြည်လင်သန့်စင်မြဲအပြုံးသည် သည်တစ်ခါ သူ့ကို လှမ်း၍ လှောင်နေသလိုလို ပြောင်နေသလိုလို ခံစားရသည်။

ခေတ်မီသော အဝတ်အစား အပြင်အဆင်ထဲက မိန်းမပီသသည်နှင့်အမျှ လေးရည်မွန်၏ နွဲ့နှောင်းသောအလှသည်. . ရေကူးကန်ထဲက ဘွားခနဲ တက်လာသော အင်ဂျလင်း၏ဓါတ်ပုံထဲကအလှလောက် ဆွဲဆောင်မှုမရှိဟု သူကတော့ထင်သည်။

ညှို့ခြင်းပြင်းအားက. . ကီလိုဝပ်အား ပြည့်ကားလှသည်။

အားပါးတရ နိုင်လှသည်။

နေပါဦး ဒီပုံနှစ်ပုံစလုံးကို ငါက အိပ်ခန်းထဲ ဘာလို့ယှဉ်ပြီး ကပ်ထားမိပါလိမ့်ဟု အစက ပြန်တွေးသည်။

“ဧည့်ခန်းထဲ ရည်းစားနှစ်ယောက်ပုံ ကပ်ထားလို့ အဲ့ဒီထဲက တစ်ယောက်ယောက် အလည်လာရင် သူက ဘယ်သူလဲမောင်လို့ မမေးပဲ နေပါမလား၊ အဲ့ဒါက နှစ်ဝမ်းကွဲ ဘာညာ ပြောလို့ရတယ်၊

ဒီထက်အရေးကြီးတာက အာစရိကြီးတော်ကြီး အချိန်မရွေး ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် ရောက်လာရင် ဖြုတ်သိမ်းရခက်တယ်၊ ကြည့်ချင်ရင် အာစရိ အိပ်ခန်းထဲ ချိတ်”

အင်း.. ဒါလည်း ဉာဏ်ပေါ်ရဲ့ အကြံတော်ပေကပဲ၊ ဟုတ်ပေါ့.. အိပ်ခန်းထဲဆိုတော့ ဒီကောင် လိုအပ်ရင် ပြေးဖြုတ်ချိန်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ သဘောတူခဲ့တာ၊ ငါ အလွန်ကြောက်ရတဲ့ ကြီးတော်ကြီးကလည်း သူစပ်ထားတဲ့ မိန်းမယူဖို့ မကြာခဏ နားချနေတာကလည်း တကျည်ကျည်၊ သောက်နေထဲ ဗိုက်ထဲက ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ် တလည်း တဂိုဂိုဟု မှန်ကြည့်ခေါင်းဖြီးရင်း တွေးနေမိသည်။

ဘော်ဒီစပရေး စွတ်နေစဉ်..

“နောင်!.. နောင်!.. နောင်!..”

ထမင်းစားခန်းထဲက ရွှေမောင်းသံလေး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“အေး.. မင်းပဲ ငါ့ကိုမောင်း၊ မောင်းနဲ့ မောင်းဟ..”

နာရီ လှမ်းကြည့်မိတော့ ဆယ်နာရီထိုးရန် လေးဆယ့်ငါး မိနစ်သာလိုကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဗျောင်းခနဲ အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်သံ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

အာစရိ နေဝင့်မော်ကို ဖိနပ်ကြီးချည်ပေးရင်း မမတိုးနှင့် ဖုန်းပြောနေသံကို သူ နားထောင်နေသည်။ မပြောခင် သတိပေးရသေးသည်။ ညဉ့်က ဘုရားကိုးဆူသွားကြောင်း အုတ်ကျင်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘိယာဆိုင်ဝင်မိ၍ နောက်ကျကြောင်း ခုလည်း အာခိတက် အစည်းအဝေးသွားခါနီး တခုတ်တရ ဖုန်းပြန်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အစပျိုး စကားလမ်းကြောင်း ပေးရသေးသည်။ တစ်သဝေ မတိမ်းပင် သူသင်ထားသည့်အတိုင်း ပြောရင်း..

‘အစည်းအဝေးနီးပြီ၊ နောက်မှ ဆက်ဦးမယ်နော် အသည်းကြီး’ဟု စကားစ ဖြတ်သည်။

“ရိုတယ်.. ဉာဏ်ပေါ် ကျန်ခဲ့မှာ၊ ဟေ့ကောင် မင်းနဲ့ ဆက်ပြောချင်သေးတယ်တဲ့”

“ဟင်းအိုးတန်းလန်းလို့ ပြောလိုက်ပါ အာစရိ ကျွန်တော် ပြန်ဆက်မယ်လို့”

“ဟင်းအိုးတန်းလန်းနဲ့မို့ ပြန်ဆက်ပါမယ်တဲ့၊ ဒါပဲနော် အသည်းကြီး ဆီးယူ”

အရင်က မမတိုးဟုပဲ ခေါ်လေ့ရှိသည်။

ကြာပါပြီ. . သူပြောခဲ့ဖူးသည့် စကား။

“အာစရိကလည်းဗျာ၊ ခုခေတ်မှာ ရိုးရိုးခင်မင်နေလည်း ကျီစယ်တဲ့သဘော နောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလို တကယ်လိုလို တဘက်သား ကြည်နူးစေတဲ့ စကားရှိတယ်၊ ဟိုဘက်ကိုလည်း စကား မစူးဘူး၊ အရပ်သုံး ဝန်းစကားပါ။ အသည်းလေး. . အသည်းကြီးတဲ့ မမတိုးလည်း ယောက်ျားချောချောတချို့နဲ့ သူ့ဆိုင်မှာ ဆက်ဆံနေတာပဲ၊ သူ့ကို အသည်းလေးတို့ အသည်းကြီးတို့ခေါ်တာ ရိတ်တိလုပ်တာကို ရယ်နေတတ်တာ မြင်ဖူးတယ်၊ တစ်ခါတလေ ခေါ်ကြည့်ပါ၊ ဟိုက ထ၊တောင် က၊နေဦးမယ်၊ အာစရိသာ ခေါ်ရင်ပေါ့”

ဆုတ်သာတက်သာ စကားဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေသူတို့ ကြည်နူးနှစ်သက်စေသော စကားလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ခုတော့ အာစရိ နှုတ်တောင်ကျိုးနေပြီ၊ အသည်းကြီး အသည်းကြီးနဲ့ ခေါ်နေပြီ၊ ဟိုကလည်း တခွံခွံရယ်ရင်း. . ‘ဘယ်သူမြှောက်ပေးလို့ အဲလိုခေါ်တာလည်း’ဟု ပြန်မေးခဲ့သည်။ ‘ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲဗျာ၊ ဉာဏ်ပေါ်ပေါ့’ . . သည်တော့ မမတိုးခမျာ နှလုံးကြည်မွေ့ပြီး တွေ့တိုင်းပင် မောင်လေးဉာဏ်ပေါ်၊ ကိုဉာဏ်ပေါ် ဖြစ်တော့သည်ပေါ့၊ ဉာဏ်ပေါ်တွေ့လို့ တစ်ခုခုမကျွေးရရင်ပဲ ရိုးရာပျက်မလို ဖြစ်တော့သည်ပေါ့၊ ဒါတွေသည်ပင် ဉာဏ်ပေါ် ဖြစ်သည်လေ။

“ကဲ. . ဆရာဉာဏ်ပေါ် ကျနော်မျိုး ကားသော့”

“ဒီမှာ အသင့်ပါခင်ဗျာ၊ မောင်းရမယ့်လမ်းကြောင်း ကားထဲ

ကပ်ထားပြီးပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ညောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ အင်ဂျလင်းဆီက ဖုန်းလာရင်သာ ပြောပြလည်လည် ဆက်ဆံပေးပါ၊ ဒါပဲ”

“အာစရိ ဟန်းဖုန်းကိုပဲ ဆက်မှာပါ”

“အစည်းအဝေးခန်းမှာ ဖုန်းတွေ ပိတ်ထားရတယ်ကွ၊ လူယဉ်ကျေးတွေချည်းပဲ၊ မပိတ်တာ ဒုဝန်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“သူကတော့ ဝီအိုင်ပီ ချိုးကပ်နေတာကိုးခင်ဗျာ၊ ယဉ်ကျေးမှုဌာနက ပြောင်းလာတာ ဆိုတော့ကား. . .”

“မင်းနော်. . စကားပြောရင် အမြီးမလွတ်၊ အမောက်မလွတ်”

“ဆရာတပည့် စကားပြောတာပဲ၊ ဆင်ဆာလည်း မရှိတော့ဘူးဆို”

“တော်. . တော်. . ဟေ့ကောင် ငါ သွားပြီ”

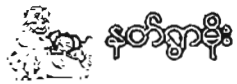
ဆရာသမား ထွက်ခွာသွားစဉ် မေ့မှာစိုး၍ အခန်းဝ တံခွန်ပုတွင် အသင့်တင်ထားသော တာချီကျော်စံကို မေ့ဖြစ်အောင်မေ့၍ လှမ်းသတိပေးရသေးသည်။

“သင့်ခယူပါလို့ မပြောတော့ဘူးကွာ”

လယ်ထွန်သွားတာ နွားမေ့နေရင်တော့. . လူနဲ့ရုန်းရမှာ အာစရိရေဟု စိတ်ကပြော၊ တံခါးပိတ်၊ လော့ချပြီးမှ မီးဖိုထဲက ကိစ္စတွေကို နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် လက်စသိမ်း လုပ်ရသေးသည်။ ပြီးမှ လက်သုတ်ရင်း ဖုန်းဆက်ရသည်။

“မမတိုးလား. . ကျွန်တော်ပါ”

“ဘာတွေ ချက်နေတာလဲ မောင်လေး”

“အာစရိအကြိုက် ဆိတ်သားနှပ်၊ ပဲကြီးဟင်းနဲ့ ဆူးပုပ်၊ ပိုးတိ
ချဉ်သုပ်ကတော့ နှမ်းဖြူလေးနဲ့ ကြက်သွန်ဖြူကြော်လေး ပါးပါးတင်
ထားတယ်၊ မဟားဒယား စားဝင်အောင်ပေါ့၊ ဆရာသခင် မယားမလို
တာ အဲဒါတွေပဲ မမတိုး”

“မင်းဟာလေ ဧရာသားလို့ပြောရင် ဘယ်သူမှ မယုံအောင်
အသားဖြူပေမယ့် စကားပြောရင်တော့ နဘေလေးနဲ့ပဲ၊ ဟဲ့. . ဟဲ့. .
စကားပြောမှပဲ ဧရာလေ ဧရာဟန် ပေါ်တော့တာ”

“ဧရာလေ ဧရာဟန်ဆိုတာ ကဗျာဆန်ပါတယ်၊ ကဗျာဆန်
တဲ့ ဉာဏ်ပေါ့၊ အသည်းနှလုံးကို ရန်ကုန်သူတွေရဲ့ ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးက
မမြင်ကြ မသုံးကြတာတော့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပါတယ်ဗျာ”

“ဟွန်း. . ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးက ဘယ်လိုလုပ် မြင်မှာလဲဟဲ့၊
ဒူးခေါင်းမှာ မျက်စိမှမရှိတာ”

“ဒူးခေါင်းတောင် ဖော်ထားသေးတာပဲဗျာ၊ ဟိုးအောက်က
မျက်စိက မမြင်ဘူးလား”

“ဟဲ့! . . ဘာမျက်စိလဲဟဲ့”

“ခြေမျက်စိလေဗျာ”

“မင်းကတော့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောရော့မယ်၊ ဟင်း. .
ကင်း. . အရေးကြီးတာ ပြောမလို့ မောင်လေးရဲ့၊ မင်း အာစရိ သွား
လား”

“ကြာပြီ. . ”

“အခုစကားတွေ ရိုကော့ဒ်မလုပ်ထားနဲ့နော်”

“မလုပ်ပါဘူး မမတိုးရဲ့ ဘာပြောမှာလဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပြောပါ”

“မမပြောဖူးတယ်နော်၊ အင်ဂျလင်း မမဆိုင်မှာ လူမည်း
နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နဲ့တစ်ခါ. . သူချည်းပဲတစ်ခါ ဈေးလာ
ဝယ်ဖူးတယ် ဆိုတာလေ”

“ကြာပြီလေ၊ တစ်လလောက် ရှိပြီ မှတ်လား၊ ပြောဖူးတယ်
မမရဲ့ အရောင်းစာရေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝင်လာ
တာလို့ ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့သားပဲ”

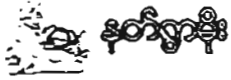
“ဟုတ်တယ်လေ အဲဒီဂျူးဂျူးဆိုတဲ့ စာရေးမလေးနဲ့က ဘို
စုတ်မနဲ့ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် နေတာလေ. . ဂျူးဂျူးပြောပြလို့
မမတိုး အင်ဂျလင်း အကြောင်းတွေ သိတာလေ”

ဉာဏ်ပေါ် သိပါသည်။ ဂျူးဂျူးက မမတိုးနှင့် အာစရိ ငြိ
တိတိရှိသည်ကို လုံးဝမသိခဲ့။ တစ်နေ့ အာစရိက မမတိုးဆိုင်သို့
ဝင်၍ တရင်းတနှီး နေထိုင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားမှ ဂျူးဂျူးက သူ့ဆိုင်ရှင်
မမကို မဝံ့မရဲ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ မမတိုးကလည်း ငယ်ပေါင်း သူငယ်
ချင်းအရင်းတွေဟု အသိပေးလိုက်မှ အဲဒီလူကြီး မမအင်ဂျလင်းကို
ကားနဲ့လာလာပို့တာ သုံးလေးကြိမ်မက မြင်ဖူးကြောင်း ပြောပြခဲ့
သည်တဲ့. . .

“အဲဒီ ဂျူးဂျူးကပဲ ပြောပြတာ မောင်လေးရေ၊ မင်းပြန်
သွားမှ ပြောတာ၊ ဂျူးဂျူး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အိုဂျီတစ်
ယောက်ဆိုမှာ သူနာပြုလုပ်တယ်တဲ့၊ အင်ဂျလင်း တားဆေး. . အား
ဆေး အမြဲလာလာထိုးနေတဲ့ ဆေးခန်းတဲ့”

ဉာဏ်ပေါ် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သတင်းထူး. . မမတိုး
လည်း အာသွက်နေ၏။

“မမတိုး. . ဆက်ပြောလေဗျာ၊ ဟလို. . ”

“နေဦး ပြောမယ်မောင်လေး၊ ဒီမယ် ပိုက်ဆံအမ်းနေလို့”

“မမတိုး. . ပြောလို့ရပလား”

“ရပြီမောင်လေး ပြော၊ မမအရင် ပြောရမလား၊ ကဲ. . မင်း အရင်ပြော”

“ယောက်ျားမရှိဘဲ အင်ဂျလင်း တားဆေးထိုးနေတဲ့ ဆေးခန်း. . အဲ့ဒါ အရမ်းအရေးကြီးတယ် မမတိုး၊ အဲ့ဒါဟာ အာစရိကို သက်သေပြရမယ့် အချက်အလက်တစ်ခုပဲ”

“မမသိတယ် ဒါထက်အရေးကြီးတာ ပြောမလို့ ဂျူးဂျူးနဲ့ အဲ့ဒီဆေးခန်းက သူနာပြု ဆရာမလေး နော်ဂဲသာဆိုလား တစ်နေ့က ဇန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ စကားစပ်မိရင်း သူနာပြုဆရာမလေးက ပြောသွားတာတဲ့၊ အင်ဂျလင်း ဒီတစ်ခါလာပြတာက ကလေးယူတော့မလို့တဲ့၊ သူ့သမားတော်ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးနေတာ အကြာကြီးပဲတဲ့၊ သူနာပြုလေးက အားလုံးကြားနေရတယ်တဲ့၊ ယိုးဒယားဖူးခက်ကမ်းခြေကို ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်မလို့တဲ့၊ အဲ့ဒီမှာ ကလေးရအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားမယ့်အကြံပဲတဲ့၊ မိသားစုဆရာဝန်လို ဖြစ်နေတော့ သမားတော်ကြီးက မေးတာပေါ့၊ ပျားရည်မဆမ်းခင် မင်္ဂလာဆောင်လဲ ဖိတ်ဦး၊ စေ့စပ်တာလည်း မကြားဖူးဆိုတော့ လစ်ဗင်းတူဂဲသားနဲ့ ကလေးယူမှာလို့ ဘိုလိုပြောသွားတယ်တဲ့. . ဟင်း. . ဟင်း”

“ဗျာ! . . ”

“အဲ့ဒါ. . အဲ့ဒါ. . လစ်ဗင်းတူဂဲသားဆိုတာ နိုင်ငံခြားသား နာမည်ကြီး မှတ်လား၊ မစ္စတာ လစ်ဗင်းတူဂဲသားနဲ့ ယူတော့မယ့် သဘောပေါ့၊ ဟာဟ. . တစ်ထုပ်ရှင်းရော”

မမတိုးက ဝမ်းသာအားရကြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ liv-

together ဆိုတာ မမတိုး ဘာမှန်းမသိ၊ မစ္စတာ လစ်ဗင်းတူဂဲသားတောင် လုပ်လိုက်သေး၏။ ဉာဏ်ပေါ်ကတော့ ခြေမကိုင်မိ လက်တိုင်မိ ဖြစ်နေ၏။

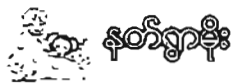
ဖုန်းခုံပေါ်က အာစရိဖတ်နေသော ဖူးခက်ကမ်းခြေ (pamphlet) လက်ကမ်းကြော်ငြာကြောင့် ဖြစ်၏။ ငါ နောက်လထဲ ခရီးထွတ်မယ်ဟုလည်း ပြောထား၏။ ကြော်ငြာကို ယောင်၍ ကောက်တိုင်ကြည့်နေမိ၏။

“ဟင်း. . ဟင်း. . ဟိုတစ်ခါတွဲလာတဲ့ ကပ္ပလီကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်မယ်၊ မိုင်နိမ်းအစ် မစ္စတာ လစ်တဲ့၊ မမတိုးကို ဘိုလိုမှတ်သွားတယ်၊ ဟား. . ဟား. . ဘိုစုတ်မ ညားမယ့်ညားတော့ ကပ္ပလီကြီးနဲ့ ထို ညားတော့မှာဟေ့၊ ဟတ်. . ဟတ်. . မှတ်ကရော၊ မောင်လေးတော်ကို ပိုင်းချင်တဲ့ဟာမ၊ ဟ. . ဟ. . ကျော်တော့လှေသူကြီး ညားဆော့ ကပ္ပလီ. . ဟီ. . ဟီ”

မမတိုး အူတွေဖြူးပြီး တလွဲဆံပင်တွေ ဂျယ်လီလူးနေပြီ၊ အူဖြူးသံတွေထဲ. . ဟတ်. . ဟတ် မှတ်ကရောတဲ့၊ ပိုင်းချင်တဲ့ဟာမတ. . ဟ. . တဲ့၊ ကပ္ပလီ ဟီ. . ဟီ. . တဲ့၊ ရယ်သံတွေတောင် နဘေတာရန် ညီနေပြီ။

ဉာဏ်ပေါ် ခမျာမှာတော့ ငါ့အာစရိ အဲ့ဒီ ကပ္ပလီကြီးရဲ့ ဗိုက်ဘောမိတော့မှာကို မချီတင်က ပူပန်နေရပြီ ဆိုတာ မသိရှာ၊ တပ္ပလီအားကောင်းမောင်းသန်ကြီး ဘယ်လောက်ကျုံးကန်ခဲ့လည်း ဆိုတာလည်း မသိရှာ။

“မောင်လေး အဲ့ဒီသတင်းကောင်းကြောင့် မင်းရော ငါရော ခေါင်းခဲနေတဲ့ကိစ္စကြီး ရှင်းသွားပြီလေ၊ ဟင်း. . ဟင်း. . မပျော်

ဘူးလား”

“ပျော်ပါတယ်ဗျာ၊ ပျော်ပါတယ်”

အလိုက်သင့်စကားသာ နှုတ်ဖျားက ပျော့ပျော့ပြီပြီ ထွက် ကျသွားသည်။ စိတ်ထဲရင်ထဲက သူ့ ချစ်ခင်လေးစားရသော ဆရာ သမား သဘောဖြူအူစင်း သူ့ကျေးဇူးရှင်ကြီးအား ပိုက်ဘော မဝင် အောင် ဘယ်လိုတားဆီးကာကွယ်ရမလဲဟူသော အတွေးက မီးခိုးလို အူထွက်လာနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ နောက်ဆုံးခံစစ်ကြောင်းက အကောင်းဆုံး အဖျက်သမားဟု ခံယူလိုက်သည်။ အားပေးစွာပင်. . .

“ဖျက်မယ်. . ရအောင် ဖျက်မယ်”

“ဘာပြောတယ်!.. အဲ့ဒီကိစ္စကို မင်းက ရအောင်ဖျက်မယ် ဟုတ်လား၊ မစ္စတာလစ်ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖင်ပိုင်းတွန်းပေးရမှာ ဟုတ် ဖူးလား”

“စိတ်ထဲက ပြောတာပါဗျာ. . ဖုန်းထဲဝင်သွားလို့ပါ။ အဲ့ဒီ. . လစ်ဗင်းတူဂဲသားဆိုတာ၊ ကျွတ်!.. ဘယ်လိုပြောရလဲဗျာ. . အဲ. . ”

သူ့အနေဖြင့် ဆရာသမားအတွက် ဗျူဟာပေါင်းစုံကို စတင် စဉ်းစားနေချိန် မမတိုး၏ တလွဲဆံပင်တွေက ဆက်ဝင်နေသဖြင့် အကောင်းဆုံး ဖြတ်ချရန်. . .

“ဟာ!.. ဟင်းအိုးတူးနဲ့၊ ဒါပဲ မမတိုး”

ဟူးခနဲ သက်ပြင်းနှင့်အတူ ဖုန်းချရင်း အာစရိ အကြောက်ရ ဆုံး(သူလည်း ချေးချမ်းအောင်ပင် ကြောက်ရသော)ရွှေကျင်က ကြီး တော်ကြီးမျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

“ဒီမယ် ဉာဏ်ပေါ်. . နင့်ဆရာက ခန္ဓာကိုယ်ဆိုရင် နင်က

ဦးနှောက်ပဲ၊ တစ်ခုခု မဟုတ်မဟုတ် ဖြစ်လာလို့ကတော့ နင့်ခေါင်းကို ချစ်စိတ်ခဲ့ပြီး အထဲက ဦးနှောက်ကို ငါကိုယ်တိုင် ဟပ်ဖရိုင်ကြော်မယ်၊ တင်တင်သော်တဲ့ တစ်သော်တည်း ရှိတယ်မှတ်”

ဟူ၍ နှစ်ကိုယ်ကြား ကပ်ပြောသွားခဲ့သည်လေ။

သက်တော်စောင့်၊ ကိုယ်ရံတော်၊ ဘော်ဒီဂတ်ရာထူး အပ် သွားပုံ ပြောပါသည်။ တုန်စဉ် ဖြစ်ကြီးပါ။ ကြီးတော်ကြီး မထင်မှတ် ဘဲ အိမ်ရောက်နေခိုက်နှင့် အင်ဂျလင်းနှင့် အာစရိ အပြင်ကဝင်လာ သောနေ့ကို ဉာဏ်ပေါ် ပြန်သတိရမိပြန်သည်။

အာစရိ. . စင်ကာပူကသူငယ်ချင်း ဗိသုကာတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ကအပြန် အလွန်ဇည့်ဝတ်ကျေပြန်သော လေယာဉ် မယ် အိန်ဂျယ်နှင့် တိမ်လွှာကြားတွင် မြင်မြင်ချင်း ဖူးစာဆုံလာပုံရ သည်။ အင်းပေါ့. . အိန်ဂျယ်ဆိုတာက နတ်သမီးဖြစ်သည်။ (အရပ် စကားရှိသည်လေ. . အဝင်နတ်သမီး အထွက်ပတ်တီး ဆိုသမ္ဗိလား ထားပါ. . .)

တိမ်လွှာကြားက မြေပေါ်ဆင်း၍ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက် ရောက်ခြင်းပင် အာစရိသည် အိန်ဂျယ်ခေါ် အင်ဂျလင်း၏ ညှိခြင်း စက်ကွင်းထဲ မိနေ၍ မျောက်အုန်းသီးရသလို ပျော်နေခဲ့ကြောင်း ဉာဏ်ကျယ် မြင်နေခဲ့ရသည်။ မျောက်နှင့်အုန်းသီး (ဒီဥပမာလည်း သိပ်မလိုက်ဖက်သေးပါဘူး၊ ခွေးငတ်ချေးဟပ်. . ဟာ ဟုတ်သေးပါ ဘူး. . .)

မြို့ထဲက သူ၏ EARTH HEAVEN ဗိသုကာရုံးခန်းကို အာစရိ မနက်ပိုင်း ခဏတဖြုတ်သွားသည်။ လိုအပ်သည်များ မှားမှား ၍ တပည့်တပန်းတွေနဲ့ထားခဲ့ပြီး အင်ဂျလင်းနှင့်သာ လျှောက်လည်

နေခဲ့သည်။ တစ်နေ့ညနေခင်း ဉာဏ်ပေါ် ဟင်းချက်နေစဉ် ဘဲလံ ပြည်လာသည်။

“တိတိ. . တိတိ. . ကျွဲ! . .”

“ဟာ. . ကြီးတော်သော်၊ ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့်ကြီးပါလား။”

“ဘာလဲ ဉာဏ်ပေါ်၊ ငါက ငုံ့တွေ ဆိုင်းတွေ တီးဝင်လာရ အောင် ဘွဲ့နွှောလား၊ နင့်ဆရာအိမ်ကရော မီးနင်းပွဲ ရှိသလား၊ ငါ တစ်နေ့ခင်းလုံး ငမော့ရုံးခန်းမှာ သွားထိုင်စောင့်နေတာ သူ့တပည့် ကောင်တွေကလည်း ဆရာ ဒီနားခဏသွားတာပါ၊ ခဏစောင့်ပါတဲ့၊ ဟူယာခတ် ဖုန်းဆက်နေလိုက်ကြတာ၊ ညနေစောင်းရော၊ ဖုန်း လည်းပိတ်ထားသတဲ့၊ ငါ ဒီနှစ်မလောင်း မပြန်မချင်း စောင့်နေတာ၊ နှံ့သာပိတ်တယ် ပေါ်တော်မမူဘူး၊ သူ့အကောင်တွေကလည်း ငါ ဒေါကန်နေမှန်းသိလို့ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ စည်းဝေးနေလို့ ဖုန်းပိတ် ထားတယ် ထင်တယ်တဲ့၊ ဝိုင်းညာတယ်၊ ငါ ဒီကစောင့်မယ် လာပစေ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

တံခါးဝ၌ပင် ဒေါသတကြီး ဘီလူးဆိုင်း ဝင်နေ၍ . . .

“လာပါ၊ ဝင်ပါ၊ အနားယူပါ ကြီးသော်၊ သံပုရာရည် ဖျော် လိုက်မယ်နော်၊ ကြီးသော်အကြိုက် ချုံချည်ပြီးလေး”

ဧည့်ခန်းထဲ လက်ခင်းပြလိုက်ပြီး တံခါးပိတ်သည်။ သီတဂူ ဆရာတော်အခွေ ထည့်ပေးပြီး နောက်ဖေးဘက် အပြေးဝင်ခဲ့ရပါ တော့သည်။ ကြီးတော်သော်အကြိုက် သံပုရာရည်ကို ရေခဲတုံးမပါပဲ ရေခဲရေနှင့်ဖျော်၍ အမြန်ဆုံး ရိုသေစွာ ချပေးလိုက်သည်။ သီတဂူ ဆရာတော်ကြီးခမျာ တစ်ဦးတည်းသာရှိသော ပရိသတ်၏ ဥပေက္ခာ ပြု မျက်နှာလွှဲနေခြင်းကို သိတော်မမူရှာ၊ ဆရာတော်တိုက်ကျွေးနေ

သော တရားရေအေးထက် သံပုရာရည်ကို ဂွတ်ခနဲ ဂွတ်ခနဲ သောက် သုံးနေသော ဘုရားဒကာမကြီး၏ ဒေါသကိုလည်း မမြဲမငိုင်ရှာ။

“အာစရိက ဒီလိုပါပဲ၊ စီးပွားရေး ကိစ္စတွေက ခေတ်ပြောင်း တာလဆိုတော့ အရေးပေါ် အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်လာနေတယ်လေ၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ကို စင်ကာပူလို ပြန်တည်ဆောက်ဖို့ စီမံကိန်းအတွက် ဝန်ကြီးအဖွဲ့တွေ နိုင်ငံခြားပညာရှင်တွေနဲ့ ဟိုပြေးဒီပြေး လက်မလည် အောင် ဆွေးနွေးနေရတော့တာ. . .”

“လာပြန်ပြီ၊ ငါလည်း ခေတ်မီပါတယ်ဟဲ့၊ အဲဒါတွေ ငါသိ တယ်၊ နင့်ဆရာ ဘိုကပြားမတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ရုပ် ရှင်ရုံကထွက်လာတာကို ငါ တက္ကစီပေါ်က ဟောဒီမျက်စိနဲ့ မြင်လာ တာဟဲ့. . ငဉာဏ်ပေါ်ရဲ့၊ ကားက ပြန်လှည့်မရလို့ အိမ်ကလာစောင့် တာ၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဘာစီမံကိန်း ဝင်ဆွေးနွေးနေသလဲ၊ ကဲ. . ပြော”

“အဲ့. . အဲ့ဒါလည်း ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ခေတ်မီသရီးဒီ ပြောင်းဖို့ ဆိုလား၊ အာစရိ ပြောဖူးတယ်”

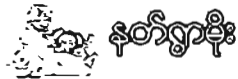
“ကောင်မက ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ခါးဖက်ထွက်လာတာဟဲ့. .”
ဉာဏ်ပေါ် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ၊ သူ ပြောနိုင်သည် မှာ. . .

“သံ. . သံပုရာရည် ထပ်ယူဦးမလား၊ ကြီးသော်”

“အေး. . နောက်တစ်ခွက် အမြန်လုပ်စမ်း”

“ဟုတ်. . .”

လောလောဆယ် မိနစ်အနည်းငယ် စိတ်အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ရပြန်သည်။ သံပုရာအရည် ညစ်ပြီးသားအသင့် ရေခဲ သေတ္တာထဲ ရှိနေသော်လည်း သံပုရာသီးတစ်လုံးလုံး၍ စိမ်မြောက်ပြေ

ညစ်နေမိသည်။ သကြားရည်ရှိသော်လည်း အပွင့်တွေ ခပ်ထည်၍ မကြေကြေအောင် မွေနေမိသည်။

“ဪ... ငါ့နယ်၊ မီးဖိုချောင်ထဲ သံပုရာရည်နဲ့ ထောင်ဝင်စာ ဝင်တွေ့နေရသလိုပါပဲလား”

“ဟဲ့... ဉာဏ်ပေါ် သံပုရာပင် စိုက်နေသလားဟဲ့”

ကွန်ဒိုတိုက်ကြီးပင် တုန်သွားသလားမသိ၊ ဟိန်းထွက်လာသော တော်လည်းသံကြီး ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်... လာပါပြီ ကြီးသော်”

အပြေးအလွှားပင် သံပုရာခွက် ချပေးလိုက်ချိန်၌ တံခါးက ဘဲလ်မြည်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ချောင်းပေါက်က ကြည့်လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း အာစရိ တံခါးချက်ဖွင့်၍ နည်းနည်းလေး ဆွဲဟပြီး လေသံနှင့် ကြီးတော်သော်ဟုပဲ ပြောရသေးသည်။ . . တံခါးက လေးအိစ္စာ ပွင့်ကျလာပြီး မှီရပ်နေခဲ့ပုံရသော ဘောင်းဘီတို့နှင့် မအင်ဂျလင်းက ဘွားခနဲ လဲပြီ၍ ယိုင်ကျလာပြီး ဉာဏ်ပေါ်ကိုပါ ဖိချလဲပြီလားတော့သည်။

“ဟာ! . . အီး... အား... အင့်... ဘုန်း! . .”

အာစရိက သူ့ဟာမကို ဝင်၍ ဆွဲထူရင်း တဟားဟားရယ်သည်။

“နီး ပရောဗလမ်း မိုင်ဘွိုင်း... အားယူ... အိုကေ... ”

ဘိုလိုမှုတ်ရင်း ယိုင်ထိုးနေသည်။

ဆိုဖာထဲနစ်၍ စားပွဲတင်ပန်းအိုးကွယ်နေသဖြင့် တံခါးဝမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ကြီးတော်သော်ကို ရုတ်တရက် မမြင်ရ။ အာစရိကလည်း လှမ်းကြည့်ဖော်မရ၊ သူ့ဟာမ မူးနေသည်ကို ထူဆွဲရင်း အား

ပါးတရ ရယ်နေတော့သည်။ ဉာဏ်ပေါ် လူးလဲထရင်း အာစရိကို လက်ကုတ်၍ မျက်ခိပ်ပြပါသေးသည်။ အာစရိလည်း ရေချိန်မှန်လာပုံရသည်။

“ဘာလဲကွ... သီတဂူဆရာတော် ရှိနေတော့ကော ဆရာတော်က တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို မြင်ရတာမှ မှုတ်တာ၊ ကဲ... ပိတ်စမ်းကွာ၊ မင်းကလည်း ငါ အိမ်ပြန်လာတာ ဘယ်နှယ်ခမ္မာရုံနဲ့များ မှားနေသလား ထင်ရတယ်”

ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပေတော့ အခွေပြေးပိတ်ရင်း ဉာဏ်ပေါ်သူ့အခန်းထဲ ပြေးဝင်၍ တံခါးပိတ် ဂျိတ်လိုက်သည်။ ခုလိုအခြေအနေသည် ဆီးရီးယား ပြည်တွင်းစစ်ထက် ဆိုးလိမ့်မည်။ သူက ဉာဏ်ပေါ်... ဘင်ကီမွန်းမဟုတ်၊ ဆီးရီးယားကီစွကို ဘင်ကီမွန်းတောင် ဘယ်လိုရှင်းရမလဲဟု ဉာဏ်ပေါ်မလာသေး။ ဉာဏ်ပေါ်ကတော့ အကောင်းဆုံး ဘာလုပ်မလဲဟု ချက်ချင်း ဉာဏ်ပေါ်လာ၏။

ipad ဖွင့်သည်။ အီးယားဖုန်းနှစ်လုံးကို နားထဲထိုးထည့်လိုက်သည်။ အသံတင်လိုက်သည်။

“နော် ဤကမ္ဘာမှာ စစ်... စစ်... စစ်မဖြစ်ရာမြေ တစ်နေရာရှိ... ရှိ... ရှိရမယ်လေ... နော်”

ဟုတ်ကဲ့ သူ့အခန်းထဲမှာ စစ်ပွဲ မရှိ ဗိုလ်ထီးသာ ရှိလေ၏။ အပြင်က စစ်ပွဲကိုတော့... စိတ်ကူးနှင့်ပင် ထင်သာမြင်သာရှိအောင် တွေးကြည့်ကြပါကုန်...။

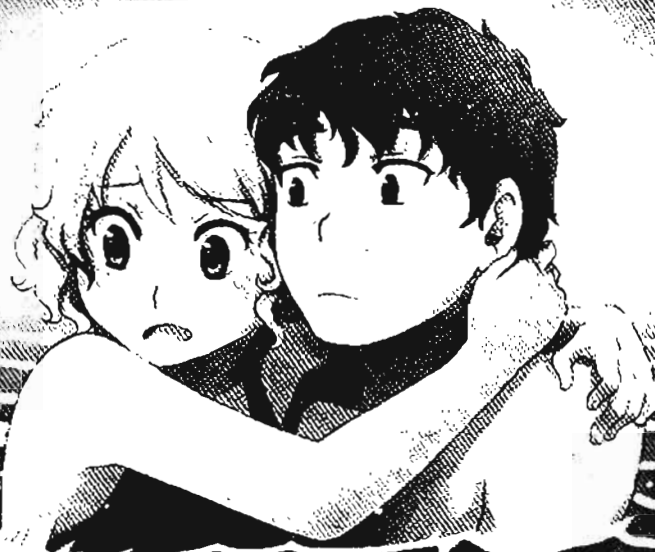

လူသားဟာ
လူလိုသိကတည်းက
သဘာဝတရားကြီးကို
ကလိမ့်တယ်။
တစ်ခါတလေ
ဟိုက ပြန်ကလိတော့
မရှိအောင် ခံရတယ်။
ဒါကို သိသူက သိတယ်။
မသိသူက မှားတယ်။
ခံစားကြရဦးတော့မယ်။

အခန်း(၃)

ဝေါ..ဝေါ..ဝူး..ဟူးဟူး.. မြည်သံကြီးသည် ညဉ့်
အမှောင်ထဲ၌ မည်မျှကြာအောင် အော်မြည်နေခဲ့သလဲ၊ မည်မျှကြာ
အောင် ဆက်အော်နေဦးမည်လဲဟု ခန့်မှန်းနိုင်စွမ်း မရှိပါလေတော့။
ဒီကြားထဲက တဝန်းဝန်း တခွမ်းခွမ်း တဖန်းဖန်း မြည်သံများကလည်း
နီးနီးမှ ဝေးဝေးမှ ဆက်တိုက်အော်လိုက် ပြတ်တောင်ပြတ်တောင်း
အော်လိုက်နှင့် ရှိနေသည်။

အဆိုးရွားဆုံး အသံနက်ကြီးများကတော့... အေး!..

အမလေး! . . . အမေရေ! အဘရေ! သားရေ! သမီးရေ!
ငနွေးရေ! စောမင်းဝေရေ! ဝိဇ္ဇာရေ! . . . ဟူသော လူအော်သံများ
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အော်ရင်းအော်ရင်း. . . အဝေးဆုံးထိအော်ရင်း. . . အသံ
တွေ. . . အသံတွေ. . . လေထဲနှစ်ဝင် ပျောက်ကွယ်နေခြင်းပင်၊ ခေါင်း
ပေါ်က ဖြတ်သန်းနေခြင်းပင်. . .

အိမ်ခေါင်တစ်ပြုံလုံး လွင့်သွားပြီဖြစ်၍ မိုးထဲလေထဲ အိမ်မ
အလည်တိုင်ကို ဝိုင်းအံ့ရင်း တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦး၊ တစ်ဦးလည်
ပင်းကိုတစ်ဦး၊ တစ်ဦးခါးနှင့် ဆုပ်မိဆုပ်ရာကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း. . . မုန်
တိုင်းဦးဘက် ခေါင်းတွေထိုးခံ၍ အံ့ကြိတ်နေရသော မိသားစုလေး။

ဉာဏ်ပေါ် အင်မတန်ချစ်သော အဘ၊ အမေ၊ အစ်မနှင့်
သူတို့ယံတိုင် မုန်တိုင်းကြီးကြား ပဲကြီးခွဲတွန့်နေသော လက်များနှင့်
တအားဆုပ်ကိုင်ထားရင်း လက်ဖျားတွေမေးဖျားတွေ အရေပြားတွေ
ထုံကျင်လာနေပြီ။

အိမ်တံခါးနံရံတွေ ပြုတ်ထွက်လွင့်စင်စဉ်က ထိမှန်ခဲ့သော
ဒဏ်ရာများကလည်း လေးယောက်စလုံး၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွေပေါ်မှာ
အချို့သွေးယိုဆဲ. . . အချို့ဖြူဖွေးအေးခဲ ဖွာဆန်ကြီ. . .

“ကြပ်ကြပ်ဆုပ်ထား၊ သားတို့ရေ”
“ကြပ်ကြပ်ဆုပ်ထား၊ သမီးတို့ရေ”
“မေကြီးကို ဖက်ထား၊ ဘုရား. . . ဘုရား”
“သံဗုဒ္ဓေ အဌဝိသဉ္ဇ. . .”
တီးတိုးရွတ်သံများ. . .
ငရဲပွက်သံ၊ ကမ္ဘာပျက်သံများ. . .

ဘဝအကံသံများ. . .

ရေငန်တွေကြား. . .

“ဂျွတ်. . . ဂျွတ်. . . ဝိုး. . .”

ခြံရှေ့. . . မုန်တိုင်းဦးကို ရသလောက် ကြုံကြုံခံ ကာကွယ်
ထားသည့် ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီး အမြစ်ကပါ ကျွတ်ထွက်၍. . . အဇ္ဈိမသာ
သာ ကျန်နေသော သုံးပင်အိမ်ကလေးကို ဝင်ဆောင့်ပစ်လိုက်ပါ
တော့သည်။

ဝင်းပြက်လိုက်သော လျှပ်စီးရောင်ကြား ဧရာမတံမြက်စည်း
ကြီးနှင့် အိမ်ကလေး ပုလုကွေးကို လှည်းခတ်သုတ်သင်လိုက်သည်ကို
အတိုင်းသား မြင်လိုက်ကြရပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်များ တစ်စစီ
ပြုတ်ထွက်သွား. . .

အား! . . . အား! . . . အဘရေ! . . . အမေရေ! . . . အစ်မရေ!
မောင်လေးရေ! . . . သားရေ! . . . သမီးရေ! . . . ကိုသာဉာဏ်ရေ! . . .
စွဲမိရေ! . . . ဟူသောအသံများ ခဏချင်းပေါ်လာပြီး. . . တဖြည်းဖြည်း
ဉာဏ်ပေါ်၏ လက်ထဲကအစ်မ အတူတူ လေထဲကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ
လွင့်ပါနေရာမှ ပြုတ်ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဉာဏ်ပေါ် အမှောင်ထုထဲ ခပ်ကြာကြာ ကျွမ်းသန္တာလန်
နေပြီး ပြင်းထန်သော တစ်စုံတစ်ရာက ဝင်ဆောင့်သည်။ လန့်၍
လှမ်းဖက်လိုက်တော့ ခါးကျိုး၍ လေထဲပါလာသော အုန်းပင်ထက်
ပိုင်းကျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။

ခဏအကြာ၌ တစိုးဝှီးသံများ၊ ဖက်တွယ်ထားသော အသံ
အားများ လျော့ပါး. . . တခဏခြင်း ငြိမ်သက်စွာ အမိုက်တိတ်ကြီး
ထွားဝင်လာခဲ့သည်။

သားရေ မောင်လေးရေ ဆိုသော ဟိုးအဝေးကအသံများ
တစ်စတစ်စ တိုးနစ်၍ အမှောင်ထုကြီးထဲ ပျောက်ကွယ်သွား...။

ပိန်းပိတ်နက်ရှိုင်း အမှောင်ထုကြီးထဲ အရာရာ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်သွား...။

၆ ၆ ၆ ၆

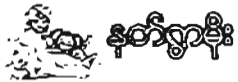
ဉာဏ်ပေါ် သတိပြန်ရခြင်း သူ့မျက်နှာပေါ် အုပ်မိုးနေ
သည်က နူးညံ့ညင်သာသော မိခင်၏ ကြင်နာခြင်းနှင့် ငုံ့ကြည့်နေ
သော...။ ဘဝတွင် မမေ့နိုင်သည့် မျက်နှာလေးဖြစ်သည့် အကြင်နာ
ကရုဏာ၊ အရောင်များ အထင်းသား လင်းဖြာကျလာနေသည်။

“သတိရပြီလား”

“.....”

ဟုတ်ကဲ့ဟု သူပြောလိုက်သော်လည်း ဘာသံမှ ပါးစပ်ထဲ
ထွက်ကျမလာ။ အဖေ၊ အမေနဲ့ အမကောဟု ဆက်မေးသည်။ ကျွန်
တော်ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟုလည်း ဆက်မေးသည်။ လည်ချောင်း
ထဲ မီးတောင်ကချော်ရည်တွေ မျှီချထားမိသလို ခြောက်ကပ်ပူလောင်
နေသည်။

ဘာအသံမှ ထွက်မလာ။ ဇွန်းကလေးနှင့် ရေတိုက်သည်။
ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထဇွန်းကျမှပင် ရေဟူသော အရသာ

ကို လည်ချောင်းက ခံစားရသည်။ ပထမ သုံးနှစ်သည် သူ့အာခေါင်
ထဲ ရဲ့ခနဲ အငွေ့ပျံသွားခဲ့ပုံရသည်။ ရေခွက်ကို ပါးစပ်နား နှုတ်ခမ်း
တော်ပြီး နည်းနည်းချင်း လောင်းချပေးလာသည်။ ရေများ အူကြောင်း
တစ်လျှောက် မျှမချဘဲ စီးဆင်းနေသည်ကို ခံစားရသည်။ ဉာဏ်ပေါ်
ခွက်ဖင်ကိုတွန်းရန် လက်ကိုမြှောက်လိုက်မှ ကျင်ခနဲ. . .

“အား! . . ဖရူး. . ဖူး. . အဟွတ်. . အဟွတ်. . ”

လက်ကနာလွန်း၍ လန့်အော်ရင်း ရေသီးပြီး လေးရည်မွန်
(နောင်မှ နာမည်သိရ)မျက်နှာကို ရေစက်တွေ မှန်ထွက်ကုန်သည်။

“အဟွတ်. . ဟွတ်. . အား. . အား. . ရာ ယိုက်ယာ. .
ဆရာမရယ်”

“ဟယ်. . အသံထွက်လာပြီး ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၍ သူမမျက်နှာကို မသုတ်မီ ရယ်ရယ်
ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်အခိုက်အတန့်လေးမှာပင်
သူမ၏ရင်ထဲက စေတနာမေတ္တာထုကို မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်း. . ဟင်း. . မလေးရည်မွန်က တကယ့်ကို မာသာ
ထရီလာ အသေးလေးပဲ”

မားခနဲ လေးရည်မွန်ဆိုသူနောက်က ဝင်လာသော အ
သားဖြူဖြူနှင့် အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ရည်သန်ပြန့်လွန်းသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမက ရေစက်များကို
သုတ်ရင်း. . .

“ဟမလေး မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်းရှင်၊ မာသာထရီလာ
က မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးပါ။ ရည်မွန်က ဆီးစေ့လေးပါရှင်၊ ဆီးစေ့မှ
ဆီးကင်းစေ့လေးပါ။ လန့်ဖျပ်ပြီး စကားမပြောနိုင်တော့တဲ့ လူနာနှစ်

ယောက် တွေဖူးထားလို့ အရမ်းဝမ်းသာသွားတာပါ။ ဒီလူနာလည်း
သတိရရချင်း စကားသံ မထွက်ဘူးလေ၊ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူသွား
လို့လေ. . ဦးမော်ရဲ့”

“ဦးမတပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုလောက်ဆို တော်ပါပြီ”

“ဟင်း. . ဟင်း. . ကိုမော်ပေါ့ရှင်၊ ကဲ. . လူနာကို ဗျူရ
အောင်”

ဉာဏ်ပေါ်၏ ဆံပင်ကို သပ်တင်ပေးရင်း. . .

“ရှင်က ညာလက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားတာရယ်၊ ခေါင်းကွတာ
ရယ်၊ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာ နည်းနည်းရယ်ပဲ ရပါတယ်၊ ခေါင်းကဒဏ်ရာကို
ဦးရိမ်နေတာ၊ ရန်ကုန်ထိ ဒီက ကိုမော်က ခေါ်သွားပြီး ကုပေးမယ်
တဲ့၊ ကဲ. . ရှင့်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဉာဏ်ပေါ်ပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေ၊ အမေနဲ့ အစ်မ”

“ယာယီဆေးကုစခန်းတွေက အများကြီးပဲ၊ တစ်နေရာရာ
မှာ ရှိနေမှာပါ။ ဒါက ဘိုကလေးဆေးရုံ”

“ကျွန်. . ကျွန်တော်က ဒီတို ဘယ်လို”

အသံက ထွက်သည်ဆိုရုံ သာသာပါ။

“ရှင့်ကို အဲဒီက ဦး. . အဲ. . ကိုနေဝင့်မော်နဲ့ အဖွဲ့က စက်
လှေနဲ့ လိုက်ရှာရင်း အုန်းလက်တွေ ပေါလောမျောနေတဲ့အပေါ်က
ကယ်လာတာလေ၊ သူတို့နဲ့သာ မတွေ့ရင်. . ရှင် ပင်လယ်ထဲ မျော
တော့မယ်၊ ရှင် အရမ်းအားနည်းနေတယ်၊ စကားမပြောပဲ မှိန်းလိုက်
ဦး၊ မကြာခင် ဆရာမ ဆေးလာထိုးပေးလိမ့်မယ်. . ”

ကယ်တင်ရှင် ကိုနေဝင့်မော်ကို ဘယ်လက်တစ်ဖက်ကည်း
နှင့်သာ ရှိခိုးဦးတင်ရင်း သူ အိပ်ပျော်သွားပြန်ပါသည်။

“ဒီလူ ကိုယ့်ကို ရအောင်တော့ ဂေါ်မိဆော်ဖော်သွားသေးတယ်၊ ဟင်း.. ဟင်း.. ကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

ဟူသော အာစရိဖြစ်လာမည့် ကျေးဇူးရှင်၏အသံကို အိပ်မပျော်ခင် ခပ်ပါးပါးလေး ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရပါသေးသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဤသို့ဖြင့် မိသားစု စုပ်စမြုပ်စ ရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားသော ဉာဏ်ပေါ်ကို နေဝင့်မော်က ရန်ကုန်သို့ အပြီးခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်က သူ အသက်ကယ်တင်ခဲ့သော ရေဘေးဒုက္ခသည်ကလည်း သည်တစ်ဦးတည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ စာပေးစာယူဒဿနိက ကျောင်းသားလည်း ဖြစ်နေ၍ ညီအရင်းလို မွေးစားလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ကိုယ်တည်း ကွန်ဒိုကို ပြောင်းခါစလည်းဖြစ်၍ ဆေးရုံတဆင်းလာသောအခါ ဉာဏ်ပေါ်က ကျေးဇူးရှင် အသက်သခင်ကို ဘဝသခင်အရာလည်းထား၍ ညီအရာထက် တပည့်အရာမှာနေပြီး လိုလေသေးမရှိအောင်ပြုစုရင်း အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ကွန်ပျူတာ သင်တန်းများ တက်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ အာစရိအား ပြုစုရင်း Thinking classroom Foundation မှ ဖွင့်လှစ်သော Critical Thinking Workshop တွင်လည်း လုပ်အားပေး အချိန်ပိုင်းဆရာ လုပ်နေသည်။

နတ်ရွာစိုး

အခမဲ့. . . တိုင်းပြည်အတွက်မို့ ကြည်နူးပါသည်။

N.G.O အဖွဲ့တစ်ခုမှ Dr.လေးရည်မွန်နှင့် အာစရိသည် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ခဲ့ကြသော်လည်း တာဝန်အရ ဒေသအသီး သီးသို့ ပြောင်းရွှေ့အလုပ်လုပ်နေရသော လေးရည်မွန်က ရန်ကုန် လာမှပင် အာစရိနှင့် တွေ့နိုင်ခြင်း၊ အလုပ်တာဝန်ကို ဦးစားပေးခြင်း၊ (အာစရိလိုအပ်သောအရာများ လွယ်လွယ်ကူကူမရခြင်းလည်း ပါ မည်ထင်ပါသည်။)

ထို့ကြောင့် အာစရိ၏ ဦးစားပေးချစ်သူ ဖြစ်မလာခဲ့ပါပေ။ ဉာဏ်ပေါ်တစ်ဦးတည်း သဘောထားအရတော့ အင်မတန် သဘောတူပါသည်။

သို့သော်. . . ကိုယ့်အာစရိက အင်ဂျလင်းမှ အင်ဂျလင်း ဖြစ်နေသည်။ အင်ဂျလင်း၏ ထောင်ချောက်ထဲ ခြေစုံပစ် ခုန်ချတော့မည်။

ကြီးတော်ကြီး၏ ပေးအပ်သော တာဝန်အရသော်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ဆန္ဒအရသော်လည်းကောင်း၊ (အာစရိ၏ အငြိအငြင်ကို မခံရပဲ၊ သူ့စနက်မှန်းလည်း လုံးဝမည်သူမျှ မသိလိုက်ရအောင်) သည်ဖူးခက်ခရီးစဉ်ကို ရအောင်ဖျက်ရတော့မည်။

အင်ဂျလင်းနှင့် အာစရိ ညားပါက ဉာဏ်ပေါ်၏ ရှေ့ရေ အလားအလာသည်လည်း လုံးဝကောင်းနိုင်ဖွယ် မမြင်ပါလေ။ သူ့ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ကလည်း ဤခရီးစဉ်ဖျက်ရသော တရားခံသည် ဉာဏ်ပေါ်ဖြစ်ကြောင်း သိသွားပါက သွေးပူနေတုန်းဆို ချက်ချင်းပင် အဖျက်သမားဟု လက်စွဲတော်ဓားနှင့် ပိုင်းနိုင်လေသည်။

ကြိမ်း ဉာဏ်ပေါ်. . . ပေါ်စမ်း ဉာဏ်. . . ခေါင်းထဲက

အကြံတွေကို ဖနောင့်နှင့် ကန်ထုတ်စမ်းဟ၊ ထွက်စမ်းဟ၊ ဘာကလို့. . . ဘယ်လို သပ်သပ်ရပ်ရပ် အဖျက်သမား လုပ်ရပါ။

သမာဒေဝအပေါင်းတို့ မိုးနတ်မင်းတို့ ကူညီညာဦင်းလို့ မှိုင်းမတော် မူကြပါကုန်၊ အံ့စားနေရသည့် အရေးထဲ ကြားဖြတ်ကိစ္စကြီးတစ်ခုက မထင်မှတ်သောထောင့်မှ ဝင်လာသည်။

♥ ရုန်းခါ

မင်းရဲ...ကိုယ်သင်းနဲ့ ခတ်ရုံကို

ခြံထားချင်တယ်...

မင်းရဲ...ဝင်သက်ထွက်သက်ကို

ပွေ့ဖက်ထားချင်တယ်...

မင်းရဲ...ရင်ရန်နန်းကို

ကိုယ့်စုန်း(Ringtone)ထဲ ထည့်ထားချင်တယ်...

ရုန်း...မင်း ဘာလုပ်နေလို့...

♥ (အိမ်သာတက်နေတယ်)တဲ့...

ရက်စက်ဖို့ ပြောပါတယ်။

အသန်း(၄)

ယနေ့တစ်ရက် အိမ်မှာတွင်နားမည်။ အာဒီဒိုင်းတစ်ခု ဂရပ်ဖစ်နှင့် အကြမ်းထည်ပုံစံ ထုတ်မည်။ Home Theatre စနစ်နှင့် အိမ်၌ပင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် စဉ်းစားထားသည်။ HUGO နှင့် WAR HORSE ဇာတ်ကားနှစ်ကားစလုံး မကြည့်ရသေး...။ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်းပင် အင်ဂျလင်း စီစဉ်ထားသော ဖူးကက်ခရီးစဉ်အတွက် စိတ်ကြိုက်တည်းခိုနိုင်သည့် ဝန်ဆောင်မှုအကောင်းဆုံး ဟိုတယ်ကို pamphlet တွေ စီချ၍ ဖတ်နေမိသည်။ အင်ဂျလင်းကတော့ ကုယ်

ကြိုက်တဲ့ဟိုတယ်ကို ရွေးပါဟု ပြောထားသည်။

သူမကတော့ ခဏခဏ ရောက်ဖူးသည်တဲ့။ သူကတော့ ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်၍ ကြိုတင်ရင်ခုန်နေသည်။ သူက လေယာဉ်လက်မှတ် စရိတ်ကုန်ကျမည့် ခရီးစဉ်လည်းမဟုတ်။ အင်ဂျလင်း အရင်လုပ်ခဲ့ဖူးသော ထိုင်းလေကြောင်းလိုင်းမှ ဘွန်းနပ်(စ်) အဖြစ်ပေးထားသော (+)တစ် PLUS ONE ပါဝင်သော အစီအစဉ် ဖြစ်သည်။

“သူတို့ အဲဒီဘွန်းနပ်(စ်)ပေးတုန်းက အိုင်က တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်လေ. . ဘယ်သူနဲ့မှ မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အရင်တစ်ခေါက်တွေက အုပ်စုနဲ့ သွားတာဆိုတော့ ဂဂျီးဂဂျောင်တွေများလို့ ပျော်စရာထက် စိတ်ညစ်ရတာက များတယ်။ ခုဟာက ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်မယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပဲ။ အားလုံး အလိုလိုက်မယ် ဘာမှမငြင်းဘူး”

ဟု မူနွဲ့၍ ပြောပုံကိုက ကြိုတင် ရင်ခုန်နေနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ အင်ဂျလင်းဟာ တကယ့်ကို PURE VIRGIN လေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။

သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ အဲယားလိုင်းက အပျိုစင်စစ်မှ ခန့်တာတဲ့။ အင်း ဒါကြောင့်ပဲ ငါနမ်းတာတောင် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီအောင် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေတာ. . အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လိုက်လာတဲ့ညမှပဲ. . တောက်. . ကြီးတော်ကြီးက ရောက်နေလို့ နို့မို့ဆို. . ဟွန်း. . .”

သူ မချင့်မရဲ တောက်ခေါက်လိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံက ဝင်လာ၏။

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. .”

“ဘာလဲ ဉာဏ်ပေါ် ငါ မထသေးဘူးကွာ”

“ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် အာစရိ”

“အိပ်တုန်းလို့ ပြောလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ပြန်ခိုခိုလိုက်၊ ဘယ်ကတဲ့လဲ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မမြင်ဖူးဘူး အာစရိ”

“ဒါဆို မရှိဘူး ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းကလည်း တုံးပါ”

“မတုံးပါဘူး အာစရိ၊ ကြီးတော်ကြီး လက်ရေးနဲ့ စာတစ်စောင်ပါလာလို့ လာနှိုးရတာပါ”

ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။ ကြီးတော်သော်ဘက်က စစ်ပြေငြိမ်း စာကမ်းထင်သည်။

“ဝင်ခဲ့. .”

ဉာဏ်ပေါ် စာလာပေးသည်။ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖောက်ဖတ်သည်။

အချစ်ဆုံးတူလေး နေဝင့်မော်. .

(ဟာဟ လေက ချိုနေလိုက်သမှ. .)

အခုစာယူလာသူဟာ ရွှေကျင်က ကြီးသော်လေးစားရတဲ့ လွှတ်တော်အမတ်ကတော် နွဲ့နှောင်းဖြစ်တယ်။ ကြီးသော်တို့ကတော့ ‘ဆိတ်မ’လို့ပဲ နှုတ်ကျိုးနေတယ်။ သူက အရင်က သတင်းစာ ဆောင်းပါးရှင် အိမ်သျှင်မ ဆိုတာလေ၊ အခု ကုလသမဂ္ဂ(UN) အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုနဲ့ နိုင်ငံတိုးတက်ရေးတွေ လုပ်မလို့တဲ့. . သူ့လင်က စီစဉ်ပေးတယ်။ မင်းတို့ဆီမှာ ခဏတည်းခိုလိမ့်မယ်၊ မင်း. . . ဧည့်ဝတ်ကျွေးနံပါတ်၊ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားပါ၊ ငါရွှေတွင်း

တွေကိစ္စ သူ့အပေါ် အများကြီးမူတည်နေတယ်၊ သိတယ်နော် . .
ဒါပဲ . . . ။

ကြီးတော် တင်တင်သော်
ရွှေကျင်

“သူ တစ်ယောက်တည်းလား”

“မူတ်ဘူး အာစရိ၊ လူငယ်လေး တစ်ယောက်လည်း ပါ
တယ်”

“နေပါဦး . . နွဲ့နှောင်း . . နွဲ့နှောင်း၊ ဆောင်းပါးရှင် အိမ်
သျှင်မ . . အဲ . . ငါ စဉ်းစားမိပြီ၊ မည်းမည်းဝဝကြီး မူတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ပွင့်လောက်တော့ မဝဘူး၊ နီးပါးပေါ့”

“အေး . . ငါ မှတ်မိပြီ၊ အရင်က သူ့ယောက်ျားပါတီကလွဲ
ရင် ကျန်တဲ့ပါတီတွေ သုံးစားမရတော့သလိုရေးတဲ့ ဆောင်းပါးရှင်ပဲ၊
သူ့ယောက်ျားပါတီကို မဲထည့်ရင် မဲရုံက ထွက်ထွက်ချင်းပဲ နတ်ပြည်
တက်မယ့် ပန်းရထားက ကြိုနေတော့မှာလိုလိုရေးနေတဲ့ တိုင်းချစ်
ပြည်ချစ်ကြီးပဲ၊ တစ်ပြည်ချက်တော့ အသာလေးပဲ၊ ဆိတ်မဆိုတာ
အစားနဲ့ပါးစပ် မပြတ်တာကို ပြောတာ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲ အပြည့်သာ
ပြည့်ထားပေတော့၊ ငါ မျက်နှာသစ်နေတယ်၊ လာခဲ့မယ် ပြောလိုက်၊
တစ်ခုခု ကျွေးထားလိုက်”

“ကြီးသော် စာပါကတည်းက ပဲခေါက်ဆွဲလေးပွဲ ချကျွေး
ထားခဲ့ပြီးပါပြီ အာစရိ”

နေဝင့်မော် ထွက်လာသောအခါ (၃၂)ချောင်းသောသွား
များ ပါးစပ်အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လုနီးပါး လှမ်းပြီးပြရင်း နှစ်ယောက်

ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ် ဂိတ်ဆုံးအထိ ထိုင်ချထားသဖြင့် . . သူ့ဘေးက
ဖြူစုတ်စုတ် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်နေသော လူငယ်လေးမှာ လိုအပ်
သည်ထက် အပေါ်သို့ ကြွတက်နေတော့သည်။ လူငယ်လေးရှေ့ရှိ
ပဲခေါက်ဆွဲပန်းကန်မှာ အရာယွင်းရုံ ရှိသော်လည်း သူမကြီးရှေ့မှာ
တော့ ပန်းကန်သုံးချပ်သည် ထပ်လျက်သား ရှိနေလေ၏။

“ဟဲလို . . အန်တီ ဒေါ်နွဲ့နှောင်း နေကောင်းတယ်နော်”

“အေးကွယ် စိတ်သွားတိုင်းတော့ ကိုယ်ဘယ်ပါပါမလဲ . . ၊
ဒါပေမယ့် တိုင်းပြည်ရဲ့ အပြောင်းအလဲကာလကြီးမှာ တစ်တပ်တစ်
အား ပါဝင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသားရေးအသိက မွေးကတည်းကရှိနေ
တော့ ခရီးချည်း ထွက်နေရတော့တာပေါ့၊ ဟိုတလောကမှ အင်္ဂလန်
က ပြန်ရောက်တာလေ၊ အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီး အဲလစ်စဘတ်ရဲ့ အ
တွင်းရေးကိုပြုစုဖို့ အခွင့်အရေးရခဲ့တာပေါ့၊ သူ့အဖေက စကား
အရမ်း ထစ်တာကအစ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချက်ကို ရေးပစ်ဦးမယ် . .
ဟင်း . . ဟင်း . . ”

တစ်ကမ္ဘာလုံး သိနေသော အရာမှန်း သူမကြီး သိပုံမရ
အော်စကာရသော KING SPEECH ဇာတ်ကားကို ကြည့်ဖူးပုံ ပို၍
မရ။ သူမတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာတွင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်
အထိ ကိုယ်ရည်သွေးတီးလုံးက မဆုံးသေး။

“ခုလည်း ဟိုတယ်တွေက လာပါ . . တည်းပါ . . တစာစာ
ခေါ်နေကြတယ်လေ၊ သူတို့ ဟိုတယ်အကြောင်း ဆောင်းပါးထဲ ထည့်
ရေးပေးဖို့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အရမ်းအရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ရေးဖို့က
ရှိနေတယ်လေ၊ ကမ္ဘာ့ကြက်ခြေနီအဖွဲ့နဲ့ လိုက်ပါပြီး အကျဉ်းတောင်
တွေကို လေ့လာခွင့် ရမယ်လေ၊ တိုင်းပြည် တိုးတက်ပြောင်းလဲဖို့က

ကိုယ်တို့ မိဒီယာသမားတွေရဲ့ တာဝန်မှုတ်လားကွယ်၊ ဟိုတယ်အကြောင်းနဲ့ ထောင်အကြောင်းဆို အိမ်သွင်မက ထောင်အကြောင်းရေးမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မမသော်ကလည်း သွားတည်းပါ တကဲကဲနဲ့လေ၊ မောင်နေဝင့်မော်နဲ့ ထားခဲ့တော့ သားလေးလည်း ရန်ကုန်ဗဟုသုတ ရတာပေါ့တဲ့၊ ဪ... ဒါ အန်တီသား မောင်မောင်အေးလေ၊ သား... ဒါက မေမေ ပြောပြောနေတဲ့ သော်သော် တူတော်မောင် ဗိသုကာနေဝင့်မော်လေ”

ချာတိတ်က လက်သည်းကို ကိုက်ရင်း မျက်စိလှန်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လက်ပြန်ကိုက်နေသည်။ အသက်က နှစ်ဆယ်တော့ကျော်မည်။ တကယ့်ပီတိ ကလေးသူငယ်လေးလို ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ယဲ့ယဲ့လေးတိုင်၍ ဟိုဒီလိုက်ငေးနေသည်။ သည်နှစ်ယောက်ကို သားအမိဖြစ်ကြောင်း ကျိန်ပြောတာတောင် အိမ်ထောင်စုစာရင်းနှင့် မှတ်ပုံတင်ပုံစံ(၁၀)ပါ တောင်းကြည့်ပြီးမှ ယုံကြည်မှု ရိုက်စပေါက်တွေ ဖြစ်သည်။

နေဝင့်မော် အနေနှင့်ကတော့ ဟိုတစ်ခါ အင်ဂျလင်းနှင့် ကြီးသော် ထိပ်တိုက်ပွဲကတည်းက လုံးဝ အခေါ်အပြော အဆက်အဆံမရှိခဲ့သမျှ ကြီးသော်ဘက်က အလံဖြူပြလာတာနှင့်ပင် သည်သားအမိကို ရွှေပေါ်မြတင် ဖူးဖူးမှုတ်ထားရန် ပြင်ပါသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုယ်စားလှယ်တော်များပေးကိုး၊ သံတမန်အဆင့်အတန်းနှင့် ဝန်ဆောင်မှု အပြည့်ပေးရေး ဉာဏ်ပေါ်ကို မျက်နှာပေးနှင့်ပင် အသိပေးလိုက်ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အန်တီတို့သားအမိ စိတ်ရှိလက်ရှိကို နေပါခင်ဗျာ၊ စားချင်တာ ဉာဏ်ပေါ်ကို ကြိုပြော၊ လိုလေသေးမရှိ

စေရပါဘူးခင်ဗျ”

“ဝမ်းသာပါသကွယ်၊ မင်းတိုက်ခန်းကလည်း ခမ်းနားလှပါတယ်၊ သော်သော်ကလည်း ဇိမ်ကျကျ သွားနားဖို့ မှာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အန်တီက တိုင်းပြည်အကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေက ရှိနေတော့ မနားနိုင်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဒီသားလေးကိုသာ မောင်မော်လက်ထဲ အပ်ခဲ့ချင်တာပါပဲ၊ ဟိုမှာလည်း အိမ်တွင်းပုန်းလေးဆိုတော့ ရန်ကုန် ဗဟုသုတလည်း ရစေချင်တယ်လေ”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဗဟုသုတ အဖုံဖုံကို စုံအောင် လိုက်ပြလိုက်ပါမယ်၊ စိတ်ဓါတ်တက်ကြ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေရမယ့် အရွယ်မှာ ညီလေးကြည့်ရတာ ငူငူငေးငေးနဲ့ ငြိမ်လွန်းလှတယ် ထင်တာပါပဲ”

“သားက အဲ့လိုပဲ၊ စာအုပ်ကောင်းကောင်း၊ အခွေကောင်းကောင်းနဲ့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် တယ်မထွက်ချင်ဘူး၊ စာရေးဆရာစသားဆိုတော့ အားတစ်(စ်)ဆင့်(စ်)က ပါလာတယ် ထင်တာပဲ၊ အငြိမ်ဖယားကွဲ့”

ဉာဏ်ပေါ်က ကော်ဖီနှင့် ကွက်ကီးတွေ လာချပြန်သည်။

“စိတ်ချထားခဲ့ပါ၊ လန်းဆန်းတင်ကြနေတာကို အန်တီပြန်လာရင် မြင်ရပါစေမယ်”

ကော်ဖီနှင့် ကွက်ကီးတွေ ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း...

“သားကို ခဏတော့ ခေါ်သွားစရာ ရှိသေးတယ်ကွယ်၊ ကြက်ခြေနီ အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ရင်း မှာစရာလေးတွေလည်း ရှိနေလို့ သားလေး ဒီကအစ်ကိုနဲ့နေတုန်း နားမျက်စိကို ဖွင့်ထားနော်၊ ကိုကိုဆီက သင်ယူစရာတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ ပြီးတော့ မိကောင်း

ဖခင်သားပီပီ ကိုကိုစကား နားထောင်နော်. . လိမ်လိမ်မာမာနော်
လက်သည်းချည်း ကိုက်မနေနဲ့၊ ကော်ဖီတွေ အေးတော့မယ် သောက်
လိုက်ဦးလေ”

မူလတန်းကလေးတစ်ယောက်လို သားကို ဆက်ဆံနေ
သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သည်ကောင်လေး လူလားမြောက်ပုံ နောက်
ကျရခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကောင်လေးက ကော်ဖီကို တစ်ခွက်ချ
ပြန်ချထားသည်။ ကွက်ကီးပင် မနှိုက်ရဲ။ သူ့အမေက နှိုက်၍ လက်
ထဲထည့်ပေးမှ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ကြည့်၍ မရဲတရဲကိုက်သည်။ ဖြစ်ရ
လေ. . ။

ဪ. . စာရေးဆရာမ အိမ်သျှင်မအနေဖြင့် တိုင်းပြည်
သစ်ကို ဘယ်လိုပြုစုဖို့ထောင်မည် မသိရသေးသော်လည်း သား
တော်မောင်ကို အနီးကပ် ပြုစုဖို့ထောင်ထားပုံကဖြင့် အားရဖွယ်
တစ်ချက်မှ မရှိပါကလား။

“အင်း. . . အစကတော့ သားကိုပါ အန်တီခရီးစဉ်တစ်
လျှောက် ခေါ်သွားမယ် စိတ်ကူးထားတာ၊ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ နေတတ်
အောင် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရအောင်ပေါ့၊ နှစ်ပါတ်သုံးပါတ်တော့
ကြာမလား မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မင်းညီက နူးညံ့
တယ်လေ၊ မှန်လုံကားတောင် ခရီးရှည် မစီးနိုင်ဘူး၊ အော့လိုက်
အန်လိုက် ခေါင်းမူးလိုက်နဲ့မို့. . .”

“စိတ်ချပြီးသာ ဒီမှာထားခဲ့ပါ၊ ခေတ်ပေါ် ယောက်ျားလေး
တွေ တတ်အပ်သိအပ်သော အဌာနသတ္တိ စုံလင်အောင် သင်ပေး
လိုက်ပါမယ်၊ လူငယ်ဆိုတာ အားမာန်အပြည့်နဲ့ တက်ကြွနေရမှာပေါ့
အန်တီရယ်၊ အနာဂတ်ကို သူတို့လက်ထဲ ထည့်ရမှာလေ”

“ကြားလား သားလေး၊ ကိုကိုမော် အပြင်ခေါ်ရင် ဟင့်အင်း
စာအုပ်ပဲ ဖတ်မယ်၊ အိမ်ကပ်မယ် မလုပ်နဲ့နော်၊ ရောက်တုန်း၊ ရတုန်း
လူငယ်ပီပီသသနော်၊ ကဲ. . သူ့ ခဏ ခေါ်သွားဦးမယ် မောင်မော်၊
နေခင်းကျမှ တက္ကစီနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ကဲ. . ထသား ကိုကိုကို
သွားဦးမယ်လို့ နှုတ်ဆက်လေ”

“သွားဦးမယ်”

သားအမိနှစ်ယောက် ထွက်သွားမှ ပန်းကန်တွေသိမ်းနေ
သော ဉာဏ်ပေါ်ကို. . .

“အမေက ငလစ်ငလစ်နဲ့ သွက်သလောက် သားကတော့
စကားမှ ပြောတတ်ရဲ့လား ထင်ရသကွ၊ အစအဆုံး သူ့အမေ
ပြောခိုင်းမှပဲ စကားသုံးလုံး ပြောသွားတယ်”

သူက ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေသော်လည်း ဉာဏ်ပေါ်
က. . .

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

တစ်ခွန်းသာ လိုက်သည်။ ယခင်ကဆို သည်လိုအခြေအနေ
ခပ်ဆန်းဆန်းဆို ဉာဏ်ပေါ်တို့ ရွန်းရွန်းဝေအောင် သုံးသပ်ပြနေကျ
ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံ အမြင်သာမဟုတ်၊ အတွင်းစိတ် ဖြစ်နိုင်ချေ
တွေပါ ပါလာလေ့ရှိသည်။ သူ မမြင်တာတွေပါ ဉာဏ်ပေါ်က မြင်
လေ့ရှိသည်။ ကြိုတင်ပင် ဟောကိန်းထုတ်တတ်သည်။ သူ့ကြိုဟော
သည့်အတိုင်းလည်း မှန်နေတတ်သည်။

ခုတော့ သူ့အပေါ်ယံ သုံးသပ်ချက်အပေါ် ဝတ်ကျေတန်း
ကျေသာ ဟုတ်ကဲ့သည်။ ပန်းကန်တွေသိမ်း၍ နောက်ဖေးခေါ်သွား
သည်။ သူလည်း ဘာရယ်မဟုတ် နောက်ကလိုက်ဝင်ရင်း ဘေစင်

တွင် ပန်းကန်ဆေးနေသော ဉာဏ်ပေါ်နားရပ်ရင်း.. .

“တိုင်းပြုပြည်ပြု စာအုပ်ရေးမလို့တဲ့ကွာ၊ ပြည်သစ်ထူမလို့တဲ့၊ သူ့သားကို သူ ပြုစုထားပုံကိုက အတော့်ကို ထူထူထောင်ထောင် ရှိမနေတာ မြင်ရုံနဲ့တင် ရှင်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါ”

ဒါပဲပြောသည်။ စားပွဲပေါ်က သူ၏ မနက်စာကို မျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်ပြသည်။ နေဝင်မော် သိလိုက်ပြီ။ ဒီကောင် စိတ်ကောက်နေပြီ။ အင်ဂျလင်းနှင့်ပင် ပတ်သက်ရမည်။ အိပ်ခန်းထဲက အင်ဂျလင်း၏ ရေကူးဝတ်စုံနှင့်ပုံကို ဘောင်တွေပါ ပေါ်လစ်တင်ထားသည်။ လေးရည်မွန်၏ ဘောင်တွေက အရင်အတိုင်းပင် ထားသည်။ အရွဲ့တိုက်နေပြီ။

ဒီကောင်က ဒဿနသမားပီပီ သူ အကြံပေးတာတွေက မှန်တာများသည်။ စာဖတ်အားလည်း ကောင်းသည်။ အပျော်အပါးထက် ဗဟုသုတကို လိုက်စားသည်။ သူမသိသည့် အချက်တွေဆို ဒက်ခနဲမေး၊ ချက်ချင်းဖြေသည်။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်ဒေါ်ကွန်းမှာ ရှာကြည့်ဟု ပြောတတ်သည်။ ကိုယ်က ဆရာမို့ တစ်ခါတစ်ခါ မှားမှန်းသိသိကြီးနှင့် သူ့ကို အနိုင်ပိုင်းသည်။ တော်ရုံတန်ရုံဆို မသိမသာ တလန်ကဆန်လုပ်သည်။ ဘာသိဘာသာ နေခြင်းဖြင့် ဆန္ဒပြတတ်သည်။ သို့သော် သူ လုံးဝမကြိုက်တာနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးသည်။ သူကတားသည်။ ကိုယ်က ဆက်တိုးသည်ဆိုပါက အိမ်ပေါ်က ဆင်း၍ ဖက်တန်း(သရက်တော)ကျောင်းတွင် သွားနေတော့သည်။ သူ မရှိ၍လည်း ကိုယ်ကမဖြစ်။

ဟိုတလောက ဓါတ်ပုံကိစ္စဖြစ်ပြီး အင်ဂျလင်းက ဂျပ်(၆)

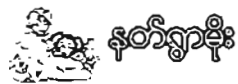
သူတို့ သိပ်ကြိုက်သည်။ ကပ္ပလီကြီးတွေ ထရမ်းပက်မှုတ်တာ ဟတ်တည်ဟု သူ့ရှေ့၌ ပြောဖူးသည်။ ကိုယ်ကလည်း မှုတ်ကြည့်ချင်တော့နှင့် ထရမ်းပက် ဝယ်လာသည်။ ထရမ်းပက်ဝင်းဦး တပည့်ဖြစ်တာ ဝိတမူဝင်းကိုနှင့်လည်း ခင်နေ၍ အိမ်၌ သင်မည်လုပ်သည်။ ဒီကောင်က တားသည်။ သူက တိုးသည်။ ဆင်းသွားပါလေရောလား။ သူ့ရက်လုံးလုံး ရောက်လိုက်သည့်ဒုက္ခ၊ ကိုဝင်းကိုကို ထရမ်းပက်ထက်ဆောင် အပြီးပေးလိုက်မှ ကိုယ်တော်က ပြန်လာသည်။ သူ ဆင်းသွားသော မနက်စာ စားသောက်ရင်း.. .

အင်း.. . ခုလည်း ဒီကောင် အင်ဂျလင်းနဲ့ ဖူးခက်သွားမည့် ငါ့ရိပ်မိနေပြန်ပလား မသိဘူးဟု တွေးမိလာသည်။

ငါ ဖူးခက် pamphlet တွေ ဖတ်နေတာ၊ အင်ဂျလင်းနဲ့ နှုန်းစကားပြောရင်း အဲဒီအကြောင်း ပါတတ်တာ ရိပ်မိနေပုံပဲ.. .

ရိပ်ချင်ရိပ်၊ မိချင်မိ၊ ကောက်ချင်ကောက်ကွာ၊ ဒီကိစ္စကို ငြောင်ကြီး တားလာရင်တော့ ငါက မင်း အသက်သခင်ကွ၊ မင်း ကော့လူးရှင်ကွ၊ ငါက ဆရာကွ၊ မင်းက တပည့်ကွ၊ ငကန်းသေရင် ငတွေတော့ ပေါ်မှာပဲ.. . နေဝင်မော် စားရင်း စဉ်းစားနေသည်။

ဟာ.. . လောလောဆယ် ဒီကောင်နဲ့ ကတောက်ကဆ ဖြစ်လို့မရသေးဘူး၊ ဟိုမူကြိုကျောင်းသားလေးကို ချေးပါသေးပေါက်ပါ တည်ရမယ့်အလှည့်က ဒီကောင်ပဲလုပ်ရမှာ.. . ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ငါ အပြင်ခေါ်ရင်တောင် မနည်းချော့မော့ခေါ်ရကိန်းမြင်တယ်၊ ဖြစ်သေးဘူး.. . ဒီကောင်နဲ့ငါ ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီနေ့ ငါ အိမ်တွင်းအောင်းမယ့် အစီအစဉ် ပြောင်းမှဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလက် လှမ်းချိန်းပြီး ဒဂုံစင်တာမှာ ဘိယာသောက်ရင်း ဘီလီယက်

သွားထိုးနေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်။

ဟုတ်ကပြီ၊ အင်ဂျလင်းနဲ့ ဖူးခက်အကြောင်း ဆွေးနွေးလာနိုင်တဲ့ တပည့်ကျော်ကိုလည်း ရှောင်ရင်း အိမ်တွင်းကုတ်နေမယ့် ဟိုကောင်လေးကို ဧည့်ထောက်ခံစကားရှာ ကြပြောနေရမယ့် ဒုက္ခတို့လည်း ဉာဏ်ပေါ်ထံအပ်ရင်း ဒီနေ့ အိမ်ရှောင်မည်။

“ဟဲလို. . . ဗလလား”

“.....”

“အေး. . . တအောင့်နေရင် အဲဒီမှာ ငါရှိနေမယ်၊ မင်းစဉ်းလိုချင်တယ်ဆိုရင် လာခဲ့၊ ဘိယာဖိုးတော့ ထည့်ခဲ့”

ဗလက ဘိလိယက် ထိုးရအောင်ဟု စတင်စိမ်ခေါ်သည်လေ၊ တိုက်ဆိုင်ပုံ ပြောပါသည်။

“ဉာဏ်ပေါ် ငါ ဒဂုံစင်တာမှာ ဘိလိယက် သွားထိုးမယ်၊ အဝတ်အစားပြင်”

“အဲဒီကောင်လေးအိမ်မှာ ထားခဲ့မယ်လို့ အိမ်သျှင်မပြောကတည်းက အာစရိ အပြင်ထွက်တော့မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ သွားကြည့်ပါ”

စတိုင်ဘောင်းဘီ၊ စပိုရှပ်နှင့် မျက်မှန် ခုတင်ပေါ်၌ အသင့်ရှိနေ၏။ ဝတ်ပြီးပြန်ထွက်လာတော့ ကားသောနှင့် ကျူတံအိတ်၊ လက်အိတ်အတိုက အသင့်ပြင်ထား၏။ လက်အိတ်အတိုနှင့်မှ ထိုးတတ်သော သူ့အကျင့်ကို တားဖူးသည်။ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံ ဘိလိယက်သမားတွေ ဘယ်သူ လက်အိတ်စွပ်ထိုးတာ တွေ့ဖူးလဲဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးဖူး၏။ သူက မနာခံခဲ့. . . စွပ်၍သာ ထိုးခဲ့၏။ အမြဲရှုံး၏။ ခု. . . ဒီကောင် တမင်အရွဲ့တိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အေးလေ. . . ငါက ဆရာကောင်ပဲ. . . မင်းအရွဲ့တိုက်ရင် ငါက အစောင်းတိုက်မယ်ကွာ။

ဟိုရောက်မှ စွပ်ရမည့်လက်အိတ်ကို. . . သူ့ရှေ့မှာတင်ကောက်စွပ်ပြလိုက်၏။ မှတ်ပလားဟု ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ကြည့်ပစ်ခဲ့၏။ ဉာဏ်ပေါ် ပြန်ကြည့်နေပုံက ဒုက္ခရောက်တော့မည့် ဝေနေယျတစ်ကောင်ကို ကရုဏာသက်နေသော မျက်လုံးများ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဒါကို နောက်ကျပြီးမှ သိခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း(၅)

ဥ နေခင်း ဘီယာလေး ခပ်ထွေထွေနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်
လာသည်။ ဟုတ်ကဲ့ အတော်လည်း နှိုးပါသည်။ သို့သော် ဉာဏ်ပေါ်
ရှေ့၌ လက်အိတ်ချွတ်ရင်း...

“ဟင်း... ဘာရမလဲကွာ၊ ဗလဆိုတဲ့ကောင် ဘီယာဖိုးရော
ခုံခရော ရှင်းရတာ... ပါသမျှ ပြောင်ရော ဟင်း... ဟင်း၊ ဟင်း... ဟို
မောင်မောင်အေးဆိုတဲ့ကောင်လေး ရောက်မလာဘူးလား”

“ရောက်လာတယ်ဆရာ၊ ခဏပဲ အိတ်ထားပြီး ပြန်ထွက်

သွားတယ်”

“သူ့အမေနဲ့ပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး အာစရို၊ သူ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့”

“ဘာ!.. သူလိုကောင် ယောင်နနက မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေနဲ့လား၊ မင်း မြင်လိုက်လား.. လူကောင်းသူကောင်းကောဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ပူနေစရာ မလိုဘူးလို့ ထင်ရတာပဲ”

“ညနေ ထမင်းစားအမိ ပြန်လာမယ်လို့ကော ပြောသွားလား”

“မလာဘူးတဲ့ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“အိမ်မှာ ဘာဟင်းချက်သေးလဲတဲ့၊ အမဲနှပ်၊ ကြက်ကြော်၊ သီးစုံဟင်းဆိုတော့ မစားဘူးလို့ ပြောသွားတယ်”

“ဟာ.. ဒီကောင်လေးက သက်သက်လွတ်သမားဖြစ်မယ်၊ နက်ဖြန် သူ့ဘာစားသလဲမေးပြီး ကြိုက်တာချက်ကျွေးလိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့..”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

မနက်ခင်းကတည်းက ဗိသုကာ ဂရပ်ဖစ် ဒီဇိုင်းတစ်ခုကို ထိုင်ဆွဲနေမိသည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာနှင့် ခေတ်သစ် အာဒီတက်ပညာ ပေါင်းစပ်ထားသော အဆင့်မြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်သည်။ ဖားအောက်တောရ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းကျယ်ထဲရှိ ကမ်းပါးယံတွင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ဘောစိတစ်ဦးနှင့် ကွင်းဆင်းတိုင်းတာပြီး အဆိုပြုပုံစံအား ဆရာတော်အား တင်ပြရန် ဖြစ်သည်။ သူကလည်း ပညာဒါန ဖြစ်သည်။ တနေ့အိပ်ပြီးမှ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီး ထဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့်(၁၁)နာရီ ထိုးတော့မည်။ ဉာဏ်ပေါ်က စလောင်းမှ ဘောပွဲကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဉာဏ်ပေါ်၊ မောင်မောင်အေး ခုထိ ပြန်မရောက်သေးပါလား၊ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲကွာ၊ မတူမလည်လေး.. သူ့အမေက တခုတ်တရ အပ်သွားတာကွာ၊ သူ့အမေ

ထက် ကြီးသော်မျက်နှာကြီး ငါမြင်နေတယ်၊ ဟော.. ဟော..
တံခါးဝက အသံလိုလိုဘာလိုလို ကြားသလားလို့ မင်း မကြားဘူး
လားကွ”

ဉာဏ်ပေါ်က ဘောပွဲအသံကို ပိတ်၍ နားထောင်သည်။
မှန်သည်။ ခပ်လေးလေး ခပ်ဖွဖွ ထုသံဖြစ်သည်။ ထင်သားပဲဟု
ဉာဏ်ပေါ် ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း ထသွားသည်။ သူပါ နောက်က
လိုက်သွားကြည့်မိသည်။

တံခါးဝတွင် ခပ်ခွေခွေ လဲနေသော မောင်မောင်အေး..

“ဟာ.. အံဖတ်တွေနဲ့ အစာ အဆိပ်သင့်ပြီ ထင်တယ်၊
ဆ.. ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်”

ဒူးထောက်ထိုင်၍ လှုပ်နှိုးရင်း ဉာဏ်ပေါ်က..

“အရက်မူးလွန်လာတာ အာစရိ အဖော်က ဓါတ်လှေကား
အထဲကနေ ပြန်လှည့်သွားပုံပဲ”

ဓါတ်လှေကားမှ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်.. လေးဖက်
ထောက်လာပုံရသော စွတ်ကြောင်းကို ပြသည်။

နှစ်ယောက်သား ခြေနှင့်လက်က မ၍ ရေချိုးခန်းသွင်း၍
သန့်စင်ရသည်။ ခြောက်အောင် သုတ်သင်၍ သူ့ အိပ်ခန်းထဲ ထည့်
လိုက်ရသည်။

“အူရိုင်းလေးကိုကွာ၊ ဝိုင်းမြှောက်ပေးလို့ သောက်ရင်း လွန်
သွားတာ ဖြစ်မယ်”

ဉာဏ်ပေါ်က ဘာမှတ်ချက်မှ မပေး၊ သူ့ဘောပွဲ သူဆက်
ကြည့်နေသည်။

“အင်း.. မနက်ဖန်မနက် အရက်နာကျပြီး ငေါင်စင်းစင်း

ဖြစ်နေမှ ပိုပြီး နောင်တရသွားအောင် ဆုံးမရမယ်၊ အပေါင်းအသင်း
လည်း ကြည့်ပေါင်းတတ်အောင်ပေါ့ကွာ”

စကားမရှိ စကားရှာပြောသော်လည်း ထင်သည့်အတိုင်းပင်
ဉာဏ်ပေါ် ဘာမှ ပြန်လှည့်မပြော။ သူ့ ဘောလုံးပွဲကို အသံပြန်တင်
ရင်း ဆက်ကြည့်နေ၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

အရက်သမားဟူသည် မူးခါစ၌ ဇရက်မင်း စည်းစိမ်ဟု
ဆိုကြသည်။ အလွန်စကားပြောချင်လာသည်။ ထို့ထက် မူးလာသော
အခါ ခြင်္သေ့မင်း စည်းစိမ်တုံ၊ ဟိန်းချင် ဟောက်ချင် ရန်လိုချင်လာ
သည်။ ထို့ထက် ပိုသွားသောအခါ အမူးလွန်၍ နဂါးမင်း စည်းစိမ်
နှင့် အိပ်မောကျ၍ မေ့မြောသွားသောဟူ၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်၌
ဗု(လင်းတ)လဒမင်း စည်းစိမ်ဟူ၍ ငေါင်စင်းစင်း အူတူတူကြီး ဖြစ်
တော်မူသတည်းဟု ဆရာတစ်ယောက်က ရေးဖူးသည်ကို ဖတ်ဖူး
သည်။

မောင်မောင်အေးဆိုသော အူတူတူ အတတ် လဒပေါက်
လေးအခန်းကို မနက်အိပ်ရာကနိုးနိုးချင်းပင်.. သူ ဟထားသော
တံခါးခေါက်၍ ဝင်လိုက်သည်။

“နီနီ.. ကောင်းလား.. ကောင်းလား.. ကောင်းရင်
ကောင်းတယ်မှတ်.. အိမ်ကွင်းမကောင်းရင် အဝေးကွင်းပြောင်း၊
ကောင်းလား.. ကောင်းလား.. နီနီ”

ထင်ထားသည်နှင့် ပါစင်အောင် လွဲတော့သည်။ ရေမိုးချိုး
လိမ်းပြီး ဘောင်းဘီခါးပတ်ပတ်ရင်း သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့်
လန်းဆန်းတက်ကြွနေလိုက်သမျှ မနေ့က မောင်မောင်အေး ညှဉ်း
အမူးလွန်၍ လေးဖက်ထောက် တံခါးလာခေါက်သည့် ညှဉ်းသည်

တော်လေးမှ ဟုတ်ပါလေစ။

မနေ့က လက်သည်းကိုက်နေသော ဟာလေးမှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ဟေး.. . ဂွတ်မောနင်း မောင်မောင်အေး”

“ဂွတ်မောနင်းပက် ကိုကိုမော်”

“မင်းကွာ ညဉ့်က ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ကိုမော်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲဗျ”

“အမူးလွန်လာတယ် ထင်တာပဲ”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ”

“သူများမြှောက်ပေးတိုင်း သောက်ရသလားကွာ၊ အရက်ဆိုတာ လစ်မစ်ရှိတယ်၊ အဲဒီ လစ်မစ်ကျော်သွားရင်”

“နိုး.. . နိုး.. . နောင်တော်မော်၊ ဘယ်သူမှ မြှောက်ပေးလို့ သောက်တာမှတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သောက်ချင်လို့ကို သောက်တာ၊ လစ်မစ်ကျော်မှ ပိုပျော်စရာကောင်းတာလည်း သိတယ်၊ ခုလည်း နောင်တော်ပုလင်း မောနင်းပက်ထားပြီးပြီ၊ ပတ်လည်သောက်မလို့ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် သောက်.. . ဦး.. . မှာ.. .”

“ဟာ!.. . ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်း ငါ့ဘက်ကလည်း ကြည့်ဦးလေကွာ”

“ဗျာ!.. . နောင်တော်မော်ဘက်ကနေ ဘယ်လိုကြည့်ရမှာလဲ”

ဆံပင်ကို ဂျယ်လီလူး၍ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံ ဖိကြည့်နေရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောနေပုံ လုပ်နေပုံကိုက မခန့်လေးစား နိုင်လှသည်။

“မင်းအမေက ငါ့ကိုယုံလို့ အပ်သွားတာလေ၊ ဒီလိုပုံနဲ့ ပြန်

လာလို့ တွေ့သွားရင် ငါ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ကွာ”

“ဪ.. . နောင်မော်က ကိုယ်ဒုက္ခရောက်မယ့်အရေးကို တွေးနေတာကိုး၊ ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ သုခ ရောက်ပါရစေဦးလားဗျာ၊ အိမ်မှာတုန်းက အဖေသိက္ခာအရ အိမ်ထဲကုပ်နေခဲ့ရ အမေဖိအားအောက် ပြားပြားမှောက်နေခဲ့ရ၊ လွတ်လပ်ရေးလေး တစ်ခါရပါတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လူငယ်တစ်ယောက်လို မနေရတော့ဘူးလား”

“ဟ!.. . လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့”

“လာပြန်ပြီ စာအုပ်ထဲက စကားတွေ ကျွန်တော်က မေမေ စိတ်ပေါက်တုန်း ရန်ကုန်လာခွင့် ရတာဗျာ၊ ခေါင်းမူးတယ်၊ လက်ထိုးပြီး အံ့ပြတယ်၊ ခရီးရှည် မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုပြီး လူလိုနေချင်လို့ တမင်မရရအောင် နေခဲ့တာ၊ လူ့အခွင့်အရေးလေဗျာ၊ ကျွန်တော် ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ (၂၃)နှစ်ရှိပြီဗျာ၊ နောင်တော်ပဲ ပြောခဲ့တာလေ.. . စိတ်ဓါတ်တက်ကြွ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေရမယ့် အရွယ်ဆို.. .”

ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် ပိတ်မိနေပြီမို့ ဘာပြန်ပြောရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ် သူကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီမှာ နောင်မော်လည်း ချမ်းသာတဲ့ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်တာယ လူပျိုကြီးပဲ၊ ပျော်စရာစုံတဲ့ ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးမှာ စုံနေအောင် ပျော်ပါးနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ညီလေးကို တစ်ခါတလေလေး ပျော်ခွင့်ပါးခွင့် မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ နောင်မော်ဟာ ကိုယ်ချင်းစောနာသူ အကြင်နာတရားမရှိသူကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အခုက အတန်လေးသာရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပျော်ပါးခွင့်ကို မင်းအမေ အပ်ခဲ့ ဘယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ တားဆီးပိတ်ပင်ရက်သလားဗျာ၊ နောင်မော်

ရက်စက်ရက်မလား”

ဘာစကားမှ ပြန်ပြော၍ ရမည်မထင်တော့ပါ။ သောက်ကောင် ဉာဏ်ပေါ်ကလည်း အရေးထဲ ပေါ်မလား၊ စစ်ကူပေးဖို့ နေနေသာသာ အဝေးကပင် အသံကြားနှင့် ဝမ်းသာနေပလားမသိ၊ မနေ့ကတော့ သူ့အမေရှေ့၌ စကားမှ ပြောတတ်ပမလား ထင်ခဲ့မိသမျှ ခုတော့ ရေပက်တာတောင် မဝင်အောင် စကားတွေ ပန်းထွက်နေလိုက်ပုံများ။

ပြောရင်း စီးကရက်ဘူးထုတ်၍ မီးညှိသည်။ ဘူးကို သူ့ဆီ ပစ်ပေး၍ မိအောင် မနည်းဖမ်းလိုက်ရသည်။ စီးကရက်ကို တရှိက်မက်မက် သောက်နေပုံက ဝါရင့်သမ္ဘာရင့် ဆေးသမားဟန် ပေါက်နေတော့သည်။

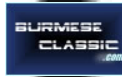
“အာစရိ မနက်စာ အဆင်သင့်ပါ ခင်ဗျာ”

ဘာမှ ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ အခန်းဝကနေ ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော ဉာဏ်ပေါ်ကျောပြင်ကို စီးကရက်ဘူးနှင့် လှမ်းပေါက်ပစ်ချင်တော့သည်။

“ကဲ မောင်မောင်အေး.. မင်းလည်း မနက်စာတော့ တစ်ခုခု စားသွားဖို့ အိမ်ရှင်အနေနဲ့ ဖိတ်မန္တက ပြုပါရစေ”

လောလောဆယ် ဒီကောင်လေး အခန်းထဲကထွက်ဖို့ အနေကြီးသည်။ ဒီလို ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ် ထောင်ကျနေသလိုမျိုးကြီး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့ပါ။ ဧည့်သည်က ထောင်မှူးလာဖြစ်နေသည့်အဖြစ်၊ အခန်းပြင်ရောက်မှပင် ဟူးခနဲ အသက်ဝဝ ရှူနိုင်တော့သည်။

ထမင်းစားခန်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာမသစ်ရသေးမှန်းသိသော တပည့်ကျော်က ရေအေးနှင့် ပဝါဇလုံ လာ

ချပေးသည်။ ချက်ချင်းကောက်သုတ်လိုက်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ လန်းသွားစဉ်..

“စိတ်အေးအေးထားပါ၊ ဉာဏ်ပေါ် ရှိတယ်”

ဟု လေသံနှင့် ပြောသွားသည်။ အားရှိလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ လေတချွန်ချွန်နှင့် ရက်(ပ)၍ ဝင်လာသည်။

“ကိုဉာဏ်ပေါ် လုပ်ပါဦးဗျ၊ မနက်ကလို ခင်ဗျားစပ်ပေးတဲ့ ပျားရည်လိမ္မော်နဲ့ ခင်ဗျားအာစရိရဲ့ တန်ပြန် ဘာအရက်.. ”

“ရမယ် ခဏလေး ကိုမောင်မောင်အေး”

ကြက်ဥကြော်ကို တစ်လုံးလုံး လက်နှင့်ကောက်၍ ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းသည်။ ပလုတ်ပလောင်းဝါးရင်း ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။

“နောင်မော်ရဲ့လူ ဘယ်သူ၊ အဲ.. ဉာဏ်ပေါ်.. ကိုဉာဏ်ပေါ်ပေါ့၊ ဒီလူ မိုက်တယ်ဗျ၊ မနက်က ကျွန်တော် အီလည်လည်ဖြစ်နေတုန်း အဲ့လို တစ်ခွက်လာပေးတယ်၊ သူ ထွင်ထားတာတဲ့၊ အာစရိ ပြောနေကျတဲ့.. ခေါင်းကိုက်တာတွေ ရင်တုန်တာတွေ ချက်ချင်း ပျောက်သွားတာပဲ၊ နောင်မော်က ယာသော အယာသောပဲနော်”

“ဘာလဲကွ၊ ငါ မသိဘူး”

“လောကဓံတရား ရှစ်ပါးထဲက အခြွေအရံနည်းခြင်း၊ များခြင်းလေဗျာ”

အသံကို ထပ်တင်၍..

“ကျွန်တော်က အယာသော အခြွေအရံမရှိဘူး၊ နောင်မော်က ယာသော အခြွေအရံကောင်းတွေနဲ့ဗျာ၊ အားကျလိုက်တာ”

တမင် ဉာဏ်ပေါ်ကြားအောင် ပြောရင်း.. ခိုင်းကောင်းအောင် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ပေါ်၏ နောက်စေ့ကို ကြည့်

www.burmeseclassic.com

ရဲနှင့် သိသည်။ . ဒီကောင် ပြုံးနေလိမ့်မည် ဆိုတာကို. . .

“လာပါပြီ ကိုရွှေဧည့်သည်လေးခင်ဗျာ”

“ရှယ်. . ကျေးဇူးပါ ကိုဉာဏ်ပေါ်”

“အိမ်ရှင်ဆိုတာ အိမ်ရှင်တာဝန် ကျေရတာပေါ့ဗျာ”

ဒါပဲပြောသည်။ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေသည်။

မောင်မောင်အေးက ဂွပ်ခနဲ မော့ချပြီး. . .

“ကဲ. . နောင်မော့တပည့်ကျော်က အိမ်ရှင်တာဝန်ကျေပြီ၊
နောင်မော်အလှည့်ပဲ၊ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့၊ နောင်မော် ကျွန်တော့်ကို
အပျော်အပါးတွေရှိရာ အရပ်အားလုံးဆီ ဆောင်ကျဉ်းပေးခြင်းအား
ဖြင့်. . ခေါ်သွားခြင်းအားဖြင့် အိမ်ရှင်တာဝန် ကျေပေးပါ. . . ဒါပဲ
ဘွဲ့နံတော်တောင်းဆိုပါတယ်”

ဟူး. . တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ပေးလိုက်တာထက်စာရင်
တိုယ်ပါ၊ ပါနေတော့ အနည်းဆုံး အိမ်ကိုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ပြန်
ရောက်နိုင်သည်။

ကြီးသော်ရေ. . ကြီးသော်က ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ အနုဖြူထိပ်ဖူး
တပ် ခုံးပျံ့ခလုတ်နဲ့ လဲလှယ်လိုက်တာကလားဗျာ၊ အဲ့ဒီခလုတ်က
အကိုင်မတတ်ရင် ကိုယ်ပါ ပြာကျနိုင်သဗျ။

ဉာဏ်ပေါ်က နောက်စေ့နှင့် ရယ်ပြနေပြန်သည်။

“အေးသာရေ...
ကောက်ရိုးပုံကိုဟေ့...”
ဆိုတဲ့ အရပ်စကား
(အဲ့ဒါလည်း)
လစ်ဝင်းတူဂဲသားပါပဲ...
ရိုးစားတာနဲ့
ပြောင်စားတာပဲ
ဘာခြားလို့လဲ...
ကဲ...”

အခန်း(၆)

BURMESE
CLASSIC
COM

“ဇီ...တိ...တိ...ရတီဒီ”

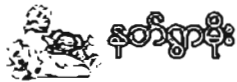
ဉာဏ်ပေါ် ပြေးကိုင်တော့ မမတိုးဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

“ပြော...မမတိုး”

“မင်း အာစရီ ရှိလား”

“မရှိဘူး၊ နယ်ကညောင်သည်တစ်ယောက်ကို ဘုရားစုံ လိုက်
ပို့နေတယ်”

“အောင်မယ် ကြားသားမိုးကြိုး မင်း အာစရီက ရန်ကုန်မှာ

ဘယ်ဘုရား ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိလို့လား၊ ဧကန္တ . . နယ်က သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းမိပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သူတော်ကောင်းမှ အရိယာထက်တောင် ကျော်နေပြီ၊ အနာဂါမ် အဆင့်လောက် ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒါထားပါ၊ မမတိုးဆီ ကျွန်တော်လည်း ခုပဲဖုန်းဆက်တော့မလို့”

“အေးနော် မောင်လေးနဲ့ မမက အဲလို ခဏခဏ ဖြစ်တယ်၊ မင်း ဈေးမလာတာကြာလို့ မျှော်နေတာ၊ ဟင်း. . ဟင်း. . မမလေ လေးထိပ်စီးနေက တစ်ထောင်ဖိုးရတယ်၊ မင်းကို ပြုစုမလို့ မျှော်နေ တာ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ တွေ့မှ တစ်ဝတွယ်ဦးမယ်၊ အရေးကြီး ဘာ ပြောမလို့”

“ဘာပါလိမ့်၊ ပြောလေ”

“အင်ဂျလင်း လာလာပြနေတဲ့ ဆေးခန်းက သူနာပြုဆရာမ လေးနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ရည်းစားထားချင်နေပလား၊ အိုကွယ်. . ငါ့မောင်က ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်”

ဝမ်းပမ်းတနည်းသံလား၊ နှမြောတသသံလား၊ မနာလိုဝန်တို သံလား. . ဉာဏ်ပေါ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ မနေအားပါ။

“ကြံကြီးစည်ရာဗျာ၊ ကျွန်တော် အချစ်အကြောင်း မစဉ်းစား သေးပါဘူး၊ ဘဝကို အရင်ဆုံး တည်ဆောက်နေသူဆိုတာ မမတိုး သိပါတယ်”

“သိပါတယ် လူပျိုနုထွတ်ထွတ်လေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ ချင်တာလဲဟင်”

“အာစရိ အတွက်ပါ၊ အာစရိကို ကာကွယ်ဖို့ တိကျတဲ့ သ ထင်းအချက်အလက်တွေက အဲဒီသူနာပြုဆရာမလေးဆီမှာ ရှိတယ် လေ၊ ယောက်ျားမရှိဘဲ တားဆေးအမြဲလာထိုးနေတဲ့ကိစ္စ၊ ခုလည်း တလေးယူဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်မဖြစ် တစ်ပါတ်တစ်ခါလောက် လာစမ်း သပ်နေတဲ့ကိစ္စ၊ အဲဒါတွေ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်အထားနဲ့ တွက်တော် စုဆောင်းထားချင်တယ်”

“ဘာများလဲလို့ ဟွန်း၊ မင်းနှယ်ကွာ အင်ဂျလင်းက မစွတာ လစ်ဗင်းတူဂဲသားနဲ့ ယူတော့မှာပဲ၊ အဲဒီကိစ္စ ခုထိခေါင်းထဲ ဘာလို့ ထားနေသေးတာလဲ”

ဉာဏ်ပေါ် ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မည်။ လိင်ကိစ္စတွေနဲ့ ခုံးဝေး လှတဲ့. . ဒီ နံ့သာတုံးကြီးကို ဘယ်လိုစကားလုံး သုံးရပါ။

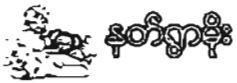
“မမတိုး၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အဲ. . မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးတယ်၊ အဲဒါကို ဘယ်လို အတိတ်ကောက်မလို့လဲ”

“ဟာ. . . အတိတ်ကောက်မှာ မှတ်ဘူးဗျ၊ အနာဂတ်ကို ကာကွယ်ဖို့ အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောမလို့၊ ကဲ. . နားနဲ့မထောင်ဘဲ မမတိုးရဲ့ ခြေဖဝါးနဲ့သာ နားထောင်တော့ဗျာ၊ လစ်ဗင်းတူဂဲသား ဆိုတာ ဟိုကပ္ပလီကြီး မဟုတ်ဘူး၊ မစွတာ လစ်လည်း မဟုတ်ဘူး လက်မထပ်ဘဲနဲ့ အတူတူနေတာ၊ အတူတူအိပ်တာဗျာ၊ သိပလား ကဲ. . .”

“အို. . နားရှက်စရာတွေ”

“ဒါကြောင့် ဖဝါးနဲ့ နားထောင်ပါလို့ ပြောတာပေါ့၊ ခြေဖဝါး က ရှက်နေသေးရင်လည်း ထဘီစနဲ့သာ ဆွဲဖူးထားလိုက်ပေတော့”

“အေး.. ဖုံးပြီးပြီ ဆက်ပြော”

လေသံက တကယ်တိုးသွားသည်။

နှစ်ကိုယ်ကြားပြောသံလေး ဖြစ်နေ၍ ဉာဏ်ပေါ် ကြက်သီး ဖြန်းခနဲပင် ထသွားသည်။

“အင်ဂျလင်းက အခု တားဆေးရပ်ပြီး ကလေးရနိုင်မရနိုင် စစ်ဆေးနေတာ.. ကလေး ယူဖြစ်အောင် ယူတော့မလို့ပဲ မမတိုး၊ ရှင်နဲ့အိပ်ထားတဲ့ ကလေးလေး ကျွန်မဗိုက်ထဲမှာ ရှိနေပြီ၊ ရှင်မှ လက်မထပ်ရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေလိုက်တော့မယ်၊ အဟင့်.. အဟင့်.. အဟီး.. ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုး မမတိုး မကြည့်ဖူးဘူးလား”

“ကြည့်.. ကြည့်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ကားဆိုရင် တော့ အိပ်တဲ့အခန်းတွေ ကျော်ပြီး ကြည့်ရတာပေါ့၊ ကြက်သီးထ စရာကြီး”

“အဲ့ဒါတွေက ရုပ်ရှင်ဗျ၊ ခုဟာက တကယ်ကို ဖြစ်လာ တော့မှာ မင်းသမီးက အင်ဂျလင်းကိုယ်တိုင်ပဲ.. အဲ့ဒီ အင်ဂျလင်း ထောင်ချောက်ထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုး ကျွမ်းနှစ်ပတ်လောက်ပစ်ပြီး ဝင်မယ့် မင်းသားက မမတိုးမောင်တော် နေဝင့်မော် ကိုယ်တိုင်ပဲ.. ကဲ.. သိပ်လား၊ ဒီမှာတောင် ဒိုင်ဗင်ထိုးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ယိုးဒယားမှာ သွား ထိုးမှာ”

“အယ်!.. တ.. တကယ်”

“ဪ.. တကယ်လားလို့များ မေးနေသေးတယ်ဗျာ”

“ဒါ.. ဒါဆို လုပ်ပါဦး မောင်လေးရယ်၊ မောင်လေးမော် မမတိုးကို မချစ်နိုင်မှန်း သိပါတယ်၊ ဒါ.. ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မောင်

အရင်းလေး ကပ္ပလီကျကြီးနဲ့ ရသွားမှာကိုတော့.. ဟာ.. ဘယ်လို ဓ့ မမ၊မခံစားနိုင်ဘူး၊ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ဟူး.. ဘယ်လိုလုပ်ကြလေ၊ လုပ်ပါဦး.. ကယ်ပါဦး”

“အချိန်ကတော့ ရနေသေးတယ်၊ ကြားထဲမှာ အိမ်ကို ဧည့် သည်ရောက်နေတာလည်း ကံကောင်းတာပဲ၊ အဲ.. ကျွန်တော် မမ တိုးရဲ့ အရောင်းစာရေးမလေး ဂျူးဂျူးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ သူ့ သူငယ်ချင်း သူနာပြုဆရာမလေးအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး တီး ခေါက်ကြည့်ချင်လို့ပါ.. ဂျူးဂျူးရှိလား”

ချက်ချင်းပင် လှမ်းခေါ်သံ ကြားရသည်။

“ရှိတယ် ရှိတယ်.. လာနေပြီ၊ သူကလည်း မင်းကို အရမ်း ခင်တာ၊ ဒါပဲနော် မင်းဘက်က အလုပ်ကိစ္စပဲပြော”

“အလုပ်စကားပဲ ပြောမှာပါဗျာ၊ စပီကာဖွင့်ထား မမတိုး ခယ့်ရင်”

“ဟဲလို.. ဂျူးဂျူးပါရှင်”

“အစ်ကို ဉာဏ်ပေါ်ပါ ညီမလေး”

“ဟယ်!.. ဂျူးဂျူးလည်း မမနဲ့ လေးထိပ်စီးတယ်၊ ဟင်း.. တင်း.. မုန့်ကျွေးမလို့ စောင့်နေတာ၊ ပေါ်မလာလို့ မျှော်နေတာ၊ ဒီမှာ လည်ပင်းတောင် ညောင်ရေအိုးမကဘူး ရေတကောင်း ဖြစ်နေ ပြီ ခြောက်တုန်းကလည်း ပတ်တယ်”

“ဟဲ့!.. မိဂျူး ဟိုက အရေးကြီးတာ ပြောမလို့ဟဲ့၊ ခြောက် ခတ်တွေ လေးထိပ်တွေ အသာထား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ.. အစ်ကို ပြောလေ”

“ညီမလေးနဲ့ ဟို သူနာပြုဆရာမလေး.. ဘယ်သူ့ ဆိုင်လာ

တဲ့ အင်ဂျလင်း ပြနေကျဆေးခန်းက နှစ်မလေးကွယ်”

“ဪ... နော်ဂဲသာတဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အစ်ကိုက ဘာပြ မလို့လဲ၊ အဲ့ဒါက... သားဖျက်မီးယပ်... အဲ... သားဖျားမီးယပ် ဆေး ခန်းကြီးဟာကို...”

“အေးပါ ငါက ဘာမှ မပြပါဘူးဟာ၊ ညည်းနဲ့ အဲ့ဒီ နော်ဂဲ သာနဲ့က တော်တော်ခင်သလား”

“ခင်တာပေါ့၊ ရှစ်တန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“သူ အဲ့ဒီဆေးခန်းမှာလုပ်တာ ကြာပလားဟင်”

“ကြာပြီ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ညစ်တယ် ထွက်ချင်တယ်လို့ ခဏခဏပြောတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ချင်တာတဲ့လဲဟင်”

“သူပြောတာတော့ အရင်အိုဂျီက ဆရာဝန်မကြီးတဲ့၊ အရမ်း သဘောကောင်းတယ်တဲ့၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ထွက်သွားလဲ ဆိုတာတော့ နော်ဂဲသာက မပြောဘူး၊ အခု အိုဂျီက ယောက်ျားဆရာဝန်တဲ့... မကောင်းဘူးတဲ့၊ သူ့ကို ဖြားယောင်းသလို ခဏခဏ စကားစတယ် တဲ့၊ ပြီးတော့... ဟို ဘိုစုတ်မကလည်း နော်ဂဲသာက အရမ်းလှတာ သိန်းချီရမယ့် ဇိမ်ကျကျအလုပ် လုပ်မလားလို့ လာတိုင်း ဆွယ်တယ် တဲ့၊ သူ အရမ်းစိတ်ဆိုးတာတဲ့”

“ညည်းနဲ့ အဲ့ဒီနော်ဂဲသာနဲ့ မမတိုးတို့အိမ်မှာ စတိုးဆိုင် ပိတ်ရက် တစ်ရက်လောက် ထမင်းလက်ဆံ ချက်စားကြရအောင်၊ အစ်ကိုလက်ရာ စစ်စစ်ချက်ကျွေးရင်း တိုင်ပင်စရာရှိလို့ နော်ဂဲသာကို ညည်း ဖိတ်လိုရမလားဟင်”

“သိပ်ရတာပေါ့၊ ဂျူးဂျူးက အဆောင်နေတာ၊ ဖြစ်သလိုစား နေရရှာတာ၊ သူ့ ဂျူတီအားတဲ့ရက်နဲ့ ဒီက ဘောစီမမတိုး ဆိုင်ပိတ် ရက်နဲ့ ညှိလေ”

“အေး... နော်ဂဲသာပါလာဖို့ ညှိမလေး တာဝန်ယူတယ် နော်”

“အို သိပ်ယူတာပေါ့၊ လေးထိပ်စီးပေးတဲ့နေ့က သူလည်း ထီးတယ်လေ၊ အဲ့ဒီ ဘိုးတော်လေးကို ဖူးချင်နေတာတဲ့၊ ကဲ... မမတိုး ဖုန်းလုနေတယ် ပြောလိုက်ဦး”

“ဟဲလို... မောင်လေး ဉာဏ်ပေါ်”

“ပြောပါ မမတိုး”

“အဲ့ဒီ နော်ဂဲသာ ဂျူတီအားတဲ့နေ့ မမဆိုင် ပိတ်ကိုပိတ် တယ်၊ တစ်နေ့ဝင်ငွေ သိန်းဆယ်ဂဏန်းရပေမယ့် ပိတ်မယ်၊ မမ... ဒီလောက်ဆို ရေးရေးသဘောပေါက်တယ်၊ ဒီအပတ်ထဲ အိမ်မှာ စုဝေးကြမယ်၊ မေမေ့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်း ပို့ထားမယ်”

“အိုကေ မမတိုး၊ ကျွန်တော် အားလုံးတွေမှ နော်ဂဲသာကို အင်တာဗျူးပြီး ပီပီရီရီ အစီအစဉ်ဆွဲမယ်၊ မမတိုးနဲ့ ဂျူးဂျူးတို့ နော်ဂဲသာနဲ့ ညှိပါ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ဆက်ပါ၊ ကျွန်တော် မျှော်နေ မယ်”

“အမြန်ဆုံးဆက်မယ်၊ မင်းခေါင်းထဲမှာ အကောင်းဆုံး ဉာဏ်တွေ ရှိနေတတ်တယ်လို့ မောင်လေးမော် ပြောဖူးတယ်၊ မမက လည်း ကိုယ်တွေ့မို့ ယုံတယ်”

“အရေးအကြီးဆုံးက ဒီကိစ္စတွေ ကျွန်တော့်အာစရီ လုံးဝ မသိဖို့ အထူးလိုအပ်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

နတ်ရွာစိုး

“စိတ်ချ မမတာက မပေါက်ကြားစေရဘူး”

“ကဲ. . မမ လက်ဝါးမြှောက်လိုက် နီးရာနံရံကို ချိန်လိုက်၊

အဲ့ဒီတည့်တည့်မှာ ကျွန်တော့်လက်ဝါးရှိတယ်၊ ကဲ. . တစ်. . နှစ်. .

သုံးဆို ရိုက်မယ်၊ တစ်. . နှစ်. . သုံး”

“ဖျောင်း!. . ဖျောင်း!. . ”

“အား!. . ”

“ဟဲ့. . ဉာဏ်ပေါ် ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်လေး”

“အားပါသွားလို့ မမတိုး၊ နာဂစ်တုန်းက ကျိုးဖူးတဲ့ ညာ
လက်နဲ့ နံရံကိုရိုက်မိလို့”

“အိုကွယ်!. . ဖွပ်. . ဖွပ်ဟဲ့”

ကြင်ကြင်နာနာအသံလေးက နာခံ၍ ကောင်းလှပါသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ထိုအချိန်၌ပင် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပျက်နေသည်က သီးသန့်
ခန်းလေးတွေကို နံရံနှင့်ခြားထားသော. . မိန်းကလေးများ စားပွဲထိုး
သည့် ချောင်ကျကျ အရက်ဘားလေးတစ်ခုတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆိတ်
ငြိမ်ရပ်ကွက် ဖြစ်သည်။

နေဝင့်မော်ကတော့ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးသည်။
မောင်မောင်အေး မနေ့က သဘောကျခဲ့သော ကောင်မလေး. . မို့
သည်ဟုဆိုကာ သူကပင် ဦးဆောင်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မနေ့က
သူငယ်ချင်းနှင့်လာတုန်းက တက္ကစီနှင့် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ယနေ့
ဆိုက်ကနပ်ကားနှင့် လာရုံမက နေဝင့်မော်ကို သူ၏ဒရိုင်ဘာ တပည့်
တပန်း ဂိုက်စပေါက်ဖမ်းခိုင်း၍ သူက ရွှေတွင်းသူဌေး လော်ပန်
ကလေး လုပ်ပါတော့သည်။

အိမ်မှာကတည်းက သူ အဝတ်အစား လဲနေစဉ် ဉာဏ်ပေါ်
ကို ခပ်ပြင်းပြင်းနှစ်ခွက် ထပ်စပ်ခိုင်း၍ မောင်မောင်အေး ဆောင်ခဲ့ပြီ

နတ်ရွာစိုး

မို့ ကားပေါ်ကမာန်ပါပါဆင်း၍ မန်နေဂျာဆီ အခန်းကောင်းကောင်း တောင်းရင်း မနွေကကောင်မလေး ‘မေဘရင်’ကို မေးသည်။

“မေဘရင် ဝီနွေ ခွင့်ယူထားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဝီပြင် ဝန်ထမ်းမကလေးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဝီနွေက ဆန်းဒေးဆိုတော့ အခန်းတွေ စောစောစီးစီး ပြည့်နေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တစ်ခန်းပဲ လွတ်ပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ခဏထိုင်ပါ။ ရှယ်ခန်း လွတ်လွတ်ချင်း ပြောင်းပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခဏ သည်းခံမယ်၊ ရှိသမျှ အချောအလှ လေးတွေ တစ်ယောက်ချင်း လွှတ်ပေးပါ၊ ဘောက်ဆူး မထင်မှတ် လောက်အောင် ပေးမယ်၊ နေဦး ခင်ဗျားကကော မန်နေဂျာလား ပိုင်ရှင်လား”

“မန်နေဂျာပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ဝန်ထမ်းပါ”

“အေး... ခင်ဗျား အစီအမံကောင်းရင် ဝန်ဆောင်မှု ကောင်းရင်တော့ ကောင်းရင်ကောင်းသလို ဘွန်းနပ်စ်လာမယ်၊ ကျုပ်တို့ လော်ပန်လေးလို့ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ လော်ပန်လေးခင်ဗျာ၊ စိတ်ချမ်းသာရပါစေမယ်”

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“သိန်းရွှေကြည်ပါ ခင်ဗျာ”

“သိန်းရွှေကြည်ပါ လော်ပန်လေးလို့ ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့... သိန်းရွှေကြည်ပါ လော်ပန်လေး ခင်ဗျာ”

စကတည်းက ယဉ်သကိုနှင့် စဝင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ ဖုန်းပါပိတ်၍ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟု စိတ်ဝံ့ဝံ့ချချ မှတ်ယူလိုက်သည်။ မန်နေဂျာကိုယ်တိုင် အခန်းငယ်တစ်ခုထဲ လိုက်

ပို့သည်။

မန်နေဂျာဆီက စာရွက်နှင့် ဘောပင်တောင်းသည်။

“ချီးဗက်စ်တစ်လုံး ဆော်ဒါရေခဲ၊ အမြည်းကတော့ ခင်ဗျား လွတ်လိုက်မယ့် ကောင်မလေးတွေကို မှာခိုင်းမယ်၊ မော်ကြီး မင်း ချီးဗက်စ်မကြိုက်ရင် ကြိုက်တာမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ လော်ပန်လေးမှာတာပဲ သောက်ပါမယ် ခင်ဗျ”

မော်ကြီးတွေ မင်းတွေ ချက်ချင်းဖြစ်သွားသည်။ မန်နေဂျာ ရှေ့မှို မောင်မောင်အေးက ကော်လံ ဆွဲထောင်လိုက်သေး။ ခဏ အကြာ၌ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် လင်ဗန်းပေါ် ပုလင်းတွေ ခွက်တွေတင် ဝင်လာသည်။ စားပွဲပေါ် ချပေးနေသည် ကို စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်နေသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ယွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်”

“အသက်..”

“ဆယ့်ကိုးနှစ်ပါရှင်..”

“တစ်ပတ်လှည့်ပြပါ”

ဟိုကလည်း လှည့်ပြသည်။ အမှတ်ပေးဒိုင်လို တစ်ခုခုနေသည်။

“နောက်တစ်ယောက်ကို သီးစုံတစ်ပွဲနဲ့ လွှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

နောက်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ မဆိုးပါ။ အရင်အတိုင်း လုပ်ခိုင်း၍ မှတ်ပြန်သည်။ ကြက်ဆီဘူးနှင့် နောက်တစ်ယောက်၊ ယိုးဒယားဟင်းချိုနှင့် နောက်တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ဝင်လာတိုင်း

လက်နှစ်လုံးခန့် ဆော်ဒါမပါဘဲ ရေခဲနှင့်ပင် မော့သောက်သည်။

“ကဲ. . ရှိသမျှအားလုံး ဝင်လာခိုင်းလိုက်၊ ငါ အလှမယ်ရွေးမယ် တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းတို့ မထင်မှတ်လောက်အောင် ဆုကြေးပေးမယ်”

ကားက ဆိုက်ကနပ်၊ ဒရိုင်ဘာက လူရည်သန့်၊ လုပ်နေဟန်က တကယ့်လော်ပန်မို့ ကောင်မလေးတွေ အထင်ကြီးဟန်က အထင်းသားပေါ်နေသည်။

“နေဦး မင်းရယ်၊ ပထမဆုံး ဝင်လာတဲ့ ယွန်းရယ် အပါအဝင် ကျန်တဲ့ မဝင်ရသေးတာတွေအားလုံး အမြန်ဆုံး ဝင်လာခဲ့”

မကြာခင် ခြောက်ယောက် ဝင်လာသည်။ အားလုံး အစွမ်းတုန် ကိုယ်ဟန်လှည့်ပတ် ပြကြသည်။ ခပ်တည်တည် နာမည်တွေ နေသည်။ မှတ်သည်။

“ကဲ. . အားလုံး ပြန်ထွက်ကြတော့ အမှတ်ပေါင်းဦးမယ်၊ တအောင့်နေရင် အောင်စာရင်းထွက် ကြော်ငြာခိုင်းလိုက်မယ်၊ တစ်ပွဲရမယ်၊ တစ်နေ့ကုန် ငါနဲ့ ငါ့တပည့်ကို ဧည့်ခံရမယ်၊ ဘာမှ မလုပ်ဘူး စိတ်ချ၊ အရက်ငွေ၊ အမြည်းခွဲ၊ စားချင်တာမှာစားပြီး. . ဟောဒီခုံမှာ လှလှလေး ထိုင်နေရဲ့ပဲ၊ ကဲ. . ဒိုးကြတော့”

အားလုံးပြန်အထွက် နောက်ဆုံးကောင်မလေးကို တံခါးပိတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဂျိတ်!”

သူ မနေနိုင်တော့. . မေးမှ ဖြစ်တော့မည်။ မူးနေဟန်လည်း ပေါ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မောင်မောင်အေး. . မင်း တကယ်တစ်သိန်းပေးဖို့ ရွေးနေ

တာလား၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလဲ”

“ဟ!.. . ကျွန်တော်က ဧည့်သည်လေ၊ နောင်မော်က အိမ်ရှင်လေ၊ ကျွန်တော့်ဆီလာရင် ကျွန်တော့်တာဝန်ပေါ့၊ အခု နောင်မော်ဆီ လာလည်တာလေ၊ You must stand all my bill ပေါ့”

“ဟ!.. . စားတာသောက်တာတော့ ငါရှင်းမှာပေါ့ကွ၊ မင်းဟာက. . အလကား အရည်မရအဖတ်မရ အလှမယ်ရွေးမယ်၊ ထိုင်ခိုင်းမယ်၊ တစ်သိန်းပေးမယ် ဆိုတာတော့ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ အဲ့ဒါ. . မင်းဟာမင်းပေး ငါ မရှင်းနိုင်ဘူး”

“ဖြစ်ရတယ်ဗျာ၊ သိန်းပေါင်း သိန်းဂဏန်းချမ်းသာတဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ရှင် နောင်မော်က တစ်ခါတလေလာလည်တဲ့ ညီလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် ငွေတစ်သိန်းလေးတောင် ထုတ်မသုံးပေးဘူး ဆိုတာက စေတနာအားနည်းလွန်းပြီး ဒေါ်တင်တင်သော်ရဲ့ မှီခိုဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ညှိုးနွမ်းစေတော့မယ့် ကိစ္စကြီးပါဗျ၊ ကြီးသော်သိရင် ဘယ်လောက်များ ရင်ထုမနာ ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုပြန်ရောက်ရင် လျှို့ဝှက်ထားဖို့ စိတ်ကူးပါတယ်၊ ကြီးသော် သိက္ခာကျမှာ စိုးလို့ ဒါပေမယ့် မူးပြီး လွှတ်ခနဲ မပြောမိဘဲ နေမလား၊ ထန်းရည်မူးရင် ကျွဲခိုးတာတောင် ပေါ်သေးတာပဲ၊ ကျွန်တော့်အမေကို နောင်မော် ဘာပြောခဲ့သလဲ၊ ပြန်စဉ်းစားပါ၊ လန်းဆန်းတက်ကြွနေတာတို့ အန်တီပြန်လာရင် မြင်ရပါစေမယ်ဆို နောင်မော်၊ အဲ့ဒီ နှုတ်တော်က မိန့်မြွက်ခဲ့တာလေ”

ဒီကောင်လေး ပြောနေပုံက ကရားရေလွှတ် ဆိုတာမျိုးပါ၊ ဆက်တိုက်ပြောချနေတာလေ၊ သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။

ပြောလည်း မပြောချင်တော့ပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ . . ကိုယ်တော် လော်ပန်လေး လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့”
သည်စကားပဲ ပြောစရာရှိပါတော့သည်။

“အဲဒါမှ ဘရာသာ နေဝင့်မော်အစစ် . . နောင်တော်မော်
အစစ် . . နောင်မော်အစစ်၊ အလကားပါဗျာ ကျွန်တော် ခေါ်ရစ်တာ
ပါ။ ဘာလို့ အလကား တစ်သိန်းပေးမှာလဲ၊ အဲလောက် ဖွန်မကြောင်
ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ပြားမှမပေးဘဲ ခေါ်ကြည့်ပစ်တာ”

ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးကို ဘယ်လိုမှ လျှော့တွက်၍ မရ၊ မခုတ်တတ်
တဲ့ ကြောင်လေးမဟုတ်၊ စားနေကျ ကြောင်ပါး၊ သီလယူနေသော
ကျား၊ လား . . လား . . ငါလူကဲခတ် ညံ့လေးခြင်းလား၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်
လေး ရုပ်ပြောင်းရုပ်လဲ ကောင်းခြင်းလား၊ ‘သနားတယ် ကမ္ဘာကျော်
အော်စကာသမားတွေကို’ဟုသာ ဆိုလိုက်ချင်တော့သည်။ သိုးကို
ကြောက်၍ ခြင်္သေ့ထွက်ပြေးရကိန်းက တကယ်ဆိုက်နေပြီ၊ မထူးပြီ
ကိုယ်ပါ ရေချိန်ကိုက်အောင် လိုက်သောက်မှ ဖြစ်တော့မည်။ သူ
သောက်နေစားနေစဉ် ကောင်လေးက သန့်စင်ခန်းဟုပြော၍ ထ
သွားသည်။ သောက်ရင်း ခဏကြာသွားသည်။

တော်တော်ကြာသောအခါ အပြင်၌ ပူညံ့ပူညံ့ကြားသည်။
ထွက်ကြည့်သောအခါ မန်နေဂျာ သိန်းရွှေကြည်၊ မောင်မောင်အေး
နှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဝိုင်းကြီးပတ်လည် တွန်းလားဆွဲလား၊
တားလားဆီးလား ဖြစ်နေသောမြင်ကွင်း၊ သူ အနီးသို့ ရုတ်ခြည်း
ရောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဒီနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်ဆီဘာလို့ မလွှတ်တာလဲ”

“သူတို့ နှစ်ယောက်က ရှယ်ရွှမ်းတွေ တာဝန်ယူနေလို့ပါ . .
လော်ပန်လေးတို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်နေပါတယ်ဗျာ”

“ရှိသမျှ အချောအလှလေးတွေ တစ်ယောက်ချင်း ကျုပ်အ
ခန်းထဲ လွှတ်ပေးပါလို့ မှာတုန်းက ခင်ဗျားပဲ ပြောတာလေ၊ ဟုတ်ကဲ့
လော်ပန်လေးခင်ဗျာ စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်ဆို၊ စားသုံးသူ ပေါက်
သည်ဟာ အမြဲမှန်တယ်ဆိုတဲ့ Right ကို မန်နေဂျာတစ်ယောက်
အနေနဲ့ သိထားသင့်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘော့(စ်)နဲ့ အခု ကျုပ်တွေ့ချင်
တယ် ခေါ်ပေးပါ”

သူခဏ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲ။ မန်
နေဂျာလည်း ခေါင်းကုတ်သည်။ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကတော့
တော်တော်လန်းသည်။ တစ်ယောက်က . . .

“ဒီ . . ဒီလိုလုပ်ပါ လော်ပန်လေး . . အင်နီ တောင်းပန်တာ
ပါရှင်၊ ကျွန်မကိုင်နေတဲ့ ရှယ်ရွှမ်းက bill ရှင်းခါနီးပါပြီ၊ သန္တာ . . မင်း
အခန်းကကော သိမ်းတော့မလားဟင်”

“မူးတော့မူးနေကြပြီ ရစ်နေတယ်၊ ဟိုကဆွဲ ဒီကဆွဲနဲ့ တော
က နွားပွဲလား ကြက်ပွဲလား မသိဘူး . . အချို့ကြီး နိုင်လာတဲ့အုပ်စု
စိတ်ညစ်စရာကြီး”

မောင်မောင်အေးက မန်နေဂျာ ရင်ဘတ်ကို နောက်သို့
တွန်း၍ . . .

“ကဲ ကျုပ်အကြံပေးမယ်၊ အဲဒီ နှစ်ခန်းလုံးကို ခင်ဗျား သွား
ပြောလိုက်”

“ဘာသွားပြောရမလဲ ခင်ဗျာ”

“ငါးမိနစ်အတွင်း ဝိုင်းသိမ်းပြီး အားလုံး အေးအေးဆေး
ဆေး ထပြန်ကြရင် စားထားသောက်ထားသမျှ ကျုပ်အားလုံး ရှင်း
မယ်လို့ သွားပြောလိုက်”

www.burmeseclassic.com

“ဗျာ! . . တကယ်ရှင်းမှာလား တကယ်သွားပြောရမှာလား”

“ဪ . . ကျုပ်ပြောနေတာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားပြဿနာ၊ ဒီက အသည်းလေးတွေ ပြဿနာကို အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းပေးနေတာ ခုသွားပြော . . ”

သူ မနေသာပြန်ပါ။ ဝင်မှဖြစ်မည်။ အလန်းလေးထဲက တောသားအုပ်စုနှင့် စိတ်ညစ်နေပုံရသော သန္တာဆိုသူက မောင် မောင်အေးလက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဝင်ဖက်၍ ရင်ဘတ်နှင့် ပွတ်သပ်လာသည်။ ခြေလှမ်းပြင်နေသော မန်နေဂျာကို . . .

“နေဦး ကိုသိန်းရွှေကြည်၊ သူတို့ ဘီလ်တွေ ကျွန်တော့်ကို အရင်ပြပါဦး”

“ဟေ့ကောင် မော်ကြီး . . မင်း အသာနေစမ်း၊ ရှင်းဆို ရှင်း လိုက်၊ မိန်းမလှလေးတွေရွှေမှာ လော်ပန်လက်ရုံးဆိုတာ ဘီလ်စစ်ရုံး ထုံးစံ မရှိဘူးကွ၊ မင်း စေ့စပ်သေချာတာ ငါသိတယ်၊ ဒီနေရာမှာ မလိုဘူး၊ သွား မန်နေဂျာ”

တောက်! . . . သောက်ကျိုးတော့နည်းပြီ၊ ကိုယ်နှိုက်က လည်း မန်နေဂျာရွှေမှာ ဒီမအေးပေးလေးကို လော်ပန်ဟု ခေါ်ထား မိခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ခံ . . ခံလိုက်ဟ၊ မန်နေဂျာ ထွက်သွား သည်။ အင်နီဆိုသော အလန်းမလေးက သူ့ကို ခါးလာဖက်၍ ပခုံး ကို မသိမသာ နမ်းရင်း . . .

“ကိုကိုတို့က နှစ်ယောက်တည်းလားဟင်”

“အေး . . နှစ်ယောက်တည်း . . ”

ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို အလိုက်သင့် ဖြေမိလျက်သား ဖြစ်သွား သည်။ အင်နီက . . .

“သန္တာ မင်းက လော်ပန်လေးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစု ကိုယ်က ဒီအစ်ကိုကို လိုသမျှ ပြုသမျှ နုပစ်လိုက်မယ်”

သန္တာဆိုသော ကောင်မလေး အင်နီကို ပြန်ကြည့်၍ မျက် နှာအမူအရာပြပုံကို သူ ဖတ်တတ်ပါသည်။ လော်ပန်ဘိန်းစားရုပ်ကို တော့ ငါလက်ထဲ ထိုးအပ်တယ်၊ ငွေထုပ်ကိုင်တဲ့ ပီအေ လူချောကြီး ကျတော့ သဘောရှိ ကလောဟိ၊ မသိရင်ခက်မယ်ဟူသော သဘော ပါ။

မန်နေဂျာ ရှယ်ရွှမ်းတစ်ခုထဲက ထွက်၍ လက်မထောင် ပြသွားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နောက်တစ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရေ မိဘအမွေကိုတော့ သား မထိသေး ပါဘူး၊ မိဘကျေးဇူး ဆပ်မလို့ သားရှာဖွေထားခဲ့သမျှကတော့ ထိပါပြီ၊ ဝဋ်ကြွေးရှိခဲ့သမျှ အရင်ဆပ်ပါရပြီ၊ သာဓုခေါ်နိုင်ကြပါပြီဟု လှမ်း ပြောနေမိသည်။

“မန်နေဂျာကလည်းကွာ ကြာလိုက်တာ၊ လာ သန္တာလေး ဒီစားပွဲလွတ်မှာ ခဏထိုင်စောင့်ကြရအောင်”

လော်ပန်က နီးရာခုံတွင်ထိုင်ချ၍ ကောင်မလေးခါးကို လှမ်း ဆွဲ၍ သူ့ပေါင်ပေါ် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဟိုကလည်း ထိုင်သည်။ ကောင် မလေးခါးကို သိမ်းကုံးအဖက် လက်က တူတွေထည့်ထားသော ပန်း ကနုတ်မြေခွက်ကို တိုက်မိသည်။ ဝေါခနံ တူတွေထွက်ကျ၍ ပန်း ရောင်ကော်တူနှစ်ချောင်း ဖျောင်းခနံ ကျိုးသွားသည်။

သူ့ခါးကို ဖက်ထားသော အင်နီက ကုန်း၍ လိုက်ကောက် ရင်း . . .

“အွန် . . တူနှစ်ချောင်းဆိုတော့ ခြောက်ရာသွားပြီ၊ ဘီလ်

ရှင်းရင် Damage စာရင်းထဲ ထည့်ရမယ်”

လော်ပန်လေးက ကြားသွားသည်။ မျက်မာန်တော် ရှသွားသည်။

“ဘာ.. တစ်ချောင်းမှ သုံးရာထဲလား၊ ဟား.. ဟား.. ကဲ တောင်မလေး မင်းနာမည် ဘယ်သူ”

“အင်နီပါ လော်ပန်လေး”

“ကဲ ငါခိုင်းတာလုပ်စမ်း၊ အဲ့ဒီတူတွေ ဒီအိုးထဲ ပြန်ထည့်” အင်နီက ထည့်ပြီး ငေါင်စင်းစင်း ကြည့်နေသည်။

“ဟို စားပွဲပေါ်က တူထည့်ထားတဲ့ အိုးပါယူလိုက်၊ ဟောသမှာ စာရွက်၊ ဟောသမှာ ဘောပင်၊ ကဲ.. သန္တာက တာလီမှတ်တတ်သလား”

“ဘာလဲ.. တာလီဆိုတာ”

စာရွက်နှင့် ဘောပင်ယူရင်း သူ့ပေါင်ပေါ် ထိုင်နေသော စကတ်တိုလေးက ပြန်မေးသည်။ အင်နီက တူတစ်ဘူး လာထပ်တင်ပေးသည်။

“တစ်ဆုံ ဒီလိုတစ်ချောင်းမှတ်၊ နှစ် နောက်တစ်ချောင်းမှတ်၊ နှစ်ချောင်း ကျိုးသွားပြီပေါ့နော်၊ ကဲ သုံးလို့မှတ်မယ်”

တူတစ်ချောင်းယူ၍ ဖြောင်းခနဲ ထက်ပိုင်းချိုးသည်။

နောက်တစ်ချောင်း.. .

“ဖျောင်း!”

“ဖျောင်း!”

“နေဦး ခဏ”

“လေးချောင်းပြီးရင် ဒီလိုစောင်းပြီး ခြစ်လိုက်၊ ငါးချောင်းကို

တစ်တာလီ၊ ကဲ.. ဆက်မှတ်”

“ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!”

နောက်ကနေ ဇက်ပိုးကို ဖျောင်းခနဲ မအုပ်မိအောင် အတော်ထိန်းနေရပါတော့သည်။ လုပ်နေပုံကို ခံစားကြည့်ကြပါကုန်ရော။

အင်နီက သူ့ပြောလိုက်မိ၍ အရွဲ့တိုက် ချိုးနေခြင်းမုန်းသိသည်။

“တော်.. တော်ပါတော့၊ အင်နီပြောမိတာ တောင်းပန်ပါတယ် လော်ပန်လေး၊ အဲ့ဒါ အကျိုးမရှိပါဘူး”

“ဘာအကျိုးမရှိတာလဲ၊ အဲသမှာ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ အကျိုးတွေရှိနေတာ မမြင်ဘူးလား.. အမိ”

ထိုစဉ်မှာပင် မန်နေဂျာ ဝင်သွားခဲ့သော ပထမရှယ်ခွမ်းမှ တောဂိုက်စပေါက် လူလေးယောက် ထွက်လာ၏။

တစ်ယောက်က.. .

“ဟေ့ ကိုယ့်အသည်းလေးသန္တာ မင်းက ဒီမှာကိုး၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ နှုတ်ဆက် အာပွားလေး ပေးချင်လို့”

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီက လော်ပန်လေးက ရှင်တို့ ဘီလ်ရှင်းပြီး သန္တာကို ဝယ်လိုက်ပြီ သိမ်းလိုက်ပြီ၊ ပိုင်ရှင် ရှိနေပြီ”

“ဟား.. ဂလိုဏား၊ သယ်ချင်းတို့ရေ.. တို့ရဲ့ ဒကာတော် ရေမြေရှင်က ဒီကနောင်တော်တွေတဲ့ဟေ့”

“ဟုတ်လား.. လာဟေ့၊ ချစ်ကိုကြီးတွေကို အာပွားပိုင်းပေးရအောင်”

မူးမူးရူးရူး နံနံစော်စော်တွေ၊ အားကောင်းမောင်းသန်ကြီး

တွေ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တအားဝိုင်းဖက်နန်းကြပါတော့သည်။
 တောက်!.. ချဉ်စုတ်နံစော်ပြီး ငါးမိနစ်ခန့် ကသိကအောက် ငရဲကို
 အရှင်လတ်လတ် ကျရပါတော့သည်။ မြင်လှည့်ပါ ကြီးသော်ရေ. .
 တူတော်မောင်အဖြစ်၊ နာလည်းနာ နံလည်းနံ ခံလည်းခံ၊ အော်ဂလီ
 ဆန်တာကိုလည်း မနည်းပြန်မို့ချရပါလေသော အဖြစ်၊ ဘယ်နံရော
 အခါမှ ခွီလောက် မညစ်ဖူးခဲ့။

ကျန်းမာထိပေါက် နိဗ္ဗာန်ရောက်ပါစေဟု အော်ဟစ်၍. .
 ထွက်သွားကြသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး ညစ်ပတ်ပေရေ၍ ကျန်ခဲ့
 သည်။

ဟူး!.. ဘာတွေဆက်ဖြစ်ဦးမည် မသိသေး။ မန်နေဂျာ ဟို
 အခန်းထဲက ပြန်ထွက်မလာသေး။

ကောင်မလေးအချို့ ပါဆယ်ထုပ်တွေဆွဲ၍ ထိုအခန်းထဲ
 ဝင်ဝင်သွားသည်ကိုသာ သူကတော့ ရပ်ငေးနေမိသည်။ တူအကျိုး
 တွေ ကြမ်းခင်းပေါ် ဖွေးနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဪ. . ငါ့ဘဝ အကျိုးပေး။

အခန်း(၇)

“ရှယ်”

ရွမ်းဆိုပေမယ့် အပြင်အဆင် ပိုကောင်းတယ်၊ အဲ
 သားကွန်း တပ်ထားတယ်၊ အခန်းပိုကျယ်တယ်ကွာ၊ အခန်းနံရံက
 ဟိုဘက်ဒီဘက်ကပ်ပြီး ခြားထားတာဆိုတော့ အသံကတော့ ဘယ်
 လဲပဲ၊ မလဲ၊ သူက ဒီဘက်အခန်းမှာ သန္တာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို
 မှီပေါ်တင်တင် သီချင်းဆိုခိုင်းပြီး ဇိမ်ခံတယ်၊ ဟိုဘက်က ဘောလုံး
 နိုင်လာတဲ့ ကောင်အုပ်စုကွာ၊ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတာတွေ၊
 အဲဒါကို ဟေ့ကောင်တွေဆူတယ်လို့ လှမ်းအော်တယ်၊ ခဏငြိမ်သွား

တယ်၊ နောက်တော့ ထပ်ဆူတယ်၊ ဖန်ခွက်နဲ့ ပေါက်တယ်၊ ဟိုဘက်ကလည်း ပြန်ဆဲတယ်၊ ပုလင်းနဲ့ ပြန်ပေါက်တယ်၊ စိန်ခေါ်တော့တာပေါ့၊ လေးငါးယောက် အသံကွ၊ ခံရမှာပေါ့၊ ငါက မထွက်တော့ ဒီကောင်က နံရံကို လက်သီးနဲ့ထိုးတယ်၊ စားပွဲပေါ်က ရှိသမျှ ရိုက်ခွဲတယ်၊ မန်နေကျက ရဲခေါ်တော့မယ်၊ ငါ မနည်းတောင်းပန်ပြီး အတင်းဆွဲထုတ်ခဲ့ရတယ်၊ သုံးသိန်းကျော် ပြုတ်သွားတယ်၊ တော်သေးတယ် ကားထဲ ပိုက်ဆံအသင့် ထည့်ထားတာပါလို့ ကံကောင်းသွားတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပစေတော့”

ဉာဏ်ပေါ်က မနက်စာစားရင်း သူပြောနေသမျှ အင်းမလုပ် အဲဒီလုပ်နှင့် ဟင်းချက်ရင်း နားထောင်နေသည်။ မောင်မောင်အေးကတော့ ကိုနေဝင့်မော်ဆိုတာ သွေးရှိမယ်လို့ ထင်ထားတာ မှားတာပဲဟု သရော်၍ စောစောကပင် တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“အေး.. သူနဲ့အတူ လျှောက်သွားဖို့ စိတ်ပျက်လွန်းလို့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပစေတော့လို့သာ ပြောလိုက်ရတာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် သူ့အမေထက် ကြီးသော်နဲ့ငါ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ ဉာဏ်ပေါ်”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးလေ”

“ဟေ့ကောင်.. ငါ ဒီလောက် အကျပ်အတည်းဖြစ်နေတာ မင်းသိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“မင်းခေါင်းထဲမှာ အကြံဉာဏ်တစ်ခုခု မရှိတော့ဘူးလား”

“မရှိဘူး ဆရာ”

သည်ကောင့်ခေါင်းထဲ ဘာမှမရှိဆိုသည်မှာ.. ဘယ်လိုမှ

မဖြစ်နိုင်၊ ရှိတဲ့ ရှိသည်။ သည်ကောင် အင်ဂျလင်းကိစ္စကြောင့် ဆန္ဒပြနေမှန်း (ဆရာပဲ)သိသည်။ ဘယ်လို နှိုက်ထုတ်ရမလဲ ဒီကောင့်ဉာဏ်ကို.. ။ အဲဒါကို မသိသည်က အာစရိ အာစရိဟု သူခေါ်နေသော ကိုယ်သာဖြစ်သည်။

“နေပါဦး ဉာဏ်ပေါ်၊ ငါ့အိပ်ခန်းထဲက ဓါတ်ပုံနှစ်ပုံမှာ မင်းဘာဖြစ်လို့ အင်ဂျလင်းပုံရဲ့ဘောင်ကို ပေါ်လစ်တွေ့တာတွေ တင်ထားတာလဲ”

“အာစရိကို ကြောက်ရတဲ့ တပည့်မို့ပါ”

“မင်း ငါနဲ့ အင်ဂျလင်းကို သဘောမတူဘူးဆို”

“ကျွန်တော်က သဘောမတူလည်း ယူမှာက ကျွန်တော်မှ မဟုတ်တာ”

ပြောပုံကိုက ကြည့်ဦး.. ကောရအခက် ကန်ရအခက်။

“ငါက အင်ဂျလင်းကို ယူမယ်လို့ မင်းကို ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ”

“မပြောပါဘူး”

ဒီကောင့်ကို ငါ အင်ဂျလင်းကို ဖြတ်ပါမယ်ကွာ ကတိပေးပါတယ်၊ မောင်မောင်အေးကိစ္စကို မင်းဉာဏ်ထုတ်ပြီး ရအောင် ရှင်းပေးပါ ဟူ၍ ဒူးထောက်လိုက်ပါက ပြေလည်သွားမယ်ဆိုတာ သိကိုသိနေသည်။

သို့သော် ကိုယ်က ဆရာ၊ သူက တပည့်၊ ကိုယ်က သူဌေး၊ သူက ကိုယ့်ဝန်ထမ်း၊ ကိုယ်က ကျေးဇူးရှင်၊ သူက ကျေးဇူးခံ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်၊ ကိုယ်နှိုက်က အင်ဂျလင်းကို အဆုံးထိ ချစ်ချင်နေသည်။ ချစ်ရမည့် အခွင့်အရေးကလည်း မကြာခင် ရတော့မည်။ ဖူးခက်လို့ နေ

နတ်ရွာစိုး

ရာဇ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ကဲဖို့ သူမဘက်က အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသား။ ပျော်ပွဲကြီး အောင်ပွဲကြီး ဆင်နွဲ့ဖို့ စိတ်ကူးရုံနှင့် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလိုက်သည့် အခင်းအကျင်း။ ခက်နေသည်က သည်ဂန်းမသား မောင်မောင်အေးကိစ္စ၊ စိတ်လေးစရာ စိတ်ဖိစီးစရာ အရေးကြီး ပြဿနာကြီး ဝင်နေခြင်းပင်။

“မင်းက ငါ့ကို ဒေါက်တာလေးရည်မွန်နဲ့ သဘောတူနေတယ် မှတ်လား”

“ဘယ်သူက ဘယ်လောက် သဘောတူတူ ဖူးစာပါမှ ညားကြတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဒီကောင် စကားပြောနေတာကိုက ရေလိုက်ငါးလိုက် ဖြစ်နေမှန်း သိသာနေ၏။ ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုလက်နက်ချမှန်းလည်းမသိ၊ မောင်မောင်အေး ပြဿနာ တစ်ခုခုတက်လာရင်လည်း ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းမသိ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း အကုသိုလ်အတောင့်လိုက် ဝင်လာတော့မည်။

အင်း.. . ဖြစ်သမျှအကြောင်းဟုသာ နှလုံးသွင်း၍ စားသောက်ပြီး ဉာဏ်ပေါ် အသင့်ပြင်ထားသော ကားသေ့နှင့် အိတ်ဆွဲ၍ ရုံးထွက်ခဲ့သည်။ အလုပ်ထဲ တစ်နေကုန် စိတ်နှစ်၍ ထားလိုက်သည်။ ရုံးဆင်းတော့လည်း ဘီလီယက် သွားထိုးနေလိုက်သည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ဖို့ ဝန်လေးနေလို့ ဖြစ်သည်။ အတော်ကြီး ညဉ့်နက်မှပင် ပြန်ဖြစ်သည်။ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာသည် အိမ်၌ အသင့်ကြိုနေမည်ဟု ထင်သည်။ ပါလာသောသောနှင့် တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ ညဉ့်(၁၁)နာရီခွဲပြီ ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲ မီးတွေ ပိတ်ထားသည်။ မီးခလုတ်ဆီ လက်အလှမ်း.. .

“ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝေါင်း. . ဂျလောင်း”

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သွေးပျက်ခမန်း လန့်သွားသည်။ မီးဖွင့်ရဲတော့ပဲ အသံကုန် အော်မိတော့သည်။

“ဉာဏ်ပေါ်! . . ဉာဏ်ပေါ်! . . ”

ဉာဏ်ပေါ် အပြေးရောက်လာပြီး မီးဖွင့်သည်။ ရှိုးကွေ့စ် အောက်ခြေတိုင်နှင့် သံကြိုးချည်ထားသော အယ်ဇေးရှင်းခွေးကြီး နည်းနည်းနောနော ကောင်ကြီး မဟုတ်၊ ခုန်အုပ်လိုက်လို့ကတော့ ကိုယ့်ခေါင်းသည် တစ်လုတ်စာသာ ရှိရောမည်။

တဂဲဂဲ မာန်ဖီနေသည့် သွားစွယ်ကြီးတွေက အဖွေးသား၊ ဇောချွေးတွေက ပြန်လာအောင် အသဲယားမိသည်။ ကြိုးချည်ထား၍ တော်ရောသည်။ နို့မို့ ဆက်တောင်မတွေ့ရဲ။

“ဘယ်. . ဘယ်ကကောင်ကြီးလဲဟ”

“မောင်မောင်အေး ရွှေကျင်ကို ယူသွားမလို့တဲ့ သူ ဝယ်လာတာ”

ဉာဏ်ပေါ်က ထိပ်ကို သပ်ပေးနေသည်။ ဉာဏ်ပေါ်ကိုတော့ ဘာမှမလုပ်၊ သူ့ကိုသာ အိမ်ရှင်မှန်း သူခိုးမှန်း မသိဘဲ တဂဲဂဲ လုပ်နေသည်။

“လုပ်ဦး ဉာဏ်ပေါ် ငါလန့်တယ်ကွ၊ မင်းချည်ထားတဲ့ကြိုးက ခိုင်. . ခိုင်ပါတယ်နော်”

“ခိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ နောက်တော့ ယဉ်ပါးသွားမှာပါ”

“ဟာ. . ငါဘယ်တုန်းက ခွေးချစ်ဖူးလို့လဲ၊ ဒီကောင်လေး မပြန်မချင်း ငါ စိတ်ဆင်းရဲရတော့မယ်၊ အခု ဒီကောင်ဘယ်မလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပြိုင်တစ်မကြီးနဲ့ ခွေးလာပို့ပြီး အိမ်မှာ

တာရာအိုကေ ဆိုကြတယ်။ အာစရိပုလင်းတွေ ပြောင်မှ မဝသေးဘူး ဆိုပြီး ထွက်သွားကြတယ်”

“ကောင်းရောကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း ကြော်လိုက် လှော်လိုက်ရတာ၊ စားပွဲထိုးလည်း လုပ်ပေးရသေးတယ်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မနားတမ်း ခိုင်းခံရပါတယ်။ အာစရိတပည့် အပြီးမပျက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ တိုယ်ရည်သွေးတာ မှတ်ပါဘူး၊ အာစရိ မျက်နှာရအောင်ပါ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ရင်ထဲက ပြောတဲ့စကားပါ”

“ဆရာဆက်ပေးထားတဲ့ အသက်နဲ့ လူလုပ်နေရတဲ့ ဉာဏ်ပေါ် တစ်ကောင်ကြွက်ပါခင်ဗျာ၊ ဆရာ ထမင်းစားတော့မလား”

“သိပ်မဆာဘူး.. သောက်နေကျ နွားမြီးစွပ်ပြုတ်ပဲ ပေးတော့ကွာ”

ဉာဏ်ပေါ် သက်ပြင်းချရင်း မော့ကြည့်သည်။

“မောင်မောင်အေး အပြင်ထွက်ခါနီး ကျွန်တော် ပန်းကန်ဆေးနေတုန်း အဲဒီစွပ်ပြုတ် တစ်အိုးလုံး ထမင်းနဲ့နယ်ပြီး ဒီကောင်ကြီးကို အိုးလိုက်ချကျွေးပစ်တယ်ဆရာ၊ နွားမြီးလည်း ရေခဲသေတ္တာထဲ မရှိတော့ဘူး၊ ပဲခေါက်ဆွဲ စားမလားဆရာ”

“တောက်!.. ငါစားမှာကို ခွေးကျွေးပစ်တယ်တဲ့၊ ကောင်းတာ.. တော်ပြီကွာ.. သောက်ရေတစ်ခွက်ပဲပေး”

“ဝုတ်!..”

“ဟေ့ကောင်.. ဒီ မင်းကောင်ကြီးကို ဟို ခွေးမကြီးကမွေးတဲ့ ခွေးမသားလေးအခန်းထဲ သွားထည့်ပြီး အပြင်က lock ချထားလိုက်ကွာ၊ ငါ အော်ဂလီ ဆန်လွန်းလို့ပါ”

ဉာဏ်ပေါ်က သံကြိုးနှင့် ဆွဲခေါ်သွား၏။ သူ့ကို တစ်ခဲမာန်ဖီရင်း ပါသွားသည်။ အခန်းထဲသွင်း၍ တံခါးပိတ်လိုက်သောအခါ ပြောင်းဆန်အောင် အထဲက ဟောင်နေပါတော့သည်။ အောင်လိုက်ပါတဲ့ အသံကြီးကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းကပင် မီးဖွင့်၍ လှမ်းကြည့်လာကြသည်အထိ ဟိန်းဟည်းနေပါတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်.. .။

“ခွင့်လွှတ်ကြပါခင်ဗျာ၊ ဧည့်သည်ရဲ့ခွေးပါ သူ့သခင်မရှိလို့ အသည်းအသန် အော်နေတာပါ”

ဟူ၍ လှမ်းအော်တောင်းပန်ယူရပါတော့သည်။ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ခွမ်းခနဲ မှန်ကွဲအောင် အပစ်ခံရပြန်ပါသည်။ ဉာဏ်ပေါ်လည်း ပြန်မဖွင့်ရဲတော့ပေ။ ခွေးနာခဲ၊ခဲမှာ စိုးပုံရသည်။

ဂွမ်းတွေ နားထဲဆို၍ မရရအောင် ပေအိပ်ရတော့သည်။ တဝုတ်ဝုတ်အသံအပြင် အထဲ၌ တခွမ်းခွမ်းနှင့် ဘာတွေကို ကိုက်ဆွဲပဲ့ချနေသည် မသိတော့။ တကယ့်ဝရဲည၊ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ အာဇာနည်နေ့ဖြစ်သည်။ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဟောင်နေပြန်သည်။ မောင်မောင်အေး ပြန်မလား။

“ကဲ.. ဉာဏ်ပေါ်၊ အဲဒီခွေးကို ငါ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ အစာခွက် ရေခွက်နဲ့ ဟိုးအောက်ကားပါကင်မှာ သွားချည်ထားလိုက်တော့”

“သူက ပြောသွားတယ်ဆရာ၊ ခွေးကိုမချစ်တတ်တဲ့လူ၊ ခွေးကို သည်းမခံတတ်တဲ့လူဟာ ခွေးထက်မိုက်တဲ့လူတဲ့၊ အကြင်နာဘုရား ခေါင်းပါးတဲ့လူတဲ့၊ ကလေးနဲ့ ခွေးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မခံရတဲ့သူက ဘာနဲ့တူလည်းဆိုတော့ လူကြားထဲက မောင်းထုတ်ခံရတဲ့ လူနဲ့

အတူတူပဲတဲ့”

“တောက်!.. ဒီခွေးမသားလေးက.. ငါ့ကို အဲလိုပြောသလား”

“သူ့ခွေးကို လက်မခံနိုင်ရင် သည်းမခံနိုင်ရင် ပြောတာပါ။ အောက်မှာ အဲလို သွားထားရင်ပေါ့”

“တောက်!.. ငါက ဒီနေ့ အေးအေးဆေးဆေး ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ကွာ၊ အိမ်မှာ နားမလို့၊ ဒီခွေးကို မင်း ဘာသံမှ မထွက်အောင် လုပ်စမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစာကျွေးရင်း အမဲရိုးအစစ်နဲ့ အမဲရိုးအတု ကျွေးကြည့်ပါမယ်၊ အမဲရိုး ကိုက်နေရင်တော့ ဟောင်မယ်မထင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

မှန်ပါသည်.. တအောင့်ကြာသောအခါ အသံတိတ်သွားသည်။ သူ မနက်စာစားပြီး Home Theatre စနစ်နှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်နေစဉ်..

မောင်မောင်အေးနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ ပုလင်းတွေပိုက်၍ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါတော့သည်။ သူနှင့်ပါ ရှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အားလုံးက ကြွလောင်းလောင်းနှင့် ကိုယ်ပိုင်အိမ်လို ဝင်ထိုင်ကြသည်။ သူက ဘာမှမပြောခင်မှာပင်။

“ဟာ.. နောင်မော်၊ ဒီကနေ့ဟာ ဘာနေ့လည်း မသိဘူးလား”

“သိတယ် အာဇာနည်နေ့”
ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်တွင်..

“ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့တကွ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ကျဆုံးတဲ့နေ့မှာ နောင်မော်မို့ အေးအေးလူလူ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတယ်ဗျာ နေနိုင်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ပွဲလုပ်မလို့ လာကြတာ၊ ကဲ.. ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲ ဝမ်းနည်းပွဲကို ဖိတ်မန္တက ပြုပါတယ်”

ဟင်း!.. မနေ့ကထက် ကဲကြတော့မည်ထင်သည်။ မောင်းထုတ်ရလည်း ခက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မောင်းထုတ်မိပြန်ရင်လည်း ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနှင့် ကိုင်ပေါက်ဦးမည် မသိ။

“မင်းတို့ပဲ လုပ်ကြပါ”

TV နှင့် စက်ကိုပိတ်၍ နောက်ဖေးဘက် ဝင်ခဲ့သည်။

ဉာဏ်ပေါ်က Fax စာရွက်နှင့် အသင့်စောင့်နေသည်။

“မနက်က ရောက်လာတာ အာစရီ ဖတ်ကြည့်ပါ”

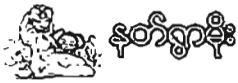
သူ ယူဖတ်လိုက်သည်။

ကိုကိုမော်..

ရည်မွန်တို့ ဝေါ၊ သနပ္ပင် ရေဘေးကယ်ဆယ်ရေး စခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။ ကိုကိုလာရင် အရမ်းအားရှိမှာပဲ၊ ရည်မွန်လွမ်းလည်း လွမ်းတယ်၊ လာခဲ့ပါလား ကိုကိုရယ်၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ကျွန်မတို့ပြည်သူတွေကို ကူညီဖေးမရမယ်လေ”

မျှော်နေမယ်
ရည်မွန်

သူ အရမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟား.. အံ့ကိုက်ပဲကွာ၊ အထုပ်ပြင်စမ်း ဉာဏ်ပေါ်”

“အားလုံး အသင့်ပြင်ပြီးသားပါ အာစရိ၊ ဒီမှာ ကြီးသော်ဆီ

က Fax လည်း ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

အချစ်ဆုံး တူတော်မောင်ရေ...

ကြီးသော်နဲ့မင်းနဲ့ အလှူပေါ့ကွယ်၊ ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေဖို့ ကွန်တိန်နာကားတစ်စီးတိုက် ဆန်အိတ်တွေ ပဲအိတ်တွေတင်ပြီး ကြီးသော် လွှတ်လိုက်တယ်။ ပဲခူး NLD အဖွဲ့ချုပ်ကို မောင်းလာနေပြီ။ မင်းကဦးစီးပြီး ပဲခူးအဝင်ကနေ သွားကြိုပါ။ ကြီးသော်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဦးမြတ်လှတို့ ဦးဗလတို့ ဒေါက်တာသိန်းလွင်(ပညာရေး)တို့လက်ကို အပ်ပေးပါ။ ကားဆရာဆီမှာ မင်း ဖုန်းနံပါတ်ပါတယ်၊ ကြီးသော်နေမ ကောင်းလို့ မလာနိုင်ကြောင်း တူတော်မောင် နေဝင့်မော် လာမယ့်အ ကြောင်း ကြိုဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ၊ သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါ။ ကြီးသော် ဧည့်သည်တွေအပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေကြောင်း မောင်မောင် အေးက ဖုန်းဆက်တယ်။ ကျေးဇူးပါကွယ်။

ချစ်သော ကြီးသော်

တင်တင်သော်

(ရွှေကျင်)

“ဟား.. ကွက်တိပါပဲလား ဉာဏ်ပေါ်၊ ထွက်ပေါက်လှလွန်း တယ်၊ ဒီကောင်လေးကို သူ့အမေ လာပြန်ခေါ်မှပဲ လုံးဝပြန်သွားမှပဲ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့၊ ကဲ.. ငါသွားမယ်.. ဟား.. ဟား.. ငါ ဝတ်သွားဖို့ အင်္ကျီဘောင်းဘီ”

“NLD ဝတ်စုံ အာစရိခွတင်ပေါ်မှာ အသင့်ပါခင်ဗျာ”

ဉာဏ်ပေါ် ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ သူ ပခုံးကိုဖက်၍ ညှစ် ထိုက်မိ။ ချစ်တပည့်ရယ်..

လက်ပြထွက်ခွာသွားသော အာစရိကို ကားနောက်မြီးကွယ် သွားသည်အထိ ဉာဏ်ပေါ် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ နှစ်နှစ်ကာကာ ပြန်လိုက်သည်။ Dr.လေးရည်မွန်နှင့် ဤဇာတ်လမ်းဖြစ်လာအောင် စီစဉ်ခဲ့သည်ကို အာစရိမသိ။ မသိတာပဲ ကောင်းပါသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ဇာတ်ရှိန်ကို တင်ပို့အမြင့်ဆုံး တင်စရာက မှီနေသေး၏လေ။

ချော့...
 တစ်မိုးအောက်မှာ
 လူနီလူလူလေးတွေ
 လူမလူလူလေးတွေ
 Accountတွေကိုယ်စီခွင့်ပြီး
 Chatလိုက်ကြ၊ ချစ်လိုက်ကြ၊
 ရိုလိုက်ကြ၊ ရယ်လိုက်ကြ၊
 တည်လိုက်ကြ၊ ဟီလိုက်ကြ၊
 ငါ့ကိုတော့...
 ရီဖို့ရယ်ဖို့
 တည်ဖို့ဟီဖို့ မေ့နေကြရုံအပြင်
 ဘယ်သူမှ မချစ်ကြ၊ မ Chat ကြ၊
 ငါ့ Account ကိုလည်း မသိကြ၊
 မင်းတို့ Account တွေအားလုံး
 ငါ့မှာရှိနေတာကို ပိုမသိကြ၊
 စိတ်မကောင်းလေစွ...။

ရက်

သတ္တပတ် နှစ်ပတ်ခန့် ရေဘေးကာကွယ်ရေးစခန်း
 တွင် ချစ်သူလေးနှင့် အတူတူ အလှူအတန်းလုပ်ရင်း ပြည်သူ့အကျိုး
 ပြုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ခဲ့ရသည်။ ရင်နှင့်ဖွယ် ဆင်းရဲမွဲတေမှုတွေ၊ ကြင်
 နာသနားဖွယ် နိမ့်ကျမှုတွေ၊ မသိနားမလည်မှုတွေကို မြင်ရကြားရ
 ကြုံခဲ့ရသည်။ စနစ်ဟောင်း၏ ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်တွေကို သည်းခံကျော်
 လွှား စေတနာအပြည့်ထားနေသော Dr.လေးရည်မွန်၏ ဆရာဝန်
 ပီသသော စိတ်ခွန်အားကို အနီးကပ်လေ့လာခွင့် ထပ်မံရရှိသည်။

သူ ပို၍ပို၍ လေးစားလာခဲ့ရသည်။

“ကိုယ့်ကို ရည်မှန် အချိန်မပေးနိုင်တာ၊ ဦးစားမပေးနိုင်တာ နားလည်ပါပြီလို့ ကိုကိုပြောလိုက်တာဟာ . . အို . . ပင်ပန်းသမျှ ရည်မှန် လန်းဆန်းအားပြည့်ရပါတယ်၊ အခုအချိန်က ရည်မှန်တို့နိုင်ငံ အကြီးမားဆုံး အလှည့်အပြောင်းကာလကြီးကို ဖြတ်သန်းနေကြတာ လေ၊ ရည်မှန်တစ်ဦးတည်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ နှလုံးသားရေးရာ ကို ပထမနေရာမှာထားရင် ရည်မှန်သိပ်ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် သွားမှာပေါ့၊ တိုင်းပြည်က သင်ပေးထားတဲ့ ဆေးပညာဟာ တိုင်းပြည် ကို အကျိုးပြုဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်လျော်မှ ရွှေမယ့် ဒီလျှောက်ပေါ်မှာ ရည်မှန် ရေသာခိုနေလို့ ဘယ်လိုမှ မသင့် ဘူးလေ၊ ပန်းတိုင်က ရေးရေးပြပြပဲ မြင်ရသေးတော့ အားစိုက် လျော်နေရတာပေါ့၊ ကိုကိုရင်ခွင်မှာ အနားယူရမယ့်ရက်တွေ မဝေး တော့ဘူး ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ကိုကိုကို အားရအောင် ရည်မှန်ပြုစုပါမယ်”

ထူးအိမ်သင်၏ အင်မတန်လှသော သီချင်းလေးကို သူ ကားထဲဖွင့်ရင်း ရေဘေးစခန်းမှ အိမ်ပြန်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“**နတ်ရွာ** ကျေးလက်က ဒေါက်တာသူငယ်ချင်းရယ်၊ စိတ် ဓါတ်ကလေး ဖြူစင်သန့်ရှင်းတယ်၊ အားလုံးအတွက် တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်တဲ့ မင်းအတွက် တို့ ဂုဏ်ယူလိုက်ပါတယ် **နတ်ရွာ**”

ရေဘေးစခန်းမှ မပြန်ချင်ဘဲ အရေးပေါ် ပြန်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖားအောက်တောရ ဆရာတော်ကြီးထံ အဆိုပြု တင်ပြ ထားသော ဓမ္မာရုံကြီးကိစ္စဖြစ်သည်။ သူက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖုန်း ကို တစ်လုံးသတ်သတ်ထားသည်။ ရည်မှန်ထံ၌နေစဉ် ထိုဖုန်းကို

ပိတ်ထားခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စသုံးသောဖုန်းထံ အလုပ်အပ်သူဘောစီ ထံမှ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးက သူတို့တင်ထားသော အဆိုပြုပုံစံကို သဘောကျသည်။ အနည်းငယ် ပြင်စရာရှိသည်။ ဆွေးနွေးရန် ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ကို ကြွလာသည်။ ဆွေးနွေးပြီးလျှင် နိုင်ငံခြား သာသနာပြုကိစ္စ ထွက်ခွာရန်ရှိသည်။ အမြန်လာရန် ဖုန်းဆက်ခြင်းမို့ အပြင်းပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ပေါ်ဆီက ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရသေး။ ဟို . . ဂန်းမသားလေး ရှိမရှိ မသိ သေး။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဖူးတွေ့ဆွေးနွေးဖို့က အရေးကြီးနေသည်။

သူ၏ ဗိသုကာလက်ရာကိုလည်း နိုင်ငံပေါင်းစုံက လာ ရောက်၍ တရားစခန်းဝင်နေသော နိုင်ငံခြားသား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တွေကို ပူဇော်စေချင်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် နိုင်ငံအချင်းချင်း ပညာ ရှင်တွေ အချင်းချင်း သူ့လက်ရာကို ကြွားချင်စိတ်ကလည်း ပုထုဇဉ် ပီပီ ရှိသည်လေ။

ဖားအောက်တောရလို ပရိဂုဏ်မျိုး တို့နိုင်ငံမှာ ရှိသည်။ အဲဒီမှာမှ ခေတ်မီတဲ့ တို့မြန်မာ ဗိသုကာလက်ရာစစ်စစ်က ဒီလိုရှိ သည်ဟု ပြချင်သည်။

ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှိနေမည့် သူ၏ ပညာဒါန မှတ်တမ်း အလှူဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်နှင့် သူ၏ EARTH HEAVEN ကို ကမ္ဘာ သိအောင် ကြော်ငြာပြီးသားလည်း ဖြစ်မည်။

အလှူရှင် ဘောစီအိမ်မှာပင် ဆရာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးနိုင်အောင် စီစဉ်ထားသည်တဲ့ . . ။

“**နတ်ရွာ** ကျေးလက်က ဒေါက်တာသူငယ်ချင်းရယ်၊ စိတ် ဓါတ်ကလေး ဖြူစင်သန့်ရှင်းတယ်၊ အားလုံးအတွက် တာဝန်တွေ

ထမ်း ဆောင်တဲ့ မင်းအတွက် တို့ ဂုဏ်ယူလိုက်ပါတယ် နော်”

မိုးဖွဲဖွဲထဲ သူ၏ ဆိုက်ကနပ်ကားဦးခေါင်းက အေးချမ်းစွာ တိုးဝင်နေ၏။ အနောက်တောင် မိုးကောင်းကင်တွင် Dr.လေးရည် ဝှန်၏ အေးချမ်းသောမျက်နှာလေး ဧရာမပုံကြီးအဖြစ် စိတ်ထဲ မြင်နေရသည်။ ဪ... အအေး...။

တစ်ဆက်တည်းပင် မပြောမဆိုဖုန်းပိတ်ပြီး နှစ်ပတ်လောက် ပျောက်နေလို့ အင်ဂျလင်းတော့ စိတ်ကောက်နေမလား။ ရနေကျ အာပွားလေးတောင်မှ ရပါတော့မလား ပူပန်လိုက်မိသည်။ ဖူးခက်ရောက်ရင်တော့လား... ဟွန်း...။

အင်... အဲဒါက အပူ...။

အင်ဂျလင်းကို သတိရလိုက်သည်နှင့် သွေးသည် ဆူလာ၏။ လူသည် ချက်ချင်း ပိုးဖလံ ဖြစ်သွား၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဓါတ်လှေကားထဲက နာရီက ည(၈)နာရီကို ပြနေသည်။ အိမ်တံခါးရှေ့ အိတ်ပစ်ချပြီး ဘဲလ်နိပ်မည်ပြုစဉ် ခွေးကြီးကို သတိရလိုက်သည်။

ဉာဏ်ပေါ်က လွှတ်ထားလိုက်၍ ဂုတ်ခနဲ ဝင်လာမည့်ဘေးကို ပြေးမြင်လိုက်တော့ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒေါက်!.. ဒေါက်!..”

“ဉာဏ်ပေါ်.. ဉာဏ်ပေါ်”

“ကျွဲ!..”

“ဟာ.. အာစရိ ဘေးမသိ ရန်မခ ပြန်ရောက်လာမှကိုး” အိတ်ကိုလှမ်းဆွဲရင်း ခပ်အေးအေးပင် နှုတ်ခွန်းဆက်သည်။

“ဟို.. ဟိုခွေးကြီးကော..”

“မရှိတော့ဘူး ခင်ဗျ”

စိတ်ကို ခုံးခုံးချလိုက်မိသည်။ အေးချမ်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဪ... အဲဒီသားအမိ ပြန်သွားမှကိုး... မင်းကွာ ဖုန်းမဆက်ဘူး၊ ငါ စိတ်အေးရအောင်”

“ခွေးမရှိတာက မောင်မောင်အေးက သတ်ပစ်လိုက်တာ၊ အာစရီ”

“ဟေ့... ဘယ်လို၊ ဘာလို့သတ်ပစ်ရတာလဲဟ”

“အချိန်မတော် ပြန်လာတာ သူ့ကို ဟောင်လို့တဲ့”

“ဟာ... ဒီကောင် ဇက်ရဲလက်ရဲပါလားကွ၊ နေပါဦး အဲဒီကောင်ရော”

ဧည့်သည်အိပ်ခန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အချုပ်ထဲမှာပါ... အဲ... လမ်းကြောင်းကားနဲ့ အင်းစိန်ထောင်ထဲ ရောက်နေတယ်”

“ဟာ!... ခွေးသတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရတာလား၊ ငါတော့ ပြဿနာတက်ပြီကွာ”

ပုံခနဲပင် လူက ဆိုဖာပေါ် အရပ်ကြိုး ပြတ်ကျသွားသည်။

“ခွေးသတ်လို့ ဖမ်းတဲ့ဥပဒေ ဒီနိုင်ငံမှာ မပြဋ္ဌာန်းရသေးပါဘူး၊ သူ လူရိုက်မှုနဲ့ ကျသွားတာပါ”

“ဘယ်သူ့ကို ရိုက်တာလဲ၊ ဘယ်လောက်များသွားလဲ”

“ဒီကွန်စီက လုံခြုံရေးကုလားကို ရိုက်တာပါ၊ နှစ်ချက်ချုပ်လိုက်ရတယ်၊ ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်မှုနဲ့ ရမန်ကြီး တစ်ပတ်ကျတယ်”

ဟူး!... သူ့အမေပြန်လာလျှင် ဘယ်လိုရှင်းရပါ။

ကြီးသော်ဇီ၊ ဒေါသမျက်နှာကြီးက မီးတဝင်းဝင်း ဝင်လာပြန်သည်။ ဆိုဖာကျောမှပေါ် ခေါင်းတင်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခပဲကွာ၊ ဒီကောင်က ဘာလို့ သွားရိုက်ရတာလဲ”

“မူးရူးပြီး ဖြစ်တာနေမှာပေါ့၊ ကုလားတွေကို ကြည့်မရဘူးလို့ ရခိုင်အရေးအခင်းကတည်းက ခဏခဏ သူပြောလေ့ရှိတာတော့ သတိထားမိတယ်”

“ကျွတ်!... ကြီးသော်နဲ့ ငါငြိမ်းချမ်းရေးက အင်မတန် အဆင်ပြေနေမှကွာ၊ ပြီးတော့ သူ့အမေပြန်လာရင် ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ငါ့ကို အပ်ခဲ့တာကွ၊ ဒီမိန်းမကြီး ပစ်ပစ်က ခပ်များများ၊ လင်အားကိုးနဲ့ အစက တထောင်ထောင် မိုးမီးလောင်တော့မယ်... ”

ဉာဏ်ပေါ်က ဆိုဖာပုံလေးပေါ် ခပ်ယိုယိုပင် သူနှင့်မဆိုင်သလို ထိုင်နေသည်။ သူကတော့ ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ။ အပူ ကူးလို ကူးငြား...

“အေးကွာ လေးရည်မွန်နဲ့ အတူတူ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရင်း ကြည်နူးခဲ့သမျှ၊ ဖားအောက်ဆရာတော်ဘုရားကို အနီးကပ်ဖူးခွင့်လည်းရ... ငါဒီဇိုင်းလည်း နည်းနည်းပြင်ပြီး အတည်ပြုချက်ရခဲ့လို့ ပီတိသဒ္ဓါ ဖြာခဲ့သမျှ အိမ်ကျမှ... ”

စကားစကိုဖြတ်၍ ဉာဏ်ပေါ်မျက်နှာကို လုပ်ပါဦးကွာ၊ ကြံပါဦးကွာ ဟူသော ခယအကြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်၍ အသနားခံလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဆရာ”

သူ အားတက်သွားသည်။ ငေါက်ခနဲ ခါးမတ်ထိုင်နေရင်း သူ ဆက်လာမည့်စကားကို နားစွင့်နေမိသည်။

“စာရေးဆရာမကြီး ပြန်မလာနိုင်သေးပါဘူး ခင်ဗျ... ဒီကောင်က တစ်ပတ်ကျတာ၊ ခု လေးရက်တောင် ရှိနေပြီ၊ သူ့အမေ

ပြန်မလာခင် လွတ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒီကောင် အပိုးကျိုးသွားမယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ။ ဒီကောင် ထွက်လာရင် ဒီအကြောင်းတွေ မင်း အမေကို မပြောနဲ့ မင်းလည်းမကောင်းဘူး၊ တို့လည်းမကောင်းဘူး ဆိုရင် ပြေလည်လောက်ပါတယ်။ ရေငုံနေဖို့ သွန်သင်ရမှာပေါ့”

“တကယ်လို့ ပြန်မလွတ်ခင် ပေါက်ချလာရင်ကောကွာ၊ မင်း ဘယ်လိုပြောမလဲ”

ဉာဏ်ပေါ် အကြံတော် အနည်းငယ် ထွက်လာပြီမို့ သူက အစကို ဆက်ဆွဲကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီကောင်ခေါင်းထဲမှာ ရှိကို ရှိနေမှာ သေချာသည်။ အင်ဂျလင်းကိစ္စ ဝင်နှောက်နေလို့ ဒီကောင် သူ့ဦးနှောက်ကို တမင်ခေါက်သိမ်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ့အမေနဲ့သူ့သား ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိဘူးဆိုတာ မောင်မောင်အေး ပြောစကားအရ ကျွန်တော် သိထားတယ် အာစရိ အမေက အဲ့လို အသင်းအဖွဲ့နဲ့ ဖရီးသွား ဖရီးစားနေရရင် . . . နောက် ကြောင်းကို အားလုံးမေ့ထားတာ မဓမ္မတာပဲတဲ့၊ သူ့ယောက်ျားတောင် ဘယ်လိုစားနေသလဲလို့ ဘယ်တော့မှ လှမ်းမမေးဖူးဘူးတဲ့ . . . အဲ့ဒီ အချက်ကို အသုံးပြုရမှာပဲ၊ သူ့သားကို မေးရင်ပေါ့ . . .”

ပြောပြီး မတ်တတ်ထရပ်သည်။

ဆရာအား ဦးညွှတ်၍ . .

“အာစရိ ရေချိုးမလား၊ သောက်မလား၊ ထမင်းစားမလား ခင်ဗျာ”

“ပြန်ထိုင်စမ်းပါဦးကွာ၊ အဲ့ဒီမိန်းမကြီး မထင်မှတ်ဘဲ ပေါက် ချလာရင် ငါ့ကို မေးမှာလေကွာ၊ သားလေးရောဟင် ဆိုရင် . . . ငါက ဘယ်နှယ်ဖြေရမလဲ၊ လုပ်ပါဦး ဆရာဉာဏ်ပေါ်ရယ်၊ မင်းမှ မကယ်

ရင် ငါတကယ် ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာလေကွာ”

ဉာဏ်ပေါ် ပြန်ထိုင်သည်။ သက်ပြင်းချရင်း အပြောခက်နေ ပုံကို တမင်လုပ်နေသလား၊ တကယ်လားမသိ၊ ဆံပင်တွေကိုသပ် တင်ရင်း ပါးစပ်ပြင်နေသည်။ တံတွေးမျိုးနေသည်။

“မင်း တစ်ခုခုပြောဖို့ ခက်နေသလား ဉာဏ်ပေါ် . . ပြောပါ ကွာ . . မင်းနဲ့ငါ ဆရာတပည့်မှတ်ဘူး . . သူငယ်ချင်း . . ညီအစ်ကို အရင်းဆိုလည်း ဟုတ်တယ်လေ”

“ကဲ . . . ပြောတော့မယ်ဆရာ၊ အခုဖြစ်နေတဲ့ အာစရိ အ ခက်အခဲကို ကျွန်တော်ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် လွယ် လွယ်လေးပါ . .”

“အေးပါ အဲ့ဒါငါသိတယ်၊ မင်းဉာဏ်က ငါ့ထက်သာတယ်”

“အခု ကျွန်တော် ဖြေရှင်းပေးတဲ့ အခက်အခဲကနေ အာစရိ လွတ်မြောက်သွားစေရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မလွတ်မြောက်နိုင် တဲ့ အခက်အခဲတစ်ခု ကြုံလာကိန်းက သေချာအောင် ရှိနေတယ်၊ အဲ့ဒီအခါကျရင် ကျွန်တော် ကြိုတားရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ကြိုတား တဲ့စကားကို အာစရိ နားထောင်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို အခုကတည်း က ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာအခက်အခဲမို့ မင်းက ကြိုမြင်နေရတာလဲ၊ ဘာလဲ . . ပြောကွာ”

“အခု မပြောနိုင်သေးလို့ပါ၊ နီးကပ်လာမှ ပြောပါမယ်၊ အဲ့ဒီ ပြဿနာက အကြီးကြီးမို့လို့ပါ”

“မင်းက အပေးအယူ လုပ်တာလား၊ ပဟေဠိ လုပ်တာလား”

“အပေးအယူ လုပ်တာပါ . . ပဟေဠိ မှတ်ပါဘူး၊ အာစရိကို

တယ်တင်ဖို့ ကိစ္စပါ”

စိတ်ကနည်းနည်းတင်းလာပြန်သည်။ ဒီကောင် အင်ဂျလင်း နဲ့ ဖူးခက်သွားမယ့်ကိစ္စကို ရည်ရွယ်ပြောနေပြီ ထင်သည်။ အဲဒီကိစ္စ ထက် လောလောဆယ်ကိစ္စ ရှင်းဖို့က လိုနေသည်။ စိတ်ကို လျှော့ လိုက်သည်။

“ကဲ. . မင်းကြိုတားလာရင် နားထောင်မယ်ကွာ၊ အခုကိစ္စ ကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲပြော”

“အာစရိ ကတိပေးတာလား”

“ပေးတယ်ကွာ၊ ကျွန်မသား မောင်မောင်အေးရောလို့. . ဟိုဟာမကြီး မေးလာရင်. . ငါ ဘယ်လို ပြောရမလဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပါ၊ မော်လမြိုင် ဖားအောက်တောရမှာ တစ်ပတ်စခန်း တရားဝင်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့”

“ဟ. . ယုံမလားကွ”

“အာစရိဆိုမှာ ဖားအောက်တောရဒီဇိုင်း ဘလူးပရင့်ပုံစံကြီး ချီတယ် မဟုတ်လား၊ ထုတ်ပေးပါ၊ အဲဒီပုံစံ ဧည့်ခန်းမှာ ကပ်ထား မယ်၊ အာစရိ အဲဒီကိစ္စနဲ့သွားရင်း. . သူပါ အလည်လိုက်သွားရင်း အေးချမ်းလွန်းလို့ တရားစခန်း တစ်ပတ်ဝင်နေတယ်၊ လေးရက်ရှိပြီ၊ သုံးရက်နေရင် ပြန်လာတော့မယ်ပေါ့”

ဟုတ်နေသည်။ ယုတ္တိရှိသည်။ ပုံစံ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဉာဏ်ပေါ်ကလည်း နံရံတွင် တိပ်နှင့်ကပ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး သူ့အမေက ဖရီးသွား၊ ဖရီးစားရာက ပြန်လာပြီ လေ၊ သူ့သားမှာ ဟန်းဖုန်းရှိတယ်လေ၊ လှမ်းဆက်မေးရင် ပေါ်သွား မှာပေါ့၊ မင်းဟာ မှုတ်သေးဘူးကွ”

ဉာဏ်ပေါ်က ပြုံးသည်။

“ဖားအောက်တောရမှာ ဘာသံမှမထွက်အောင် နေရတာ လေ၊ ဟန်းဖုန်းတွေ ပိတ်ထားတယ်ပေါ့”

“ဟာ. . ဟုတ်လိုက်လေ၊ မင်း တော်တယ်ကွာ. . အယ်. . နေဦး၊ ဟိုကောင်က ဖွင့်ထားရင်ကော”

“သူ့ဟန်းဖုန်းက ကျွန်တော့်ဆီမှာလေ၊ အချုပ်ထဲ ယူသွား လို့မှ မရတာ၊ အားပါ ကုန်နေတာ”

“တောက်!. . ပိုင်လိုက်လေ”

“ဒီထက် ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်က ရှိသေးတယ်”

“ဘာပါလိမ့် ဆရာဉာဏ်ပေါ်ရယ်”

“အာစရိက မင်သေသေနဲ့ မလိမ်တတ်ဘူး၊ ဟို. . စာရေး ဆရာမက ပါးပါးလှုပ်လှုပ် အကဲခတ်တတ်ပုံရတယ်. . ပေါ်သွားနိုင် တယ်၊ နက်ဖန်ကစပြီး ရုံးမှာဖြစ်ဖြစ် တစ်နေရာဖြစ်ဖြစ် သွားရှောင် နေလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် သူတို့သားအမိ အရင်ကထက် ချစ်ခင်ဖျော် ရွှင်၊ အာစရိကိုလည်း ကျေဇူးတင်ပြီး ပြန်သွားစေရအောင် လုပ်ထား လိုက်မယ်၊ ကြီးသော်လည်း ရွှင်လန်း. . အာစရိလည်း ချမ်းသာပေါ့”

“အဲဒါပဲ ငါလိုချင်တာ ဉာဏ်ပေါ်၊ ကောင်လေးကိုလည်း မင်း စည်းဝါးသွားရိုက်ပြီး တရားစခန်းက ပြန်လာတယ်လို့ပြောရင် သူ့အမေ ဘယ်လောက် သာဓုခေါ်လိုက်မလဲ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင် လိုက်တာကွာ၊ ဒီ. . ဒီဇိုင်းလည်းပြင်ရင်း ငါ ရုံးမှာပဲနှပ်နေမယ်”

“လိုအပ်တာအကုန်လုံး ကျွန်တော် ပို့ပေးပါမယ်၊ တစ်ခုပဲ အာစရိ. . ကတိ”

“ငါ. . ယောက်ျားပါကွာ”

အာစရိကိုယ်တိုင်က လက်ဝါးမြှောက်လိုက်သည်။ ဆရာ
တပည့်... မိတ်ဆွေလို၊ သူငယ်ချင်းလို၊ ချစ်ညီအစ်ကိုအရင်းလို၊
ဖျောင်းခနဲ ရိုက်လိုက်ကြသည်။ ဖျောင်းခနဲ အသံနှင့်အတူ ဉာဏ်
ပေါ်ပါ ပျော်သွားရမည့်အစား တစ်ခုခုကို ခေါင်းထဲသတိရလိုက်
သလို တွေ့သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဉာဏ်ပေါ်”

“အာ... နည်းနည်းလေး အံ့ချော်တော့မလို့၊ ဖျောင်းခနဲ
ဆိုမှ ခေါင်းထဲဝင်လာတာ အာစရိ သီသီလေး လွဲတော့မလို့၊ သူတို့
က နိုင်ငံရေးသမားအုပ်စု၊ တည်းခိုတဲ့ဟိုတယ်မှာ နားနားနေနေ
တိတိတော့ ကြည့်မှာပဲ။ D.V.B မှာ ရေဘေးကယ်ဆယ်ရေးသတင်း
လာတုန်းက အာစရိပုံ ပါဖူးတယ်။ အာစရိ ဖားအောက်တောရကို
မောင်မောင်အေးနဲ့ ရောက်နေလို့မဖြစ်ဘူး။

ဝေါ... သနပွင် ရောက်နေရမှာ၊ ဟုတ်ပြီ အာစရိ ကွင်းလုံး
ကျွတ်အောင် ကြိုးသော် Fax ကြောင့် ရေဘေးကယ်တယ်ရေး သွား
လျှာနေတယ်။ ဆရာတော်က ဒီဇိုင်းပုံစံ လှမ်းတောင်းလို့ ကျွန်တော်က
ဖားအောက်တောရကို သွားပို့တယ်။ အိမ်မှာ စာဖတ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေ
ရတာပျင်းလို့ မောင်မောင်အေးက လိုက်လာတယ်။ ဟိုကျတော့ သူ
အထုံပါရမီက ပါလာပုံရတယ်။ အပျော်စစ်စစ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာပဲ
ရှိတယ်ဆိုတာကို သိသွားတယ်။ ခဏ တရားစခန်း ဝင်ချင်တယ်ပြော
တယ်။ တားကြည့်တယ်။ မတားပါနဲ့တဲ့၊ မတားသင့်ဘူး အန်တီရယ်။
ကျွန်တော်လဲ ပါရမီဖြည့်တဲ့ မောင်စံလိုပေါ့။ သူ့ကို ခေါ်သွားမိလျက်
သားမို့ ထားခဲ့တယ်။ အဲ့ဒါမှ သားရတနာအစစ်ပါ အန်တီ၊ သာဓုခေါ်
လိုက်စမ်းပါဆိုရင် ဝမ်းသာလုံးတောင် ဆိုသွားဦးမယ် ဆရာ”

“ဟာ... ဉာဏ်ပေါ်၊ မင်းဟာ အမျှော်အမြင် ကြီးလှချည်
လား”

“ဖားအောက်တောရခါတ်ပုံ တစ်ပုံနှစ်ပုံမှာ ကွန်ပျူတာက
စားပြီး ထောင်က ကျွန်တော်သွားထုတ်လာမယ်၊ တရားစခန်းက
အမှတ်တရ ခါတ်ပုံတွေနဲ့ ပြန်လာလို့ ကားဂိတ်က သွားကြိုလာတယ်
ပေါ့။ အာစရိလည်း ဘာအကြောင်းမှ မသိဘူး၊ ရေဘေးကယ်ဆယ်
ရေးက ခုထိပြန်မလာသေးဘူးပေါ့”

“မင်းကို ငါ ဖက်နန်းမိတော့မယ် ဉာဏ်ပေါ်”

“သည်းခံပါ အာစရိ၊ ယင်ဖိုကော ယင်မကော မသန်းဇူး
သေးတဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နတ်သူဒွါစားပြီး ယိုထားတဲ့ အိပ်
လေးမို့ပါ”

လက်ဝါးတွေ ရွယ်ကြပြန်သည်။ အင်မတန် ဉာဏ်တော်တဲ့
ဉာဏ်ပေါ် တပည့်ကျော်...။

“ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!”

“အာစရိ ကတိနော်”

“ငါ ယောက်ျားပါကွာ...။”

“ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!.. ဖျောင်း!”

လောကဇာတ်နဲ့ တဲ့...။

လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊

သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးနဲ့

ဒီလူ့ဘောင်ဟာ

သရုပ်ဆောင်တွေချည်းပဲတဲ့...။

ဇာတ်ရုံပိုင်ရှင်က

ဖန်ဆင်းရှင်ပေါ့...။

ကံကြမ္မာက

ဇာတ်ဆရာပေါ့...နော့။

စိတ်နောက်စရာက

ပရိသတ် ပျောက်နေတာပဲ။

ဖန်ဆင်းရှင်နဲ့ ကံကြမ္မာက

ပရိသတ်မပါဘဲ

အလကားနေ အလကား

ဘာလုပ်စားနေတာလဲ...

ကဲ...။

အခန်း(၉)

တစ်

ခါတစ်ခါ ကံကြမ္မာဇာတ်ဆရာဟာ ဇာတ်ဆရာပီပီ
အသောက်အစား မကင်းဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဇာတ်ခုံပေါ် ဇာတ်ညွှန်းကြို
မဖတ်ခိုင်းဘဲ ဒီအတိုင်း တင်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

မနက်စာ စားသောက်ပြီး ရုံးသွားနှပ်ရန် အထုပ်ပြင်ရင်း
ဆရာတပည့် ငြိမ်းချမ်းရေး ပြန်ရ၍ ရေဘေးက ဟာသတွေအ
ကြောင်း ပြောနေကြသည်။

“ဆန်ထုပ်နဲ့ပဲထုပ်၊ ဟင်းရံဝယ်ဖို့ စာအိတ်နဲ့ငွေပါ ပါတယ်

ကွာ၊ တစ်ခါမှ လာမယ့်တဲ့ ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ နှစ်ရက်ပေပြီ အငတ်ခံနေတယ်။ အတင်းသွားပေးတော့ ငြင်းတယ်။ သူတို့ရာအိမ်မှာကုံးကွယ်တဲ့နတ် တန်ဆောင်းထဲ ရှိနေလို့ပါတဲ့၊ ရယ်ရအခက် ငိုရအခက်ကွာ”

“နာဂစ်တုန်းက ကာတွန်းတစ်ပုဒ်လည်း အရမ်းပြောင်မြောက်တယ် အာစရိရယ်၊ ခုထိ မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး၊ ရေနစ်နေတဲ့လူကို ယူနီဖောင်းက ကုပ်ခွစီးထားပြီး ကယ်ဆယ်ရေး သင်္ဘောကြီးကို သေနတ်နဲ့ချိန်ထားတာလေ၊ အောက်ကလူက လျှာထွက်နေပုံလေး ကောင်းလိုက်တာ”

ပြောရင်း.. မျက်ရည်ဝေလာနေသော သနားဖွယ် တပည့်ကျော်ကို မိသားစု ပြန်သတိရသွားမှာ စိုး၍..။

“နာဂစ်ကြောင့် မင်းနဲ့ငါ တွေ့ရတာကွာ၊ အကောင်းဘက်က လှည့်တွေး..”

“ကျွန်တော် တရားရှိပါတယ် ဆရာ..။ ကံကြမ္မာက ဒီလိုပဲ ဖန်လာခဲ့တာကိုး”

“မင်းချစ်တဲ့ Dr.လေးရည်မှန်ကလည်း မင်းအကြောင်းတွေ မေးတယ်၊ မင်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ မျက်လုံးလေးတွေ ဝင်းလက်နေတာပဲ”

ထိုစဉ် တံခါးဘဲလ်သံ မြည်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ညွှန်းမဖတ်ဘဲ စင်ပေါ် ခွင်ပေါ် ဘဲလ်မြည်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ပေါ်က အင်္ကျီအိတ်ကိုပိတ်နေ၍ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် တံခါးထဖွင့်လိုက်သည်။

ဟိုက်!.. ခနဲ မြည်သွား၏။

“ဪ.. အန်တီ နွဲ့နောင်း၊ အဲ.. ဆ.. ဆရာမ.. အိမ်သျှင်မ ပြန်လာပြီလား ခင်ဗျ”

“အေး.. .”

တစ်လုံးတည်းပြောရင်း အပြုံးလုံးဝ တပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိသော မျက်နှာကြီးနှင့် ဝေ့ကြည့်ရင်း ဝင်ထိုင်သည်။ ဉာဏ်ပေါ်ကို သူ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အားကိုးကြည့် ဖြစ်သည်။ တွေ့ခနဲ ခဏဖြစ်ပြီး ခပ်အေးအေးပင် အိတ်ကို ဖစ်ပိတ်နေသည်။

“ဉာဏ်ပေါ်ရေ ကော်ဖီလုပ်ပါကွာ၊ အန်တီဖို့ ကွတ်ကီးပါ ချပေးပါ”

“သောက်ခဲ့တယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အရင်လို သွားတွေ အကုန်ခုန်ထွက်လာခြင်း မရှိသည့်အပြင် ခုနေ သွားဆရာဝန်မှလွဲ၍ (သူ သွားကိုက်နေပါမှ ပြမည့်ပုံ)ဘယ်သူမှ သူ့သွားကို မမြင်ရဟု သံဓိဋ္ဌာန် ချထားပုံရသည်။ သူကဆက်၍ ဖော်ရွေရပြန်သည်။

“ထောင်တွေ အကုန်နဲ့ ခဲ့ရဲ့လားခင်ဗျ၊ အကျဉ်းဦးစီးကကော အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“အကျဉ်းသား အကုန်လုံးနဲ့ စကားပြောခွင့် ရခဲ့ရဲ့လားခင်ဗျ၊ သူတို့ ပေးပြောတဲ့သူနဲ့ပဲ ပြောရတာလား၊ ကျေနပ်မှုရရဲ့လား”

“ရပါတယ် မောင်နေဝင့်မော်က အန်တီသား မောင်မောင်အေးကို ပစ်ထားတယ်ထင်တယ်”

ဒုန်းခနဲ မြည်သွားသည်။ ဉာဏ်ပေါ်ကို စစ်ကူတောင်းကြည့်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားမိသမျှ ပါးစပ်က ထွက်ကျလာသည်။

ဉာဏ်ပေါ်က ကော်ဖီဖျော်မလို ဘာလိုလိုနှင့် ထမင်းစား ခန်းဘက် ထွက်သွားသည်။

“ပစ်မထားပါဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ရှိနေစဉ်တော့ ပျော်ပျော် ဝါးပါးပဲ၊ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ မြို့ထဲ ဘုရားစုံ ထွက်ဖူးကြတယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြတယ်၊ ညီမရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ညီတစ်ယောက် ကောက်ရသလိုပါပဲ၊ သူကလည်း အစ်ကိုချင်းကို မိုးမွန်နေတာပဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ရုံးသွားရင်တော့ စာအုပ်ဖတ်လိုက် ရုပ်ရှင်ခွေ ကြည့်လိုက်နဲ့ ဉာဏ်ပေါ်နဲ့ ကျန်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီ ကြီးသော် ဆီက အမိနဲ့ရောက်လာတော့ ဆန်နဲ့ပဲတွေ ရေဘေးသွားလျှံရပါ တယ်၊ ဟိုမှာ ခဏကြာနေတုန်း ဉာဏ်ပေါ်က ကျွန်တော့်အလုပ်ကိစ္စ နဲ့ မော်လမြိုင် ဖားအောက်တောရ ပင်မကို ဒီဇိုင်းသွားပို့ရပါတယ်၊ အဲဒီကို သူလည်းမရောက်ဖူးတာနဲ့ ဉာဏ်ပေါ်နဲ့အတူ လိုက်သွားပါ တယ်”

သူက ဉာဏ်ပေါ်ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း တင်ဆက်နေစဉ် ဒေါ် နွဲ့နောင်းက သူ့လက်ပွေ့အိတ်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ထုတ်သည်။ သူ က မီးခြစ်ယူ၍ ခြစ်ပေးရင်း ဖားရသည်။ အငွေ့လူအောင်ဖွာရင်း ငွေကြေး လုပ်နေ၏။

“အင်း.. ဆက်ပြောပါဦး”

“အန်တီသားက လူအေးလေးပါ၊ ဘဝအဆက်ဆက်က အထုံပါရမီလည်း ပါလာတယ်ထင်တာပဲ.. ဟိုလည်းရောက်ရော တရားစခန်းက ငြိမ်းအေးမှုဟာ သူ့ရင်ထဲအသည်းထဲ ဝင်လာပုံရပါ တယ်၊ လူလိမ္မာသား ယဉ်ပါးဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတာပဲလေ၊ အန်တီ သား.. ဟိုမယ် တရားစခန်းဝင်ချင်တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော့်ဘောစိက

ဆရာတော်နဲ့ ဆရာတပည့်အရင်းဆိုတော့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်၊ ဉာဏ်ပေါ်ရေ.. ဟေး.. ဉာဏ်ပေါ်လာပါဦးကွ၊ မောင်မောင်အေး ဘယ်နေ့ တရားစခန်းက ထွက်မလဲ၊ အန်တီကို လာပြောလိုက်ဦး”

“အခု အန်တီသား မောင်မောင်အေးက ဘယ်မှာ..”

“ဖားအောက်တောရ တရားစခန်းမှာပါ ခင်ဗျ၊ ဟေ့ကောင် ဉာဏ်ပေါ်.. မင်းကတောင် မနေခဲ့ဖို့ အန်တီကို ခွင့်ပန်ဖို့ တားသေး တယ်နော်၊ သူကိုက အကျွတ်တရားရပြီး တရားဓမ္မရဲ့ ငြိမ်းချမ်းအေး မြဲတဲ့ အရိပ်မှာ ခဏတာ..”

“တော်စမ်း မောင်နေဝင့်မော်၊ ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ တာကွဲ့၊ မနေ့က အင်းစိန်ထောင်ကို နောက်ဆုံး ဝင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ့သား မောင်မောင်အေး နံငယ်ပိုင်း အဖြူလေးနဲ့ ချေးပုံးထမ်းသွား တာ အသေအချာ မြင်လိုက်တာလေ.. ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ ငါ့ မျက်နှာ ဓါးနဲ့သာ လှီးချင်တော့တယ်၊ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ရတဲ့ ငါ့ဘဝ.. ဝင်ကြည့်ကြပါတော့ ငါ့ရင်ထဲကို အရပ်ကတို့ရဲ့.. ဟီး.. ဟီး.. ဦး..”

သွားပဟ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ပါပြီ။

ဉာဏ်ပေါ် သင်ထားသမျှကလည်း ကုန်ပြီ။

“မမသော်ရေ.. မမသော်ရဲ့.. ကျွန်မယောက်ျားဂုဏ်၊ ကျွန်မရဲ့ စာရေးဆရာမကြီးဆိုတဲ့ သိက္ခာတွေ.. ရှင့်တူနဲ့ကျမှ ကျွမ်းသန္တာလန်အောင် ဖြစ်ကုန်ရပါပြီ၊ သူများတံတွေးခွက် မှောက် ခုန်ပက်လက် မျောရပါပြီ မမသော်ရဲ့၊ ဟဲ့.. ဦး.. ရွတ်!.. ဖလင်၊ နေဝင့်မော်ရယ်.. ဒါ ငါ့သားလေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့် ရှောက်ထားတာလား၊ ငါ့သားလေးဟာ သူတော်ကောင်းလေးပါ။

လူမှုရေးရာ ဘာမှနားမလည်သူ အစိုးခံလေးပါကွဲ့၊ မင်းကိုယ့်လို ဗိုထားခဲ့ရပါတယ်၊ မမသော်ရေ မမပြောတော့ ငါတူလေးက နင့် သားကို ညီအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်ဆို. . အဟီး. . ”

သူ ကြီးသော်၏ ဧရာမမျက်နှာကြီးကိုသာ မြင်ယောင်လာ ဝါတော့သည်။ ကြီးသော်က သွားလေသူမေမေအစ်မ၊ ဖေဖေ မေမေ တို့၏ ကျေးဇူးရှင်၊ ကြီးသော်လက်ပေါ် ကြီးခဲ့ရသော. . သူ့ဘဝ၏ ငယ်ကြောက်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ကြီးသော် စိတ်ဆိုးလျှင် မိုးမီးလောင်တာက တော်ဦးမည်။ သူ ပြေးပုန်းစရာကမ္ဘာက ဆီးစေ့သာသာ ဖြစ်ရောမည်။ သူ အသား တွေပါ တုန်ယင်လာသည်။

“သဘောထားမြင့်မြတ်လှတဲ့ စာရေးဆရာမကြီး ခင်ဗျာ၊ ပြည်သူ့အကျိုးပြု စာတွေရေးနေတဲ့ ဒေါ်အိမ်သျှင်မ ခင်ဗျာ တဆိတ် လောက် ကျွန်တော်ဉာဏ်ပေါ်အား အစီရင်ခံခွင့် ပြုတော်မူပါ”

“အွန်!.. ”

ရိုသေကိုင်းညွတ်စွာ လက်အုပ်ချီ၍ သူမအနီး လာရပ်သော ဉာဏ်ပေါ်ကို အွန်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း နှပ်ချေးရည်တွေ ညစ်သည်။

“ဦး!.. ”

ဉာဏ်ပေါ်က တစ်သူ့အများကြီး ဆွဲထုတ်၍ ကမ်းပေး သည်။ သုတ်သင်နေစဉ်. . .

“ဆရာမကြီး အထင်လွဲ အမြင်လွဲအောင် ဖြစ်သွားရတဲ့. . အဓိက တရားခံက ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟင်!.. နင်က ဘာဖြစ်လို့ တရားခံဖြစ်ရတာလဲ”

“အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ၊ လေးစားအပ်တဲ့

ဆရာမကြီးဟာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသူလို ကျွန်တော် ယုံကြည်လို့ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြမှာပါ။ နားဆင်ချင်ပါသလား ခင်ဗျာ”

“အေး. . အမှန်တရားကနေ ငါကလည်း တစ်ပြားသားမှ လျှော့မပေးတတ်တာ ငါ့မိုးတွင်းချဉ်ဆီကလာတဲ့ ဗီလီ”

ထိုင်ခုံပုလေးဆွဲ၍ ဒေါ်နွဲ့နှောင်းနား၌ တရုတ်သေ ထိုင် လိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ. . တပည့်ကျော် ဉာဏ်ပေါ်အစစ် လာပြီ။

“ကျွန်တော့်အာစရိဦးနေဝင့်မော်ဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် လူမှုရေး နဲ့ ပရဟိတလုပ်ငန်းကို ဝါသနာထုံတာရယ်၊ ကြီးသော်(ခေါ်)ဒေါ် တင်တင်သော်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ. . . ခဏပါခင်ဗျာ ကျွန်တော် သက်သေ သက္ကာယ ရှိပါတယ်”

ကြီးသော်၏ Fax ကို ဖျတ်ခနဲ ကွန်ပျူတာနားမှ ပြေးယူပေး သည်။

ဒေါ်နွဲ့နှောင်းက မျက်မှန်ထုတ်တပ်၍ ဖတ်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ. . .

“ငါ နေဝင့်မော်ကို ရေဘေးကယ်ဆယ်ရေးစခန်းမှာ ဆန် ဝေနေတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် ဖားအောက်တောရ”

“ကျွန်တော်နဲ့ မောင်မောင်အေး သွားတာလို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ အာစရိကို မုသာဝါဒ သုံးလိုက်တာပါ”

သူ့ရှေ့လာထိုင်၍ လက်အုပ်ကလေးချီရင်း ငိုသံပါနှင့်. .

“ကျွန်. . ကျွန်တော်. . ကျေးဇူးရှင် အာစရိအပေါ် လိမ်ညာ မိတာ. . ဒါ ပထမဆုံး အကြိမ်ပါခင်ဗျာ၊ အာစရိ ရောက်ရောက်ချင်း မေးတုန်းက အဖြစ်မှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရင် အာစရိ အကြီးအကျယ်

စိတ်ညစ်သွားမယ်၊ ငါ့ညီလေး လူအေးလေးမှ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့
ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားမှာကို တပည့်အနေနဲ့ မလိုလားလို့ မသား သုံး
ရတာပါဆရာ၊ ဒါကြောင့် ဖားအောက်တောရမှာ တရားစခန်းဝင်နေ
တယ်လို့ ညာပြောမိခဲ့ပါတယ်၊ မနောက် ဝစီက အများကို ဆရာသ
မား ခွင့်လွှတ်ပေးပါ. . အဟင့်. . အဟင့်”

ဦးသုံးကြိမ်ချရင်း. . ငိုလဲကို ရှိုက်သံပါပါနှင့် ဦးကုန်းချနေ
သည်။

ဟိုဟာမကြီးနှင့် ဘေးတိုက်မို့ မျက်လုံးတစ်ဖက် ဆတ်ခနဲ
မှိတ်ပြင်း။ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျှချရသည်။

ငိုရင်းက ပြောင်ပြနေသောကြောင့်ပါ. . .

“အေးပါကွာ၊ မသားမပါ လင်္ကာမချောပေါ့ ညီလေးရာ. .
အစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ အဖြစ်မှန်ကို အန်တီ သိချင်ရောပေါ့”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရင် အာစရိတောင် ယုံမှာ
မှတ်ဘူး”

ပြောရင်း အန်တီဘက်သို့ လက်အုပ်ချီရင်း လှည့်သည်။

“တကယ်တော့ မောင်မောင်အေးဟာ သူ့ကိုယ်သူ ထောင်
ကျအောင် တမင်လုပ်တာပါ အန်တီ”

“ဟေ. . . ဘယ်လိုကွဲ့”

“ဟာ. . ဘယ်လိုကွဲ့”

နှစ်သံထွက်လာသည်။

တစ်သံက အစစ်၊ တစ်သံက အတုစစ်စစ် ဖြစ်သည်။

“မောင်မောင်အေးဟာ စိတ်ဓါတ်မြင့်မြတ်သူပါ အန်တီ. .

အန်တီသား ပီသပါတယ်၊ အန်တီသွေးစစ်စစ် သူ့မှာရှိနေတာကိုး

ခင်ဗျ၊ အန်တီ ထောင်တွေအကြောင်း ရေးဖို့ သွားကတည်းက သူ
ခဏခဏပြောတယ်၊ မေမေ့ကို ပါရမီဖြည့်နိုင်တဲ့သား ဖြစ်ချင်တယ်၊
မွေးကျေးဇူး မဆပ်ဖူးလို့ ဆပ်ချင်တယ်လို့ အာသီသရှိနေသူလေးဗျာ၊
ဗုဒ္ဓရှင်တော်တောင် နို့တစ်လုံးဖိုးပဲကျေတယ်၊ သူက နို့တစ်လုံးဖိုး
မကျေတောင် နို့တစ်စက်နှစ်စက်ဖိုးလောက်တော့ ကျေချင်တယ်တဲ့၊
အာစရိတောင် ကြားသေးတယ်၊ တစ်နေ့ သူ တရားထိုင်ရာက ထလာ
လာချင်း ပြောတာလေ”

ကမန်းကတန်းပင်. . .

“အေး. . အေး. . ဟုတ်တယ်၊ ငါ ကြားမိတယ်၊ ဒီကလေး
လိမ္မာရေးခြား ရှိလိုက်တာလို့တောင် ထင်ထားလိုက်မိသေးတယ်”

ဒေါ်နွဲ့နောင်း မျက်နှာအခြေအနေ သိသိသာသာ ပြောင်း
သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“အာစရိ ရှိနေတုန်းကတော့ အစ်ကို စိတ်ပူမှာ၊ ဆူမှာ သူ
ရွံ့နေဦးမှာပေါ့၊ အာစရိ ရေဘေးကိစ္စလည်း ရုတ်တရက် ထွက်သွား
ရော သူဘယ်လို ထောင်ထဲဝင်ရမလဲလို့ တွေးနေခဲ့ပါလိမ့်မယ်၊ သူ့
ကိုယ်တွေ့ ထဲထဲဝင်ဝင် ထောင်ဗဟုသုတတွေကို အတွင်းကျကျ
သူ့အမေကို ပေးချင်နေပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါကွယ်၊ အန်တီတို့က အပေါ်ယံ ပြသလောက်ပဲ
မြင်ခဲ့ကြရတာကလား”

“ဒါနဲ့ ပြတင်းမှန်ကို ခဲနဲ့ပစ်ခွဲခံထားရတာကို တရားခံဖော်
မပေးတဲ့ ကွန်ဒိုလုံခြုံရေးကုလားကို နောက်ကနေ ဆော်ပလော်တီး
လိုက်တော့တာပါပဲ၊ ရုံးမင်းကလည်း လူငယ်လည်းဖြစ်ပြန်၊ ဒဏ်ရာ
ကလည်း သိပ်မကြီးလို့ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်သုံးရက်ဆိုတာကို. .

ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တမင်လုပ်တာပါတဲ့၊ အနည်းဆုံး တစ်
ပတ်ချပေးပါတဲ့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့သြပါရဲ့၊ သန်ဘက်ခါ လွတ်မှာပါ၊
သွားကြုံကြတာပေါ့၊ ဒါပါပဲခင်ဗျာ၊ တကယ့် . . အမျိုးကောင်းသား
ရတနာလေးပါ၊ ရုံးမင်းကော နားထောင်နေသူတွေပါ ချီးကျူးထော
ဝနာ ပြုကြပါတယ်”

ဉာဏ်ပေါ် စကားအဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ . . ဖြိုထား
သော သွားတွေကို နှုတ်ခမ်းနီမည်းကြီးနှင့် ထုပ်သိမ်း၍ . .

“မောင်နေဝင့်မော် အန်တီ အထင်လွဲမိတာ တောင်းပန်ပါ
တယ်ကွယ်၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့”

“လောကတံထွာမှာ ဖြစ်တတ်တာတွေပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး၊ ဝမ်းတောင် သာရပါသေးတယ်၊ အန်
တီမှာ အဖိုးတန်သားလေး ရှိနေတာကို . . သိခွင့် ဂုဏ်ယူခွင့် ရလို့ပါ
ခင်ဗျာ”

“ဪ မောင်ဉာဏ်ပေါ်ကိုလည်း အဖြစ်မှန် ဖွင့်ပြောလို့
အန်တီ အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ဦးပေါ်ဦး
ဝင်စားတဲ့ လူတော်လေးရှိတယ်လို့ မမသော် ပြောတာနေမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ”

(ဟုတ်ကဲ့ . . ဦးပေါ်ဦး လက်သစ်ရဲ့ အညာခံလိုက်ရပြီ)

“ဪ မေမေသားလေး၊ မေမေရတနာလေး၊ မိဘကျေး
ဇူးဆပ်ချင်တဲ့ သားမြတ်လေး၊ မင်းလုပ်ရပ်ဟာ မိခင်နှိုက်စက်နှစ်
စက် မကပါဘူးကွယ်၊ နို့နှစ်လုံးဖိုးရော . . ကျန်တဲ့ အောက်ခြေသိမ်း
ကျေးဇူးတွေပါ ကျေပါတယ် . . ကျေပါပေတယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ
ကွယ်၊ ကဲ . . အန်တီသွားဦးမယ်၊ ထောင်ထဲလွှမ်းမြင်လိုက်တဲ့ အဖွဲ့

ဝင်နှစ်ယောက် အောက်ကကားထဲမှာပါတယ်၊ လက်မထောင်ပြီး
သားမောင်အကြောင်း ကြွားရမယ်”

ဧရာမ တင်ပဆုံကြီးတွေ တုန်တုန်ခါခါနှင့် ထွက်ခွာသွား
လေတော့သတည်း။

ဟူး! . . ဖောက်ပါသေးရဲ့။

ရင်ထဲ ဘာအလုံးကြီးမှန်းမသိ လျှောကျသွားပြီး . . .

ဖိစီးအုပ်မိုးနေသော အရာမှန်သမျှ ချက်ချင်း ဟင်းလင်းပွင့်
သွားသည်။

“နေပါဦးကွ၊ ကောင်လေးက မင်းပြောတဲ့အတိုင်း သူ့အမေ
ကို ပြန်မပြောပြရင် အားလုံးသောက်ဂွတွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ . . အာစရို ဖြစ်လာမှတော့ မင်းအမေများ တ
ကယ်လို့ သိသွားရင် အဲသလိုသာပြော၊ အချုပ်ထောင်ကနေ မင်းကို
ဝေါတော်နဲ့တောင် ပင့်ဆောင်သွားလိမ့်ဦးမယ်မောင်၊ ထောင်အ
ကြောင်းတော့ မင်း သာသာသထိုးထိုး ပြန်ပြောပြ၊ အထဲမှာ အဖိုးကို
အောင်လဲနေလို့ မှာထားပြီးသားပါ အာစရိုခင်ဗျာ”

“မင်းက အကုန်လုံး ကွက်ကျော်တွေ မြင်ထားပြီးသား ပါပဲ
လား၊ ကဲ . . မင်း ငါ့ဆီက အထူးဆု ဘာလိုချင်သလဲ”

“ပထမဆုံး လိုချင်တာက ဒီလ အိမ်စရိတ်စာရင်းထဲမှာ
ငွေနှစ်သောင်း ပိုပြထားတယ်ဆရာ၊ အဲဒါကို ခွင့်ပြုဖို့ပါ”

“ပြုပါတယ်ကွာ မင်းကို သော့အပ်ထားတာပဲ၊ မင်းက အပို
ဘာသုံးထားလို့လဲ”

“မောင်မောင်အေးကို ပေးရမှာမို့ပါ . . အာစရို”

“ဟ . . . ဘာအတွက် ပေးရမှာလဲ”

“သူနဲ့ကျွန်တော် အလောင်းအစားတစ်ခု လုပ်ထားမိလို့ပါ”

“ဘာ အလောင်းအစားလဲကွ”

“အချုပ်ကျမယ့်ညဉ့်က ဒီကောင်မူးပြီး ပြန်လာတယ်။ သူ့ကောင်တွေကလဲ ကပ်တီးမူးလဲတွေလေ။ ဒီကောင်အိတ်ထဲ ခါလီဖြစ်သွားမှန်းသိတော့ လာပို့သွားတာပေါ့။ အောက်. . အင်တာကွန်းကနေ မောင်မောင်အေး အသံပြန် အော်ခေါ်တယ်။ လုံခြုံရေးကုလားက ငေါက်တယ်။ ကျွန်တော်က အသံတွေအကုန်လုံး အခန်းထဲက ကြားနေရတယ်လေ။ အဲ့ဒီမှာ အစီအစဉ် ပေါ်လာတာပါပဲ. . .”

အောက်ဆင်းသွားတော့ အရက်ဆက်သောက်ချင်သေးတယ်တဲ့. . ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ အဲ့ဒီလုံခြုံရေးကောင်ပဲကွ။ မင်းခွေးကြီး ဟောင်တာကို မှန်ကွဲအောင် ခဲနဲ့ထုတာ။ မင်းကိုလည်း ငေါက်နေတာ ငါကြားတယ်။ မင်းနောက်ကနေ အုတ်ခဲနဲ့ ဝင်ဆော်ရဲလားဆိုတော့ ရွှေကျင်သားသွေးဗျ၊ နှစ်သောင်းပေးမလားတဲ့. . အဲ့ဒါပါပဲဆရာ. . ဒီကောင်အထဲရောက်နေတာ အားလုံးအေးရောမို့လား”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

“ပြေးလိုက်တဲ့ခေါင်း. . ကောင်းလိုက်တဲ့ ဉာဏ်ကွာ. . နှစ်သောင်းမက တန်တယ်။ မင်းလည်း တစ်သိန်းသုံး၊ ကြိုက်တာသုံးစမ်း၊ ငါလည်း မင်းကို မချီးကျူးဘဲ မချီးမြှင့်ဘဲ မနေနိုင်လို့ပါကွာ။ ကျေးဇူးရှင် တပည့်ရာ”

“နောက်တစ်ခု ကျန်သေးတယ်ဆရာ. . ကတိလေ”

“အာ. . . ဘာကတိလဲ”

“ဟော. . မေ့ပစ်လိုက်ပါလား၊ ပြဿနာ အကြီးကြီး ပေါ်လာဖို့မြင်ရင် ကြိုတင်သတိပေးမယ့် ကျွန်တော့်စကား နားထောင်ဖို့ ဆိုတာလေ”

“အေး. . ဟုတ်သား၊ ငါ. . ယောက်ျားပါကွာ”

အင်း. . ငါ ယောက်ျားပါကွာ ချည်းပါလားဟု ဉာဏ်ပေါ်တွေးနေ၏။

- ♥ “မမတိုး...
အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။
လစ်ဝင်းတူဂဲသားလိုက်ရအောင်”
- ♥ “အို!...နားရှက်စရာတွေ...သွား!”
- ♥ ရှက်၍ပြောသော...သွား...ဖြစ်နိုင်သလို...
သွားဆိုတာ ပါးစပ်ထဲတွင်
လျှာနှင့် လစ်ဝင်းတူဂဲသားပါသည်။
သွား...ဟူသော အခြားအနက်အဓိပ္ပါယ်မှာ...

တပည့်ကို ကြောက်နေရသော ကျေးဇူးရှင်ဆရာကို ပြပါ
ဆိုလျှင် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့ ရပ်၍ မှန်ထဲကကောင်ပဲဟု သူ့ကိုယ်
သူ မေးငေါ့ပြရပေတော့မည်။ ဝလင်းတန်ပြည့်စုံသော ဒုလ္လဘနှင့်
လူလာဖြစ်နေရခြင်းသည် လူ့အဖြစ်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး စည်းစိမ်ခံ၍
(တစ်နည်း) ဇိမ်အပြည့်ခံ၍ ဖြတ်သန်းရန်ဖြစ်သည်ဟု သူကတော့
ယူဆသည်။ သူကြုံဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲတွင် အင်ဂျလင်းသည် နဖူး
ဆံစမှအစ ခြေသည်းလေးတွေအထိ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ နဖူးတက်

ကြ လှသွေးကြယ်လှသည်။ သည်မိန်းမလှနှင့် လူကြားထဲ တွဲသွားရ သည်ကပင်လျှင် ထူးမြတ်သော ဂုဏ်အင်တစ်ခုလို ဖြစ်သည်။

အကောင်းစား အညွန့်စားတွေမှန်သမျှ သူမကိုယ်ပေါ်မှာ အစဉ်အမြဲရှိသည်။ ဖမ်းစားအားကောင်းသည်။ ဘယ်နှသားမွေးမွေး နွေစေ့စာ အလှပျက်မည်မဟုတ်သော အလှပဂေးလည်း ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနတ်မိမယ်နှင့် ဖူးခက်လိုဘုံနန်းတွင် တစ်လခန့် အပန်းဖြေနား နေရမည့် အစီအစဉ်သည် ဖန်ဆင်းရှင် စိတ်ကောင်းဝင်၍ ပေးသ နားသော ဆုလာဘ်တစ်ပါးဖြစ်သည်။

တစ်ပတ်အလိုကတည်းက သူ ဉာဏ်ပေါ်မသိအောင် ကြို တင်ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ ဉာဏ်ပေါ်ကို စင်ကာပူ အလုပ်ကိစ္စဟု မသိ စသော အသိပေးထားသည်။ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် အိတ်ထဲ ထည့်ထားနေမိသည်။ အိတ်ကိုလည်း ဖွက်ရသေးသည်။

အင်ဂျလင်းက မက်ဒီကယ်ချက်ကပ်(ခေါ်)ဆေးစစ်ချင် သည်ဟုဆို၍ ဆေးစစ်၍ သုတ်ရော သွေးပါ အင်ဂျလင်းကို ပေးထား ပြီးပြီလည်း ဖြစ်သည်။ ဆေးစစ်ချက်မှာလည်း ရောဂါကင်းရှင်းနေ သဖြင့် . . . ဟိုရောက်ရင် သူမ ဘယ်လိုမှ မငြင်းတော့မှာ သိနေသည်။

ဟင်း. . . ဟင်း. . . နှင့် သူဘဲ ခဏခဏကျိတ်၍ စိတ်ထဲကြီး ဝါးထားသော ခရီးစဉ်လည်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့ညနေ လေးနာရီထွက်မည့် ထိုင်းအဲယားဝေးလေ ယာဉ်ပေါ်တက်ရန် Departure room ထွက်ခွာခန်းက အင်ဂျလင်း စောင့်နေပေရောမည်။

နှစ်နာရီထိုးလျှင် တပည့်ဉာဏ်ပေါ်ကို တက္ကစီနှင့် လုပ်ငန်း

ရှင်ဘောစိထံ ဒီဇိုင်းသွားပေးခိုင်းခြင်းဖြင့် လမ်းကြောင်းရှင်းမည်။ သူ့ဆိုက်ကနပ်ကားကို လေယာဉ်ထွက်ပြီးမှ စိတ်ချရမှ လေဆိပ်မှ ဉာဏ်ပေါ်လာယူနိုင်ရန် စီစဉ်ထားသည်။

ကားထဲ အိတ်ကိုထည့်ပြီးပြီ။ မနက်က ကော်ဖီပိုင်းတွင် ဒီ ကောင် သင်္ကာမကင်းသလို မေးခွန်းမေးခဲ့သည်။

“အာစရိက စင်ကာပူ သွားမယ်ပြောတယ်၊ လက်မှတ်က ဘန်ကောက်လက်မှတ်ကြီးလားလို့ ထိုင်းအဲယားဝေးလို့ မြင်လိုက် တယ် . . . ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ . . . ဘယ်အချိန်လဲ”

“ဘန်ကောက်ကနေ ထရန်စစ် ပြောင်းစီးရမှာလေ၊ နှစ်ရက် လိုသေးတယ်၊ နက်ဖြန်မှ အဝတ်အစားနဲ့ ငါ့မရှိမဖြစ် အသုံးအ ဆောင်တွေ ပြင်တာပေါ့၊ အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ မင့်ကော်ဖီက အနံ့ တစ်မျိုးကြီးလားလို့”

“နက်(စ်)ပါပဲ၊ Brand အသစ်တစ်မျိုးပေါ်လို့ . . . ကုန်ခါနီးမှ တစ်စက်ကျန်မှ အရသာပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကြော်ငြာထားတာ လေး သဘောကျလို့ ဝယ်လာတာလေ၊ Delicious at the last drop တဲ့ . . .”

သူ အကုန်မော့လိုက်သည်။ တပည့်အကြိုက်ကို လိုက်နေ လိုက်သည်။ ဒီကောင်နှင့် အတိုက်အခံ မဖြစ်ချင်၊ ဘာမဟုတ်တာ လေးနှင့် မဟာမဟာ အခွင့်အရေးကြီးကို အလွတ်မခံနိုင်၊ ပေးထားမိ သော ကတိက ရှိနေခဲ့သည်လေ။

နွေလယ်စာစားတော့လည်း တို့ဂဏန်း ဆိတ်ဂဏန်းသာ စားပြီး . . . ကြက်ဆင်သား စွပ်ဖြုတ်သာ မိသောက်ခဲ့သည်။ ဒီကောင် အရည်တောင် ထပ်ထည့်ပေးရသည်။ စားပြီးတော့ အခွေတစ်ခွေ

ကြည့်နေလိုက်သည်။

တစ်နာရီကျော်သောအခါ ဉာဏ်ပေါ်မီးပူတိုက်နေသော စင်နားကဖုန်းကို နောက်ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ဝရန်တာကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အာစရိ . ဒီမှာ ဖုန်းလာနေတယ်”

ဆက်နေသော ဖုန်းကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး သူ့နားက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို . . ဟုတ်ကဲ့ . . ”

“.....”

ဟိုဘက်က ဘယ်သူရှိလို့ ဘာပြောရမှာလဲ . . သို့သော် . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော် ဗိုက်နည်းနည်းနာသလို ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော့်တပည့်နဲ့ အပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ အခု ပို့ပေးပါမယ်၊ ဘလူးပရင့် ပုံကြီးကူးပြီးသားပါခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဒါပါပဲ”

ဖုန်းပိတ်ရင်း . .

“ဉာဏ်ပေါ် အဲ့ဒါ ပြန်လာမှလုပ်ကွာ၊ ဖားအောက်ဒီဇိုင်း ဘောစီအိမ် သွားပို့ပေးစမ်းပါဦး၊ ဘောစီက အရေးပေါ် တောင်းနေလို့ ငါလည်း ဗိုက်ထဲက ရစ်တစ်တစ်နဲ့ကွာ”

“အာစရိ ကားယူသွားရမလား”

“တက္ကစီနဲ့ပဲ သွားလိုက်ကွာ၊ ကဲ . . မင်း အဝတ်အစားလဲ၊ ငါ ဒီဇိုင်း ပက်ကင်လုပ်ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ”

ခဏအကြာ၌ သူ ဝရန်တာကနေ လှမ်းကြည့်နေသည်။ အပေါ်စီးမြင်ကွင်းထဲတွင် ဒီဇိုင်းဖိုင်နှင့် ဉာဏ်ပေါ် တက္ကစီဌာ၌

ကားပေါ်တက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်း . . ဟင်း . . မင်းက တပည့်ပါကွာ၊ ငါက ဆရာပါ”

သူ လေကလေးချွန်၍ ရေမိုးချိုးရန် အဝတ်အစား ချွတ်နေစဉ် ဗိုက်က တကယ်ပင်ရစ်၍ နာလာ၏။ သန့်စင်ခန်းဝင်ဦးမှ လေယာဉ်ပေါ်မှာ သန့်စင်ခန်းက လှုပ်နေတတ်သည်။ သူ မသွားတတ်။

ပထမတော့ ဝမ်းပျော့ပျော့သွားသည်။ ဗိုက်ရစ်တာလည်း သက်သာသွားသည်။ သုတ်သင်သန့်စင်ပြီးမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေချိုးရင်း သီချင်းပင် အော်ဆိုနေစဉ် ဗိုက်ကရစ်လာပြန်သည်။

ကမုတ်ပေါ် ပြန်ထိုင်ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ အရည်တွေ တဝေါဝေါ ဆင်းလာသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲဟ၊ ငါ ဘာမှားသလဲဟု တွေးရင်း အောက်လည်း တဝေါဝေါ ဒလဟောဆင်းနေသည်။

တော်သေး၏။ ရှင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ ကောင်းသည်။

လူတောင် ပို၍ပေါ့ပါးသွားသည်ထင်သည်။ ရေဝအောင် ချိုးပစ်လိုက်သည်။

တဘက်ပတ်၍ မွေးပွတဘက်သစ်တစ်ထည်နှင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်သည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် နည်းနည်းသာရှိသည်။ ခရင်(မ်)လိမ်း၍ ဘေဇင်တွင် ရိတ်သည်။ အောက်ခံဘောင်းဘီ ခွေးရသည်။ ဥရောပဝတ်စုံနှင့် နေ့ခင်းကြီးဆို ပူမည်။ စွပ်ကျယ်နှင့် ရှပ်အင်္ကျီ အဖြူသာဝတ်မည်။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းမည်လဲဟု စဉ်းစားရပြန်သည်။

အင်း . . ဉာဏ်ပေါ်ရှိရင် အဆင်သင့်ကောက်ဝတ်လိုက် . . ကွက်တိဖြစ်ဖြစ်နေတတ်သည်။ သည်တစ်ခါ စဉ်းစားရ ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖြစ်၍ တပည့်ကျော်ကို သတိရသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီပဲ ကောင်းပါ

တယ်လေ၊ အလုပ်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာပဲ၊ အပျော်ခရီးပဲ၊ ဂျင်းအပြာ နုကို ဝတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဗိုက်ထဲက ဂွီခနဲ အော်ပြန်သည်။

အိမ်သာကို ပြေးစဉ် အောင့်ထားလို့ သိပ်မရမှန်း သိလာ သည်။ ဘောင်းဘီကြယ်သီးက ကျပ်နေသည်။ ကမုတ်တွင် မထိုင်ခင် အထိ မချွတ်ရသေး။

ဟာ! . . ဟာ! . . ဘယ်လိုမှ တားမရ၊ ဝေါခနဲ ထွက်ကျကုန် သည်။ ဒီအတိုင်းပင် မတ်တတ်ကြီးရပ်ရင်း ဖန်ဖြုတ်ရသည်။ ဘောင်း ဘီနှင့် ပေါင်သား၊ ခြေသလုံးကြား ပူခနဲ ဆင်းလာသည်။ ခြေဖမိုး ခြေမျက်စေ့ကို ဖြတ်သန်း၍ ကြမ်းခင်းပေါ် ဝါဝါအရည်တွေ ပြာဆင်း လာသည်။

ဘောင်းဘီကိုချွတ်၍ ဖင်လှန်ပြီး ကမုတ်ပေါ် ပစ်တင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ကမုတ်နှုတ်ခမ်းနှင့် တင်ပါးကြား ချော်ကျိကျိဖြစ် နေသည်။ နံစော်သွားသည်။ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ကျဆင်းနေသည်။

ဘောင်းဘီကို အပြီးချွတ်၍ ခြေဖျားနှင့် ခပ်ထုတ်ပစ်လိုက် သည်။ နောက်တစ်ချီ ဝေါပြန်သည်။ ရှင်းပြီမို့ သည်အတိုင်း ထရပ်၍ ရေပန်းအောက် ဝင်ရတော့သည်။ အအေးဓါတ်က သိသာလာ သည်။ ချမ်းလာသည်။ တဘက်ခြံ၍ နွေးအောင်သုတ်ပြီး ရေပူနွေး နှင့် ထပ်ချိုးရင်း ဆပ်ပြာထပ်တိုက်ရသည်။

နောက် ဘောင်းဘီတစ်ထည် ဝတ်နေစဉ် ဖုန်းဝင်လာသည်။

2:30 . . ရှိပြီ။

“မောင် . . သုံးနာရီ အရောက်လေ၊ အင်ဂျလင်း ရောက် နေပြီ၊ မောင် အခု အွန်သဝေးလား”

“အိမ်က မထွက်ရသေးဘူး အင်ဂျလင်း၊ မောင် အရောက်

လာခဲ့မယ် ဒါပဲ”

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ခါးပတ် ရွေးရပြန်သည်။ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ အမြန်ဝတ်သည်။ ရေမွှေးဆွတ်နေစဉ် ဗိုက်က ရစ်လာပြန်သည်။ ဖျတ်ခနဲ မနက်ကကော်ဖီကို သတိရလိုက်သည်။ ဉာဏ်ပေါ် ငါ့ကိုလုပ်ကြံပြီ ထင်သည်။ ဗိုက်ထဲ တဂွီဂွီ မြည်လာပြန် သည်။ ခါးပတ်ပြန်ဖြုတ်၊ အိမ်သာ အပြေးဝင်ရပြန်သည်။ ကံကောင်း ၍ မီသည်။ သည်တစ်ခါ ဘောင်းဘီမပေ၍ တော်ရောသည်။

ဒီတစ်ခါ သန့်စင်ပြီး ကမုတ်ကနေထတော့ နုံးချည့်ချည့် ဖြစ်နေသည်။ ရေဓါတ် အတော်ကုန်သွားပုံရသည်။ ဓါတ်ဆားရည် အပြေးဖျော်၍ သောက်ရပြန်သည်။

Missed Call သုံးခု အင်ဂျလင်းထံမှ ပေါ်နေသည်။ ကား သော့ ရှာရပြန်သည်။ သုံးနာရီထိုးရန် (၁၅)မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ (၁၀)မိနစ်သာ ကျန်သည်။

ဟာ! . . ဗိုက်က နာလာပြန်သည်။

အောင့်၍ လေဆိပ်ကျမှ . . အ! . . အ! . . မရတော့ပြီ။

ဓါတ်လှေကားက အပေါ်ရောက်နေသည်။ လှမ်းနှိပ်ရင်း အိမ်သော့ ကားထဲကျန်ခဲ့၍ ပြေးရပြန်သည်။ အိမ်ခန်းဖွင့် အိမ်သာထဲ မရောက်ခင် ဧည့်ခန်းထဲထွက်ကျကုန်သည်။ ကော်ဇောနှင့် ဖိနပ်တွေ ပါ ပေးကျကုန်သည်။ သန့်စင်ခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ ကနုတ်အဖူး ပင် မဖွင့်နိုင် . . သည်အတိုင်း ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ရေပြန်ချိုးပေး တော့ ငနေဝင့်မော်ရေ။

ဟိုခွေးမသား၊ ကော်ဖီထဲသာမက စွပ်ပြုတ်ထဲပါ ဝမ်းနုတ် ဆေးခပ်ခဲ့တာ သေချာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ရေချိုးရပြန်သည်။ အဝတ်

တွေ သည်အတိုင်းပုံ၍ စိတ်ထဲက ဉာဏ်ပေါ်ကို မိုးမွန်အောင်ဆဲရင်း
ဟာ ငါဟန်းဖုန်း ဘောင်းဘီရှေ့အိတ်ထဲ၊ ရေထဲက ကောက်မ၍
ဖုန်းရှာပြန်သည်။ ရေနည်းနည်းစိုနေသည်။ ရေစိုခံ sony မို့ တော်
သေးသည်။ ဖုန်းကောဝင်လာသည်။

“မောင် ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဟင်၊ အင်ဂျလင်း စိတ်ပူလှပြီ”
“လာနေပြီ၊ မိအောင်လာနေပြီ”

အဝတ်အစား ပြန်လဲနေစဉ် ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။ လူက
အလွန်မှပင် အားနည်း၍ ယိုင်နဲ့နေပြီ။ ဓါတ်ဆားရည် လက်ကျန်က
နည်းလွန်းသည်။ မော့ရင်း နားထောင်သည်။

“မောင် အချိန်မီရောက်မလာရင် အဆိုးမဆိုနဲ့နော်. . ဒီမှာ
ဘန်ကောက်မှာ စာတန်းဖတ်မယ့် အင်ဂျလင်းရဲ့ အိုဂျီဆရာဝန် ပါ
တယ်၊ မောင့်နေရာ အစားထိုးပစ်မယ်. . ဒါပဲ”

“လာ. . နေ. . ပါ. . ပြီ. . ကွာ”

သူ့အသံက လေသံသာ ကျန်တော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကပင်
မနည်းရွေ့အောင် လှမ်းနေရသည်။ ဗိုက်ထဲက မြည်တုန်းရှိသေး
သည်။ ကားဆီ နေနေသာသာ ဓါတ်လှေကားဆီကိုပင် မနည်း
ရောက်အောင် သွားရမည့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ။

“တိတိ. . တိတိ. . ”

ဖုန်းထဲ Massage ဝင်လာသည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အရေးပေါ်. . . ကွန်ပျူတာ ဖွင့်ကြည့်သင့်သော အရေးအ
ကြီးဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်’တဲ့။

Massage ပို့သူ၏ဖုန်းကို သူ မသိ၊ ကွန်ပျူတာရှေ့က အ
တော်လျှောက်ရ၏။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ လူက ရှေ့တိုးနောက်ငင်

ဖြစ်နေပြီ။

နာမည်ကြီး သားဖွားမီးယပ် ဆေးခန်းကြီး၏ ကန့်လန့်ကာ
နောက်ကွယ်မှာတဲ့. . ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သတင်း၊ ဂျာနယ်တစ်
စောင်က ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပုံသေဓါတ်ပုံများ၊ ပုံရှင် ဗီဒီယို မှတ်
တမ်းများနှင့် ဖွင့်ချလိုက်သောသတင်း. . ။

နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ချိတ်ဆက်ပေးနေသော ပြည်တွင်း
လူကုန်ကူးသည့် ဒေါ်လာစား ကာမရောင်းဝယ်ရေးချက်မ ဖြစ်နေ
ခြင်း။ တရားမဝင် သန္ဓေသားဖျက်လုပ်ငန်းများ၊ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ
ပြုပြင်ခွဲစိတ် ပံ့ပိုးမှုများ။

မျက်နှာကို ဝေဝါးထားသော ပုံရိပ်တစ်ခု။

“ဟင်. . ဒါ. . ဒါ. . အင်. . ဂျ. . လင်း”

အင်ဂျလင်းမှ အင်ဂျလင်း အစစ်၊ အင်ဂျလင်းကို ဆံစမှနေ
၍ ခြေသန်းက ခြေသင်းအထိ သူမှတ်မိသည်။ ဂျာနယ်လစ်များ၏
လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းဥပဒေအရ မျက်နှာကို စပေါ့ထိုး၍ ဘယ်
လိုပင် ဝေဝါးထားစေကာမူ အင်ဂျလင်း၏ လက်ဝတ်ရတနာနှင့်. .
သူ့ အရမ်းရင်းနှီးနေသည့် ဖင်စီအဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များ၊
အင်ဂျလင်းပုံတွေ stay ရော၊ movie ရော. . လေးငါးခု ပါနေသည်။

အိုဂျီဆရာဝန်ကြီးနှင့်ပင် ထဲထဲဝင်ဝင် အကြင်နာပေးနေ
သည်မှာလည်း. . ဒင်း. . အင်ဂျလင်းပါပင်။

ရက်စက်လှချည့်လား နတ်သမီး စေတန့်မရယ်. . .

တိမ်းရှောင်နေသော ဆေးခန်းပိုင်ရှင်နှင့် အိုဂျီသမားတော်
ကြီးအား စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးက အပူတပြင်း ရှာဖွေနေသော
သတင်းနှင့် ပိတ်သွားသည်။

သူ ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကို သတင်းလှမ်းမေးရန် ကြိုးစားကြည့်
သော်လည်း ဝမ်းက ဝေါခနဲ ထိုင်ခဲ့ပေါ် ဆင်းလာပြန်သည်။ တတ်
နိုင်ဘူး. . ဒီဝမ်းလျှောနေခြင်းကပင် သူ့ကို ကယ်တင်လိုက်ခြင်းမို့
ပေစမ်းကွာ. . ဆင်းစမ်းကွာ. . . ။

ငါတပည့် ဉာဏ်ပေါ်. . မင်း. . ဟာ. . မင်း. . ဟာ. . ။

စဉ်းစားရင်း ကွန်ယူတာကီးဘုတ်ပေါ် မှောက်ကျသွား
သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

BURMESE
CLASSIC
.com

သတိပြန်ရတော့ သန့်ပြန့်နေသော ဆေးရုံခုတင်ပေါ်
ရောက်နေပြီ။ ဉာဏ်ပေါ်၏ မျက်တွင်းချောင် မျက်နှာလေးကို အရင်
မြင်ရသည်။

“စေတနာပါပြီး နည်းနည်းလေး လက်ဆများသွားလို့ပါ
အာစရီ”

“မင်း ဘာခပ်တာလဲ”

“မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်ပါ အာစရီ. . ကနခိုပါ”

“မင်း ငါလစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြိုသိလဲ”

“အာစရီရယ် တစ်အိမ်လုံး အပ်ကျတာကအစ ဘယ်နားကျ
တယ်ဆိုတာ အသံနားထောင်ရုံနဲ့ သိနေတာက ဉာဏ်ပေါ်ပါ။ အာစ
ရီ အကျီဘောင်းဘီအတွင်းခံ ဘယ်နှထည်ရှိသလဲ သိနေတာလဲ
ဉာဏ်ပေါ်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကတိနော်လို့ ပြောလိုက်တိုင်း ငါ ယောက်ျား
ပါကွာ. . ငါ ယောက်ျားပါကွာချည်း လုပ်လာတယ်၊ နောက်ဆက်တွဲ

စကားက ငါ ယောက်ျား အပျော်အပါးတော့ လိုက်စားမှာပေါ့လို့ . အမိပွယ် ထွက်တယ်လေ . . .

ဖူးခက်သွားတာပဲ သုတ်သွေး စစ်ထားကြောင်း မက်ဒီကယ် ချက်ကပ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဟိုဆရာဝန်ကြီးက အင်ဂျလင်းဆီက ဆရာသုတ်ပိုး တောင်းတာခင်ဗျ။ အတူအိပ်လို့မှ ကလေးမရရင် ဆရာသုတ်နဲ့ အင်ဂျလင်းကို ဖန်ပြန်သနွေသား ထည့်တော့မှာ။

ရော့ . . ဟောဒီအိုင်ပက် ipad မှာကြည့်၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ ရိုက်ထားတာ”

“ဟာ! . .

O.G ဆရာဝန်ကြီးနှင့် အင်ဂျလင်းတို့၏ အိမ်ကပ်ညက်ညော တဲ့ ဖဲမွေ့ရာပေါ်ဝယ်ဆိုသော ရှေးသီချင်းထဲက အခန်းဖြစ်သည်။ မိမိတို့တိုင်း . . ဖက်၍ နားနေရင်း စကားပြောခန်း ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းဘာလို့ အဲဒီလူကို အမိအရ ဖမ်းယူချင်တာလဲ ဆိုတီ”

“သူက အရမ်းချမ်းသာတယ်လေ၊ ဒါ့အပြင် အမွေပေးမယ့် သူ့ ကြီးသော်ကိုလဲ ကလဲ့စားချေချင်လို့ အရမ်းရိုင်းတယ်၊ နည်းနည်း လေး ဆိုကျူများပြီး သူ့အိမ်သွားလည်တယ်၊ ခွေးမောင်းသလို မောင်း ချခံရတယ်လေ၊ ဟင်း . . ဟင်း . . စုန်းမကြီး ရင်ကွဲအောင် လုပ်ပစ် မယ်”

“ဘာလဲ ဆိုတီက အဲဒီလူနဲ့ ညားပြီးရင် ကိုယ့်ကို ခေါက်ပြီ လား”

“ဒီလောက် အသည်းစွဲကြီးကို ဘယ်လိုမေ့မလဲ၊ အသည်း ကြီးက အင်ဂျလင်း ကြုံဖူးသမျှထဲမှာ ပညာအစုံဆုံး၊ အစွမ်းဆုံးပဲ၊ တဲလည်း အကဲဆုံးပဲ၊ ကဲ . . နောက်တစ်ပွဲ”

“ကဲ . . ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီပေါ့နော် အာစရိ”

“အေးကွာ . . ငါ နွားကြီးလုံးလုံးဖြစ်မယ့် ချောက်ထဲကျဖို့ လက်နှစ်လုံးအလိုမှာ မင်း ကယ်တင်လိုက်တာပဲ”

“လာပြန်ပြီ ဒီလက်နှစ်လုံး၊ ခေတ်အဆက်ဆက် ဘိုးတော် တွေ အဲဒီလက်နှစ်လုံးဆိုတဲ့စကား သုံးခဲ့လို့ပဲ တိုင်းပြည်လည်း မွဲတေ နေပြီ”

ထိုစဉ် နာခံမလေး နော်ဂဲသာက ပြီး၍ ဉာဏ်ပေါ်ကို ကြည့် ရင်း . . .

“ဧည့်သည်ပါရှင်”

ပြောပြီး ဉာဏ်ပေါ်ကို မျက်စိမှိတ်ပြသည်။

ဝင်လာသည်က ကြီးသော်၊ Dr.လေးရည်မွန်၊ မမတိုးနှင့် ဂျူးဂျူး . .

“ဟင်! . . ကြီးသော်နဲ့ လေးရည်မွန်က . . ”

“ဒါ ကြီးသော်သဘောတူတဲ့ Dr.လေးရည်မွန်လေ၊ ကြီး သော်က မိန်းမပေးစားမယ်ပြောတိုင်း နာမည်နေရပ်တောင် အပြော မခံဘဲ ထွက်ထွက်ပြေးနေတဲ့အကောင်၊ ဒီတစ်ခါ ပြေးမရခင် ခေါ် လာတာ၊ ကြီးသော် ဓမ္မမိတ်ဆွေရဲ့သမီး ပျဉ်းမနားကလေ၊ မင့်အိမ် ဧည့်ခန်းမှာ လေးရည်မွန်ခါတ်ပုံတွေမှ အကြောင်းစုံသိရတော့တယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဟေ့ကောင် အိပ်ခန်းထဲက အင်ဂျလင်းပုံရောဟု မျက်စိပစ် ၍ လှမ်းမေးမိသည်။

ရိုက်ခွဲပြီး အမှိုက်ပုံထဲ ထည့်လိုက်ပြီဟူသော ဘာသာဗေဒ ကို မျက်နှာနှင့် မျက်ခုံးနှင့် ပြန်ပြလိုက်သည်။ လေးရည်မွန်က သူ့

လက်ကလေးကို လာဆုပ်သည်။ သူက ဖွဖွလေး ပြန်ဆုပ်သည်။
ရည်မွန်က ခုတင်ဘေး ဝင်ထိုင်သည်။

“အစားမှားတာဆို”

“ကျွန်တော့် . . ကျွန်တော့်အမှားပါ။ မဆိုစလောက် အပြု
အစု မှားသွားတာပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့် အားနည်းချက်ပါ။ ကျန်း
မာရေး အသိပညာ မကြွယ်ဝတာပါ”

ဉာဏ်ပေါ်စကားက တာသွားပါသည်။ ကြီးသော်ရော လေး
မွန်ပါ အဖြစ်မှန်မသိအောင် ဉာဏ်ပေါ် ဖုံးဖိထားနိုင်မှာ သေချာ
ပါသည်။ Dr.လေးရည်မွန်ကိုယ်တိုင် ပြုစုသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း တောင်း
ဆိုလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂျူဂျူနှင့်(သူတို့၏)စပယ်ရှယ်နာစ်
ဇလေး နော်ဂဲသာက ခါးကိုလက်ယှက်၍ ဖက်ထားကြသည်။

အဓိပ္ပါယ်ကိုယ်စီနှင့် ပြုံး၍ ပျော်နေသည်။ မမတိုးက . .

“အေးနော် ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ် . . တကယ်ကွယ်၊

ငါ့မောင်လေးနဲ့ Dr.လေးရည်မွန်က နတ်ဖက်တဲ့အတွဲပဲ၊ ရှေ့သွား
နောက်လိုက် အင်မတန် ညီမှာပဲ၊ ထိုင်နေ လှဲနေတာတောင် အတွဲညီ
နေတာပဲကိုး၊ ကဲ . . မောင်လေးမော်နဲ့ ကြီးသော်၊ ပေါ်ပေါ်ပဲ ပြော
တော့မယ်၊ အခုရပ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကော ရှေ့ကတစ်ယောက်
သွားလို့ နောက်က တစ်ယောက်လိုက်ရင် ညီမလားဟင်၊ အုပ်ထိန်း
သူတွေဆီက ဥပါယ်တံမျှင်နဲ့ တောင်းနေတာပါရှင်”

ဉာဏ်ပေါ် ဘေးယှဉ်ရပ်ရင်း မမတိုးက မေးနေခြင်း၊ ပြော
နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ပေါ် ဒိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ မမတိုး
ကြီးကို သူ ခိုးကြွေနေတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးတွေနှင့်
မနာလို ဖြစ်ဖြစ်နေတာကိုလည်း သတိထားမိသည်။ မပြောရဲ၍

အာစရိကို ကြွေနေ၍ တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။
မမတိုးက မိန်းမသားချည်းပဲဆိုတော့ အားကိုးမရှိဘူး မောင်
လေးဉာဏ်ပေါ်ရယ်ဟု ခဏခဏ ခင်းပေးခဲ့သော်လည်း သူက မနင်း
ရဲခဲ့။

ကြီးသော်ရော၊ နေဝင့်မော်နှင့် လေးရည်မွန်ရောက ပီတိနှင့်
ပြုံးနေသည်။

“မမကလည်း ရှေ့က တစ်ယောက်သွားကြည့်လေ၊ နောက်
ကတစ်ယောက် လိုက်ကြည့်ပေါ့၊ ဒါမှ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီမညီ
ဝိုင်းကြည့်လို့ ရမှာပေါ့”

ဉာဏ်ပေါ်က မျက်နှာကြီးရဲပြီး ပေရပ်နေသည်။ မမတိုးက
တံခါးဝဘက် ဉာဏ်ပေါ်ကို ဆွဲလှည့်၍ အတူတူ ဘေးချင်းကပ်
ရပ်နေသည်။ ဂျူဂျူက မမတိုးခါးကို နောက်က ကိုင်ထားသည်။
နော်ဂဲသာက ဉာဏ်ပေါ်ကျောကို တွန်းရန်ပြင်ကြသည်။

ဂျူဂျူက . . .

“ဘယ်သူ ရှေ့ကသွားမလဲ၊ ဘယ်သူ နောက်ကလိုက်မလဲ၊
တစ် . . နှစ် . . သုံး . . ဆို တွန်းလွှတ်မှာနော် . . နော်ဂဲရေ . . ရယ်ဒီ”

“အိုကေ . . ဂျူဂျူ”

“ကဲ! . . တိုင်မင်ရေမယ်၊ ရယ်ဒီ . . တစ်”

“ကြာပါတယ် မမတိုးရာ၊ တစ်နဲ့ပဲ . . ကဲ . . လစ်ပြီဗျို့”

လက်တွဲ၍ ပျော်ရွှင်စွာ ပြိုင်တူပြေးထွက်လာစဉ် . . နှစ်
ယောက်သား အားပါးတရ ပျော်ရွှင်အူမြူးစွာ ရယ်မိသည်။

နဲ့သာတုံးကြီး လက်ထဲပါလာပြီ။

ရယ်သံတွေလည်း နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

၁၂ နတ်ရွာစိုး

“မမတို့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ လစ်ပင်းတူဂဲသား လိုက်ရအောင်”

“အို! . . နားရှက်စရာတွေ . . သွား . . ”

ရှက်၍ပြောသော . . သွား . . ဖြစ်နိုင်သလို . . .

သွား . . ဆိုတာ ပါးစပ်ထဲတွင် လျှာနှင့် လစ်ပင်းတူဂဲသား

ပါသည်။

ထို့ပြင်တဝ . . .

‘သွား’ဟူသော အခြားအနက်အဓိပ္ပါယ်မှာ . . .

အဲဒီအခန်းကို လစ်ပင်းတူဂဲသားရန် သွားမယ်ဟူ၍လည်း

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သွက်လှသော တူညီခြေလှမ်းတွေ ကြမ်းခင်းက လွတ်နေ

သည်။ ထင်သည်။

